LOVE LIT

TRITONIC

Zully Mustafa

Autoarea romanului *Strugurii s-au copt în lipsa ei*

NOPȚI Orientale

Nopți orientale

Zully Mustafa
Nopți orientale
COPYRIGHT © ZULLY MUSTAFA 2008
COPYRIGHT © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
http://tritonicnews.blogspot.com

Colecția: LIT
Coordonator: ZULLY MUSTAFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSTAFA, ZULLY
Nopți orientale / Zully Mustafa. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-203-5

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: MARIUS FILIPOIU
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 356 / ianuarie 2008
Bun de tipar: ianuarie 2008
Tipărit în România

CARTEA PRIN POȘTĂ
Pentru cărțile comandate, editura suportă costurile de transport prin poștă.
În plus: – pentru **2** cărți se acordă o reducere de 10 %
– de la **3** cărți în sus se acordă o reducere de 15%.
Pentru a obține oricare dintre aceste cărți, trimiteți comanda dumneavoastră pe adresa: **Editura TRITONIC, C.P. 3-12 BUCUREȘTI,** prin fax: **021.242.73.77**, la tel.: **0728.877.443** sau prin e-mail la: **editura@tritonic.ro**.

Zully Mustafa

NOPȚI ORIENTALE

TRITONIC
LOVELIT

Zully Mustafa s-a născut la 12 aprilie 1976 în Medgidia, Constanța. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța și Colegiul de Institutori — Universitatea Constanța. Lucrează în presă de la vîrsta de 19 ani, în paralel urmîndu-și profesia de învățătoare. După stabilirea în București a fost, pe rînd, secretară, reporter, redactor, corector de carte, traducător, actriță, scenaristă.

A debutat editorial în 2003 cu cărți educative, versuri și povești pentru copii.

Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului*, *Povestea mierii*, *Povestea pîinii*, *Povestea laptelui*, *Povestea vîntului*, *Unde a dispărut Primăvara*, *Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraș*, *Filipică și Moftulici*, *Mînzdrăvan*, *Balada căpșunilor fără culoare*, *Strugurii s-au copt în lipsa ei.*

Blog: http://zully-mustafa.ro

Care sînt temeiurile iubirii?

Poate este de-ajuns să deschizi ochii și să te înduioșeze chipul de-alături care doarme cu nasul înfundat în pernă.

Un lucru pe care oamenii căsătoriți îl uită adesea. De-aceea ajung uneori să-și întoarcă spatele prin patul comun.

Dar ziua?

Ziua cum uită să se sărute, așa, din senin, doar pentru că există unul în viața celuilalt? Mi se pare tragică o astfel de singurătate... Și totuși este atît de normală....

Dacă mă scindez în două și mă gîndesc la mine ca și cum aș avea deodată, printr-un salt strengar în timp, vreo 50 de ani, poate chiar 60, mă cert singură și-mi spun așa: „draga mea, ai fost o proastă, n-ai trăit cum se cuvine, ai fugit de jocuri frumoase, și toamne melancolice, și de iernile inimii? Ai mai iubi bărbații aștia și femeile dacă n-ar fi așa cum sînt?

. Ai mai îndrăgi locul acela unde te cauți și te regăsești de fiecare dată cînd mori și învii? Dar străzile? Ai mai avea amintirea tocurilor tale pe asfalt dacă nu le-ai străbate noaptea ținînd de braț o prietenă foarte bună? Sau ți-ai mai așeza capul pe umărul iubitului tău cînd oboseala te cuprinde?]

Mi-e dragă bătrînica asta care mă trage de urechi și-mi amintește de fiecare dată cît de enervant de vie sînt pentru alții... și că așa trebuie să rămîn. Un cumul de terminații nervoase care vibrează la orice mi-e drag.

Iubiți pînă la ultima suflare... pînă la noaptea din urmă...

O noapte ploioasă...

Cînd nu iubim prea mult, nu iubim destul
Blaise Pascal

În dragoste, prea mult, nu e niciodată destul
Beaumarchais

Așa a fost și nu regret nimic. Tot în garsoniera aceea.

Vreme umedă, de toamnă, sau doar o vară pe sfîrșite, sau mai multe chestii pe sfîrșite, alte alergături de zi cu zi, sentimentul de neîmplinire al unor ejaculări profesionale, totul în van. Întîlneam peste tot oportuniștii, eram atît de îngrețoșată de ei și, totuși, stoică, îi suportam, cumva absentă. Era mai simplu așa. Dădeam din cap cu adîncă pricepere și le ofeream iluzia că au dreptate. De fapt, nu-mi păsa. Era amar gustul conversațiilor purtate, în final îmi dădeam seama că toți erau duși de aceleași filosofii ieftine, decupate din cărți sau din filme cu scopul de a epata.

Țin minte cît de mult îmi doream să ajung acasă după astfel de discuții, mai ales azi să scap de hainele reci, să mă arunc în baie și apoi să dorm. Să mă cuibăresc în brațele iubitului meu, la căldura unui trup cunoscut și să moțăi ca o pisică. Brațele lui primitoare. Piciorul meu leneș

aruncat peste trupul lui. Greutatea mîngîierii cu care adormi în minte, răsuflarea fierbinte atît de aproape de urechea ta.

Îmi rupsesem un toc de la pantof, într-un grilaj anapoda ieșit în calea mea. Alergam șontîc-șontîc și ploaia mă udase pînă la piele, parcă eram un cîine șchiop și amărît în căutare de culcuș, dar cel puțin știam că mă așteaptă cineva sus, la etajul opt.

Liftul nu mergea.

M-am descălțat și am aruncat în prima ghenă pantofii, nu mai erau buni de nimic. Am urcat repede, tot mai repede, cu răsuflarea tăiată, simțind sub tălpi răceala cimentului. Pe la etajul patru m-am oprit să-mi trag sufletul. Apoi am continuat să urc în viteză, cu pași mărunți, lăsînd urme umede de călcîie pe trepte. Acolo sus știam că e cald și că am un coniac tare, cu aroma perfectă.

L-aș fi băut în baie. Simțeam deja în stomac fierbințeala băuturii, iar în nări mirosul spumei în care aveam să mă arunc.

Dar cînd am pus degetul, victorioasă, pe butonul albastru al soneriei, am auzit voci. El mai era cu cineva. Un prieten comun foarte bun. Mihai mi-a deschis vesel ușa, îmbrăcat în halatul de casă pe care i-l dăruisem de ziua lui, cumva înflăcărat (puțin abțiguit) de aroma unui vin. Nu mai țin minte ce vin era. Probabil unul demisec, așa cum îi plăcea lui.

M-am bosumflat brusc, încă din ușă, și i-am întins rece obrazul să mi-l sărute. S-a înnegurat puțin. Ne cunoșteam îndeajuns să ne dăm seama dacă ceva nu ne convine unul la celălalt, dar destul de puțin să prevedem anumite furtuni.

Știu că aveam acea privire care strică oricui cheful de viață. Măcar de m-ar fi anunțat să nu

mai alerg atît pe străzi în speranța unei nopți liniștite. Domnul meu nu avea obiceiul să sune pentru astfel de fleacuri, în schimb m-a apostrofat din ușă:

— De ce umbli desculță?

— De-aia! i-am zis arțăgoasă și m-am strecurat pe lîngă el.

Și fără să-i salut companionul am intrat în baie. Ar fi trebuit să zbier din hol, spre camera principală, să-mi fac simțită drăgălășenia, dar nu aveam chef de așa ceva. Saluturile de bun găsit sau de bun rămas nu făceau parte din arsenalul meu. Figuri de femeie dezamăgită!

Imediat ce-am închis ușa și-am dat drumul apei calde în baie, mi-a părut rău, fiindcă vocile lor își pierduseră veselia.

— Poate ar fi mai bine să plec! a spus liniștit prietenul nostru și-am auzit trupul lui ridicîndu-se din pat.

O voce guturală, joasă, baritonală. Mi-a părut și mai rău. Era și prietenul meu, iar în alte împrejurări rîsesem ore în șir împreună, fără să simțim curgerea timpului. N-am vrut să se simtă alungat din pricina unei toane și am strigat din baie, poruncitor.

— Nu pleci nicăieri, Dragoș, rămîi acolo, bem un pahar împreună.

Mi s-a părut c-a sunat al naibii de stupid fraza asta, dar deja pusesem un picior în apa fierbinte și începeam să mă simt mai bine.

Nu, nu vroiam să plece, dar și ca să evit după aceea o ceartă despre comportamentul meu care lasă de dorit, despre cum îmi jignesc eu prietenii cu atitudinea mea uneori scîrboasă și bla bla bla, intru în cadă, torn toată sticla cu spumă, un iz

chimical de trandafiri sau miere mă învăluie, mă afund în apă fierbinte, închid ochii, aprind o țigară și încerc să uit ziua care tocmai trece, întîmplările nu prea fericite, străzile deloc frumoase, rutina asta de luni de zile.

Mă relaxez ușor, mă întind lenește pe sub apă, ploaia răpăie în surdină, undeva pe-afară, o aud cloncănind pe la geam și trosnind în canatul înmuiat al ferestrei. Aici, la mine, e cald. E cald și în gînduri. N-are decît să scuipe vremea dincolo, în stradă. Sînt din ce în ce mai moleșită și vocile bărbaților din camera alăturată îmi fac bine, îmi dau o anumită siguranță.

Mi-am privit la un moment dat mirată mîinile și m-am simțit incredibil de vie, de *a mea*, cu părul șiroindu-mi pe spinare, și genele umede. L-am rugat pe Mihai să-mi aducă halatul și să-mi aprindă lumînările din baie, nu suportam lumina, era prea puternică. A venit, m-a sărutat pe frunte:

— Ce faci, rățușcă, te răsfeți? m-a întrebat.

— Mac, mac! m-am prostit dînd din picioare prin apă.

L-am privit cum aprinde una cîte una lumînările. Recunoscătoare, i-am zîmbit. Mi-era drag în clipa aceea.

— Ai grijă să nu le stropești că o să rămîi pe întuneric.

— Și ce dacă! Te chem din nou să le aprinzi.

— Nu mai vin! m-a amenințat el.

— O să țip! Va trebui să vii.

— Ești o mică șantajistă...

— Dap, sînt! am zis. Mac, mac... mbine, du-te la Dragoș, mă părăsești pentru un bărbat, am făcut eu pe supărata.

A chicotit și a închis ușa în urma lui, lăsîndu-mă în semiîntuneric. Apa curgea alene printre coapse, clipocitul vesel, sfîrîitul lumînărilor, lucrurile familiare de pe etajeră, uleiurile, cremele, toate tîmpeniile mele, cele două periuțe de dinți, aparatul lui de ras, toate acestea îmi dădeau acel sentiment de siguranță și afecțiune. Un val plăcut de moleșeală mă înfășura într-un extaz blînd, necunoscut, o stare de calm și beatitudine, nu mai simțisem niciodată pînă atunci o astfel de dulce tărăgănare a timpului. Mă mișcam în reluare, de parcă altcineva făcea acțiunile în locul meu, cineva mai puternic decît mine, cineva care știa mai bine decît mine cum stau lucrurile în acest univers...

M-am ridicat într-un final și, după ce mi-am pus halatul, totul a intrat în normal. Am deschis ușa încăperii în care cei doi bărbați încălziți de vin vorbeau și m-am așezat între ei. Am intrat în spațiul lor viril, moleșită toată de căldura apei.

Ce bărbați frumoși, mi-am zis în sinea mea. Mihai era brunet și avea un corp de atlet, un trup care fremăta tot timpul, chiar și cînd era în stare de repaos, i-l studiasem luni în șir, parcă era un pur sînge arab, fără stare, iar buzele alea ale lui cărnoase știam prea bine de ce sînt în stare. Din cînd în cînd își lăsa deasupra buzei superioare să-i crească mustața aspră, îl priveam uneori în oglindă cum și-o bibilește să nu-i rămînă vreun fir răzlețit, cum și-o piaptănă cu degetele și-apoi cum așteaptă de la mine confirmarea dacă e ok sau nu. De fiecare dată dădeam încîntată din cap.

— Ești cel mai frumos bărbat, îi spuneam. Și da, în clipele acelea altul mai frumos nu exista pentru mine.

Acum mi-a spus ceva, dar ce mi-a spus oare? Nu mai știu. Aveam mințile împrăștiate de atîta lene. Mi-a întins paharul cu coniac, m-a atras cu-loarea aceea sîngerie, am înmuiat buzele și prin-tre genele încă umede, l-am privit pe celălalt, pe Dragoș. Avea niște mîini frumoase, cu degete lungi, scheletice. Vedeam pe sub piele cum venele îi pîlpîie de atîta tinerețe, îi urmăream mișcările de felină, un bărbat calm, și nu un calm de supra-față, totul era împăciuitor în felul lui de-a fi, vocea lui spunea povești trăite cu lentoare, dar la in-tensități de o cruzime incendiară. Avea o bărbiță blondă, moale, i-o simțeam de fiecare dată cînd se apleca spre mine să-mi sărute obrajii atunci cînd ne întîlneam sau ne luam rămas bun.

Întreaga atmosferă era decupată dintr-un film, ce film oare?, un film văzut de curînd. Parcă *The Dreamers*.

— Mai vrei? mi-a arătat sticla de coniac Dragoș.

— Da, mai vreau puțin, și am simțit cum sto-macul îmi arde.

Am început să chicotesc.

— Ce faceți, voi, aici? Ce mai puneți la cale?

Brunetul meu mi-a dat o șuviță umedă la o parte. Îmi căzuse peste ochi.

— Ți-ai mai revenit un pic?

— Un pic, da.

Se așezaseră pe covor și jucau table. Zarurile zbîrnîiau pe tabla de lemn la intervale neregulate. Dragoș stătea turcește pe două din pernele mele cărămizii, mîngîia ciucurii în timp ce-și aștepta rîndul la zaruri, iar Mihai se întinsese cît era de lung pe covor. Cu o mînă își sprijinea capul, iar pe cealaltă o lăsase liberă pentru joc.

— Ți-am făcut un ceai, mi-a zis.

— Mi-ai făcut tu ceai? am întrebat mirată.

— Da, e fierbinte.

M-am ridicat de lîngă ei și am fugit în bucătărie. M-am întors de-acolo cu prăjituri de casă, trimise de mama, cu halva, pișcoturi, baclavale și smochine. Le-am pus pe toate grămadă într-un platou după ce-am cotrobăit prin frigider după bunătățuri.

— Eu cu cine țin? am întrebat înmuind un pișcot în paharul de coniac.

— Suflă peste... mi-a zis Mihai și a întins pumnul în care zarurile erau prizoniere. Îmi porți noroc.

— Cît îți trebuie? am întrebat, de parcă numai să vreau și-aș fi putut întoarce soarta jocului în favoarea lui. Mai dă-l încolo, era doar un joc cretin, puteam să-mi închipui și eu că sînt un fel de moiră după două pahare de coniac.

— Am nevoie de un 7, iubito!

— 7 să fie atunci, iubitule! și am suflat. Dar ție cît îți trebuie? m-am întors către celălalt. Doream să fiu o gazdă bună după ce la început fusesem una indiferentă.

— Ei, lasă... mi-a zîmbit el pe sub mustăcioara lui cochetă.

Dragoș era singurul bărbat blond care-mi plăcuse vreodată. Păcat că apăruse prea tîrziu în viața mea. Avea un farmec aparte, mă fascina felul în care vorbea, felul în care puncta anumite cuvinte, stări, situații. Părea că-și păstrează calmul, demnitatea și bunul simț în orice împrejurare. Dar simțeam pe de altă parte că poate deveni fiară cînd era vorba de apărarea unui prieten, sau, cum se întîmplase o dată, cînd era vorba de onoarea unei femei. Niciodată nu și-ar fi apărat propria piele.

Avea ceva de aristocrat în el care impunea distanța.

— Hai, spune-mi, cît îți trebuie? Poate îți port și ție noroc.

Aș fi vrut să-i port noroc, chiar dacă sau tocmai pentru că-mi era interzis asta.

— Bine, bine, dar cine mai cîștigă apoi? mi-a sfredelit el privirea cu ochii lui de un albastru oțelit.

— Lasă, eu suflu și vă cîștig pe amîndoi, am sorbit ultima picătură de coniac, flirtînd din obișnuință.

Dragoș și-a coborît privirea către jocul lui și a zîmbit abia perceptibil pe sub mustață. Am auzit apoi din nou zăngănitul zarurilor pe tabla de lemn.

— Sună frumos, a rîs alene Mihai, nu-ți mai ajung eu? am simțit o undă de mustrare în vocea lui.

L-am sărutat vrînd să-i spulber îndoielile, temerile sau ce mai avea în plus și nu era cazul. Avea buzele încinse. I-am prins-o pe cea de jos, cea care-mi plăcea foarte mult și pe care i-o alintam mai des decît pe cea de sus. Prinsese gustul coniacului. L-am mușcat ușor și i-am dat drumul atunci cînd a vrut să-mi răspundă la sărut. L-am părăsit cu zîmbetul pe buze. Dragoș lăsase iar ochii în jos, oarecum discret sau pur și simplu indiferent.

Am înmuiat o smochină în siropul unei baclavale și mi-am înfipt dinții în ea. Era zemoasă. Siropul ăla cleios și dulce mi-a umplut gura. I-am ademenit și pe ei cu niște dulciuri. Chiar erau un deliciu. Mihai a preferat țigările. Eu am atacat o altă smochină, iar Dragoș s-a zbătut să prindă o baclava care îi tot aluneca printre degete. Am

început să ne luptăm amîndoi pe siropul din platou și-am sfîrșit prin a ne mozoli.

L-am întrebat din nou:

— Cît îți trebuie? Mai bine zis *ce*-ți trebuie? am mișcat degetul arătător spre el, i-am atins pieptul, avea cămașa descheiată. Cu degetul încă înmuiat în sirop am desenat o urmă lipicioasă pe pieptul lui.

— Ce-ți trebuie?! s-a minunat Mihai și s-a apropiat de noi. Ce-ți trebuie, Hazel, vreau și eu să știu, chiar așa!

Nu-mi trebuia nimic. Mă jucam și eu. Mă simțeam bine. Doar ce înfulecasem două smochine, sugîndu-le zeama dulce și aruncînd coaja în scrumieră. Băusem puțin coniac. Ploaia era minunată acum, cădea în rafale crunte, aici era cald și liniște, și cîteva eșarfe roșii de-ale mele erau aruncate neglijent pe fotoliu, perne de tăvălit pe jos, un platou cu bunătățuri, zgomotul zarurilor, paharele pline, ce-mi trebuia mai mult? Ca bonus aveam la dispoziție doi bărbați superbi. N-aș putea spune care-mi plăcea mai mult, pe Mihai îl știam însă, nu mă mai putea surprinde cu nimic decît cu alte scene de control și gelozie. Dragoș era liber de toate astea și exact asta mă atrăsese întotdeauna la el. Abia tîrziu de tot aveam să înțeleg de ce era totul mult mai simplu și mai relaxant cu astfel de bărbați.

Sînt absolut sigură că în noaptea aceea nu voiam să fac sex. Dar muream dacă nu cream un moment potrivit ca să-l sărut pe Dragoș, dacă nu-l mîngîiam chiar atunci pe loc, cu riscul unei despărțiri, cu riscul să stric toată prietenia lor, care și-așa era o vrăjeală, un pretext de-a hai să aruncăm cu zarurile, să mai pierdem niște timp îm-

preună. În noaptea aceea mi-am dat seama că nu sînt îndrăgostită de nici unul, mai crunt era că-l priveam pe Mihai cum se apropie de mine, conștientizasem momentul în care mă întreba: *„Ce-ți trebuie, Hazel, vreau și eu să știu"* și realizam că bărbatul ăsta nu va reuși niciodată să intuiască nici cine sînt, nici ce vreau. Filmul iubirii mele pentru el s-a rupt fix atunci.

Știi. Întotdeauna știi exact momentul în care sentimentele tale care ardeau cu o clipă mai devreme precum lava molcomă în pîntecul munților în loc să erupă devin stînci tăcute, împietrite în indiferență. Am coborît pleoapele resemnată, punîndu-mă de acord cu asta. Am început să tremur.

— Ți-e rece, a observat Mihai, și licoarea asta te-a încălzit mai mult decît se cuvine, o să răcești, s-a ridicat de pe covor să închidă fereastra.

... decît se cuvine...

Am început să rîd. Ce dracu se cuvine?

Vin acasă de la o slujbă de rahat, după ce mi-am bătut ziua cu toți idioții și-am auzit numai tîmpenii, după ce am fost cenzurată în toate acțiunile mele dîndu-mi-se ca singur și stupid argument că așa e mai bine, o fi fost mai bine așa, dar nu și pentru mine, apoi am alergat cît de repede am putut sărind peste gropi și fentînd cîteva străzi, a trebuit să-mi arunc pantofii preferați la gunoi, și-n loc să adorm fără să mi se pună întrebări, sau fără să fiu nevoită să fac conversații despre ce zi grea am avut și ce ploaie rea m-a prins, dau peste doi bărbați care joacă table.

Se cuvenea să fiu anunțată.

Se cuvenea ca Dragoș să se ridice și să plece pe la una dintre iubitele lui.

Se cuvenea să fiu scutită de lecții de morală ieftină din partea unuia care mă înșela și căruia eu încă îi eram fidelă.

Se cuvenea să fiu scutită de astfel de observații ca și de grija unei viitoare răceli.

— Chiar te-ai amețit! și Mihai deja suna amenințător.

Chiar nu mă amețisem.

L-am surprins pe Dragoș privind în decolteul meu. Da, mă luase un fior.

— Irelevant pentru ce se întîmplă aici, nu crezi? i-am zîmbit rece lui Mihai.

Era tîrziu. Îmi simțeam capul vîjîind, o căldură plăcută în viscere.

Sîngele clocotea în noi.

M-am întins în pat, ceașafurile miroseau a lavandă, mi-am așezat capul pe o pernă. Aveam tîmplele grele. Dragoș încă stătea turcește lîngă pat, cu fața spre mine. Prin cămașa descheiată se zărea urma întunecată de sirop care se uscase între timp și-i întărise cîteva fire de păr blond. A încercat să se ridice. Probabil să plece?? Am întins piciorul și i-am vîrît degetele pe sub cămașă, i-am simțit scurta zvîcnire a trupului, o cambrare ușoară.

— Mai stai, i-am poruncit blînd.

S-a domolit sub rugămintea atingerii. Sau sub imperiul privirilor.

Brunetul meu s-a apropiat de mine, avea ochii învolburați, arși de dorință, rănit în orgoliul său de iubit, o dorință ascunsă, interzisă de regulile iubirii. Dar iubirea n-are reguli. Este sau nu este. Este și nu este. Ce știa un inchizitor despre asta?

Se apropie de mine ca să puncteze ceva. Încă voia să demonstreze. Încă voia să atingă niște

limite, să le pipăie, să le arate, să răcnească: uite, de-aia!

— Nu-i așa că-ți place Dragoș? îmi șopti la ureche, aplecîndu-se periculos de mult spre mine. Îi simțeam răsuflarea fierbinte.

Puteam să mint? Puteam să mint.

— Mult, am recunoscut. Dacă ar fi stat altfel lucrurile, poate că pe tine te-aș fi dorit mai mult acum.

— Chiar așa? i-am simțit agresivitatea din tonul fals potolit.

— Chiar așa. Și mi-am oferit gura.

Dar el m-a sărutat la repezeală și m-a smuls dintre perne. M-a răsucit mai bine către prietenul lui și mi-a dezvelit sînii. Nu m-am împotrivit.

Dragoș a înghițit în sec și s-a săltat pe genunchi. A venit așa, tîrîndu-se lent ca un șarpe, aproape de marginea patului.

— Da??

Nu zîmbea. Nu respira. Nu era surprins. Oțelul ochilor săi mă tăia pe din două. Calmul acesta mă seducea. Calmul acesta mă fascina. Mă hipnotiza. Mă supunea. Putea să facă ce vrea din mine. Nu mă puteam împotrivi. Și nici nu aveam cea mai mică intenție.

— Sigur că da! am murmurat pierdută, neîndrăznind să-i părăsesc privirea.

Așteptam. Îl așteptam.

— Ce-ați vorbit voi înainte să ies din baie? i-am întrebat pe amîndoi.

— Tocmai voiam să te cîștigăm la zaruri, și Dragoș și-a lipit mîinile de sînii mei.

Avea degetele reci, atît de reci, sloi de reci că m-am înfiorat toată. Parcă a turnat peste mine cuțite de gheață.

— Ce prieteni buni sînteți voi, am închis eu ochii și-am inspirat adînc, de parcă m-aș fi pregătit pentru o alergare de cursă lungă sau pentru o călătorie cu bilet doar dus. Dar de ce să mă cîștigați cînd sînt deja aici?

*****

Țin minte cum s-a așezat Mihai pe pat lîngă noi să ne privească mai bine, cum Dragoș și-a plimbat degetele de pe sîni pe coapsele mele, cum Mihai s-a ridicat alene și și-a lăsat pe sfîrcurile mele dîra limbii sale, cum Dragoș mi-a desfăcut coapsele ca prin vis, înfiorîndu-mă mai mult, cum m-au prins apoi amîndoi ca o menghină virilă între ei, și cum degetele lor s-au întîlnit în mine, făcîndu-mă să gem și să mă cambrez la rîndul meu, cum m-am lăsat pradă senzațiilor trupurilor, cum eram prinsă între dorință și voluptate, captivă între moral și amoral, și apoi gîndurile mele au dispărut în neant, în zone unde nu există trupuri, nici gînduri, doar dans și șoaptă și muzica răsuflărilor. M-am lăsat tăvălită de blîndețea atingerilor.

Nu mai știu însă care ale cui degete erau. Ei tăceau și mă răsuceau de la unul la celălalt. Îmi devorau buzele cînd unul cînd celălalt, întorceam capul cînd după unul cînd după celălalt, veneau și se depărtau, îi ceream și-i respingeam nu pentru mult timp, mă pierdeam imediat în ochii cruzi ai lui Dragoș ca să mă regăsesc cei calzi ai lui Mihai, răsuflările lor atît de bine întipărite pe pielea mea, tăișuri fierbinți de dorință, ropotele de sărutări... Mihai săruta moale și umed. Dragoș avea o limbă aspră, dulce de la siropul de baclavale, îmi zgîn-

dărea toate simțurile. Mă agățam printre cearșafuri de amîndoi...

Apoi m-au ridicat în genunchi și și-au dezvelit piepturile tinere, auzeam bătăile inimilor, bum-bum, unele foarte aproape de sînii mei, altele lipite de șira spinării.

La ureche, Mihai îmi șoptea: iubito!, un cuvînt pe care aveam să-l aud foarte des de-atunci încolo de la cei pe care nu-i mai iubeam sau pe care nu-i iubisem niciodată. Cu ochii lui de culoarea vîntului turbat, Dragoș mă privea tot mai pătrunzător, uimit.

Și azi îi mai țin minte zîmbetul, barba umedă de săruturile mele. Sătul de tachinări, degetele lui îmi apucară fesele, în timp ce din partea cealaltă Mihai îmi depărta iar coapsele lenește.

Ne-am oprit o clipă. Mi-am pus capul pe umărul lui Dragoș, iar Mihai și-a așezat tîmplele pe spinarea mea dezgolită. Mi-au sărutat umerii și unul și celălalt. Am început să ne legănăm ușor, ca și cum... ca și cînd... cineva ar fi trebuit să oprească mai departe...

Dar Mihai m-a întors către de el, și, sub privirile prietenului său, m-a pătruns ușor. L-am privit stupefiată, nu doream să se întîmple asta. Nu știu ce era în capul meu, credeam că se poate opri jocul ăsta, că ne putem rezuma lejer la mîngîieri, săruturi și îmbrățișări. Ce naivă! Ce femeie naivă!

Dragoș zîmbea în timp ce se întîmpla asta. N-am uitat zîmbetul ăla, oarecum superior, m-a provocat, l-am tras furioasă spre mine și nu i-am mai dat drumul. Ceva se revoltase în cărnurile mele. Ceva îmi spunea că trebuie să merg mai departe, ceva dorea să mă amorțească de tot, i-am prins capul în palme și-n timp ce Mihai a intrat

în mine, am mușcat adînc din buzele lui Dragoș, și-n loc să gem de plăcere, sau să mă las prizonieră voluptății, l-am sărutat dezlănțuită, vrînd să fur din calmul lui fără să-i dau posibilitatea să mă aibă

Am simțit împotrivirea lui, dar și a celuilalt bărbat excitat de furie. Uimiți eram cu toții. Cu ochii mari mergeam mai departe. Și iar... și iar... pînă cînd...

Ultimele spasme ale lor au fost, nu ale mele. Cînd mi-am desprins privirile de cele ale lui Dragoș împrumutasem deja ceva din oțelirea lor, am avut grijă să-mi citească în ele aroganța. Cînd mi le-am coborît către Mihai am avut grijă să-i arăt sfîrșitul. Nu mai eram a lui. Nu fusesem niciodată, chiar dacă nu-l înșelasem ca la carte. Jocul din noaptea aceea nu trebuia să se termine astfel, dar de ce să nu ne blestemăm mai tîrziu amintirile? De ce să avem parte de jumătăți de măsură fabricate de prejudecăți sociale?

Ne-am avut împreună, unul pe altul.

E de-ajuns uneori să ne întîlnim întîmplător și totul revine cu forță.

Sexul în trei nu poate fi un fiasco decît pentru cei care și-l programează, își pun date și ore și-și aleg cu grijă partenerii. Apoi se trezesc unul în fața celuilalt și nu le pasă că e o simplă împreunare instinctuală, animalică, fără nici o legătură cu sentimentele.

Aici însă am avut parte de tot tacîmul, fără să ne despuiem de haine strict pentru asta. Am fost toți trei atît de naivi încît am crezut că ne putem opri. A fost un fel de „îți arăt eu ție", de „nu te mai iubesc", de „te doresc", un fel de „nu-mi vine să cred că se întîmplă așa ceva", de „nu-mi pasă", de „nu

pot să ratez asta", de „nu mai suport, trebuie să te am", un fel de „ești o tîrfă nenorocită", un fel de „cum poți să-mi faci asta?" Ne-am făcut varză sentimentele călcînd pe ele fără milă.

Pe termen mai lung oricum avea să se întîmple asta.

Pe termen scurt ne-am simțit răvășitor de bine.

Știu... îmi doream atunci o noapte liniștită. Să mă cuibăresc în brațele unui iubit senzual. Căldura unui trup cunoscut. Brațele primitoare. Piciorul meu leneș aruncat peste trupul lui. Sau invers. Greutatea mîngîierii cu care adormi în minte, răsuflarea fierbinte atît de aproape de urechea ta.

Ei bine, spre dimineață am adormit toți trei într-o dezordine de perne și trupuri. Eu m-am cuibărit la mijloc, și fiecare m-a acoperit cu greutatea lui, într-o toropeala fierbinte. S-au încolăcit ca șerpii în jurul meu și m-au dezmierdat pînă am adormit, în timp ce ploaia murase tot întunericul.

După noaptea aceea, mult timp n-a mai fost nimic în afara întunericului.

Dragostea lui Elend

Cu frunze roşcove toamna plînge,
Ceaţa foşneşte cu foi de sînge...
Se scriu legendele, Elend, singure se scriu...

Din poemele rupte ale lui Hazel

Casa era cufundată într-o tăcere de gheaţă. M-a trezit în toiul nopţii chiar liniştea asta absurdă, care mai întîi mi-a pătruns în minte, apoi în oase, apoi în vene, apoi sîngele a încetat să curgă, apoi trupul meu a amorţit şi s-a mortificat de frică. Aveam senzaţia că sînt într-o cuşcă liniştită, vătuită, dar cumplit de rece. Aşchii ascuţite de panică. Dezmăţul umbrelor care se prelungea într-un dans sălbatic pe pereţi mă încătuşa, mă ţintuia printre perne. O gheară de plumb îmi apăsa inima. Mi-era teamă pînă să şi respir.

Abia am întredeschis ochii, neştiind cum să clipesc ca nu cumva să deranjez dansul umbrelor. Ştiam că la fereastră am o plantă şi că este posibil ca luna să proiecteze mişcarea frunzelor pe pereţii albi ai încăperii. Întunericul subit mă atrăgea într-o călătorie în adîncurile subconştientului, mă chema să-mi arate o lume paralelă, pleoapele-mi erau grele, atît de grele, şi mai grele, ca într-un

vis din care nu mai reușești să te trezești, deși ai impresia că ești treaz, pînă cazi în alt vis și mai profund, ca într-o spirală a morții, ca într-un labirint legendar fără bafta lui Tezeu.

Luna, la naiba, făcea un rotocol plin chiar în mijlocul ferestrei deschise. O priveam printre genele abia mijite cum cochetează cu diavolii. Era o tăcere atît de pîcloasă că puteai s-o spinteci cu brațele. Numai dacă aș fi putut să ridic brațele...

O pală de vînt dădu perdeaua cărămizie la o parte și gălbuiul acela murdar-roșiatic năvăli indiscret, reverber celest pe covorul scămos. Își prelungi acele de întuneric pe obiectele din jur, amplificînd senzația de pustietate și hău nemernic care se căscase în creierii mei.

Sau poate era doar o proiecție a imaginației, a dorinței mele, a chemării tenebrelor, hai, vino, drace, să ne facem de cap... Ia-mă de cutezi în noaptea asta, și în următoarea, și în cealaltă, mereu și mereu, extazul de a fi numai a ta, orgasmul diabolic al amantelor demult părăsite...

Prezențe deșucheate îmi jucau pe dinaintea ochilor, aș fi vrut să întind mîna să apăs pe butonul *on* al veiozei cu gîtul lung din cauciuc negru și cu deschizătura în formă de lalea, dar îmi închipuiam că e o gură deschisă larg, care, la prima mea mișcare, hați! mi-ar fi mușcat mîna și mi-ar fi smuls-o. Am renunțat.

Am renunțat pînă și să mai îndrăznesc să gîndesc asta, incapabilă, neputincioasă, paralizată. Preferam să mor pe loc decît să mai suport teama asta. Aveam impresia că sîngele meu curge în sens invers, că acele ceasornicului s-au oprit, că orele sînt înaintate în încremenire, ore ce-și vor sacrificiile.

— Daimone, daimone, nu mi-e frică de tine...

Mi se arătase într-un alt vis sau coșmar, nici nu mai știu, că nu mai fac diferența dintre ele, că într-o noapte, cu trei ore înainte de cîntatul cocoșilor, Elend mă va vizita și-mi va arăta cum se iubește în Tartar.

„Cum se iubește în Tartar?" am întrebat naivă și visul de-atunci s-a risipit, nu înainte de a auzi foarte aproape de urechea mea o șoaptă răutăcioasă, cinică, absolut seducătoare, ca un sîsîit de șarpe: „Vei vedea!"

Nu cred în iad, nici în rai. Toate astea se află în mintea noastră, sîntem produsul propriei noastre imaginații. Sîntem spălați de mici pe creieri cu buretele religiilor, cu normele sociale și cu regulile educaționale. Ratăm din start tot ce e mai bun și esențial în noi umflîndu-ne cu sforăituri ortodoxe în care nici preoții nu cred, uităm cine sîntem înainte de a ne aminti cu adevărat, trecem prin mașina de spălat a sistemelor sociale ca să ajungem sclavii perfecți, micii roboți incapabili să mai caute, să afle, să descopere, să fie ceva mai mult decît ceea ce li s-a spus că sînt. Rebuturi ale societății. Minciunile realității. Zîmbetele largi de pe ecranele televizoarelor. Destul despre asta. Sînt plictisită!

Vreau un simplu sentiment care să mă scoată de pe axa normalului și din iubirile astea călîi pe care le tot văd în jur, pe care le-am trăit și eu, care se rotesc vesele ca moriștile de hîrtie și care sînt spulberate la prima pală de vînt. Oamenii își fac rău unul altuia fiindcă nu știu să iubească. Să-mi facă rău cine se pricepe cu adevărat la asta. Sînt sătulă de amatori.

În urma acestei chemări, a apărut Elend în anumite nopți.

Îl chem de fiecare dată cînd simt că sînt pe cale să mai avortez un sentiment. Chiar dacă pe Elend nu-l iubesc, ba mai degrabă îl detest, Elend e sincer în iubirea lui, crede cu tărie că mă manipulează, dar o face fără să se ascundă, fără să fie transparent, o face crud, dur, fără pic de milă, mă iubește fără sentimente Elend ăsta. O iubire rece, aproape indiferentă.

Eu sînt ca el. Pot fi chiar el. Îl întrec în cruzime și răutate, dar e de-ajuns că știu asta despre mine. Sînt mai puternică și deasupra acestor lucruri fiindcă nu aplic învățăturile nocturne ale lui Elend, dar am nevoie de el să-mi țin treze toate simțurile, văz, auz, miros, pipăit etc., de-aia îl chem. Și vine. Dacă vreau cu adevărat, lasă baltă totul și vine.

„Am venit..."

„Ai venit? îl înfrunt. Te așteptam...".

Da, așa era. Pe Elend mereu îl așteptam. Cîte ca mine?... Ca să vină însă, trebuia să mă înfurii ca o gorgonă, numai astfel mă recunoștea. Trebuia să bat din picior, să scot flăcări pe ochi, pe gură, pe urechi, să pîrjolesc în viața reală tot ce nu fusese încă pîrjolit, să distrug ce mai era de distrus, să-mi ascut ghearele de chipurile false ale celor din jur, să-mi înfig colții în beregatele sirenelor care dădeau frumușel din coadă prin apele nesărate ale vieții și apoi să mă așez într-un con de umbră, să mă identific sau chiar să transced umbrele și să-mi opresc respirația pentru marea întîlnire. Abia atunci Elend apărea.

„Mă așteptai deci?" și rînjea.

Îl detestam pentru că aveam nevoie de el. Mai mult decît întîlnirea cu el, așteptam însă ziua cînd Elend va deveni o simplă cîrpă de șters amintirile, un diavol ca oricare altul care nu-și putea depăși

condiția de diavol, nu putea deveni om, ci tot o maimuță de circ în jurul căreia să se strîngă celelalte maimuțe de circ. Or să zbiere la el: „Hei, Elend, o creangă mai sus, te rugăm..." Cu tristețe știam că se va întîmpla asta. Nu-i nimic! O să-l iubesc pînă n-o să-l mai iubesc.

Da, ultima provocare, ultima seducție...

„Hai, vii?! După cum vezi, îl ademeneam eu, am brațele țintuite în genunile nopții, și luna își rîde de mine, sînt slabă, atît de vulnerabilă, Elend, atît de vulnerabilă în fața ta... daimone, daimone... îmi iei și sufletul?"

„Îți iau și sufletul..."

Rîd. În hohote rîd și teama dispare.

Teama dispare.

„Probabil doar tu ești singurul ce mă domină și mă poate reduce la tăcere. Ce rece ești, Elend, ce piele umedă, de cavernă, ascuțitele gheare ale morții, galbene, tari, despicate, vrei să-ți lași iar urmele pe pielea mea, nu-i așa?"

„Vreau să-mi las iar urmele pe pielea ta... să fii pergamentul meu viu, să umbli prin mulțime cu pecetea întunericului pe chip, nebuno! Crezi că mi te poți împotrivi?"

El rîde mai tare decît mine. Poate asta. Îi este și timpul aliat. Și experiența. Hohotul său e năprasnic și iute, întrece trăsnetele și luminile fulgerelor. Perdeaua scapă pe fereastră și filfîie greu ca o aripă a morții, umbrele se năpustesc bezmetic pe stîlpii pereților, înghițind pîlpîirile lunii. E frig. Mi-e frig.

Mă ridic în capul oaselor să-l privesc în ochi, în găurile alea roșii. Vreau să-l recunosc drept

„Nu mi-e teamă de tine, îi spun. Doar te doresc... te vreau, înțelegi?"

„Sssssssss...", se apropie de mine. Îl simt după felul mieros în care mă învăluie. Un șuier pe piele. Mă lovește scurt, rapid, cu răsuflarea lui. Nu foarte tare, dar suficient cît să-mi crape buza de jos. Rînjesc în timp ce-mi ling sîngele. E rece și sărat.

„Să-ți vorbesc în limba viperelor?" m-a întrebat.

„Nu te sfii, drace, i-am zis șfichiuind la rîndul meu în aer cuvintele, vorbește-mi în limba tenebrelor, nu cred că știi altfel și te urăsc pentru asta, urăsc felul în care nu știi să iubești, doar să smulgi, să răpești, și nici măcar n-o faci ca un tîlhar cinstit, o faci ca un hoț căruia i se cuvin niște amărîte de suflete, urăsc lipsa ta de intuiție și de înțelegere. Așa că arată-mi ce poți! Arată-mi pasiunea pură, Elend! Arată-mi fiara, Elend! În afară de dorința ta de dominare, altceva n-ai ce să-mi oferi. Aș simți dacă ai avea un grăunte de apropiere umană."

Și iar rîd năpustindu-mă peste el.

Mă strînge în brațe, simt menghina ghearelor.

„Lasă-mă doar să-ți cuprind gîtul firav cu mîinile mele, nebuno! Nu mai rîde ca proasta!"

Cuvintele lui vuiesc cu puterea unui vînt rău și mă lipesc de perete. Simt coloana scrîșnind, spatele mele strivește umbrele. Gem. Mă doare. Mă preling de durere pe covor. Mă fac covrig precum un copil lipsit de căldura iubirii.

Elend mă culege cu o mînă de pe jos și mă ridică aproape de candelabrul care clănțăne din balamale. Aproape că zbor, apoi îi simt pielea umedă, ca pielea unui bărbat transpirat, ca pielea unui bărbat pe al cărui piept soarele s-a jucat cîteva clipe. O umezeală stranie, lipicioasă, cleioasă. Mă lipesc

și alunec în același timp. Cad și zbor. Sînt și nu sînt în brațele lui.

„Îți place mirosul părului meu? E negru, nu?! E aspru, nu?! O să-ți amintești textura lui și cînd nu vei mai fi aici, Elend, o să vrei să te îngropi în firele mele de păr sau dacă vrei, uite, îți dau pletele mele să-ți faci o cordelină din ele, sau un bici zdravăn să-ți altoiești viitoarele amante neascultătoare, hahahaha... Îmi auzi gîndurile? Știu că mi le auzi. Știu că irișii mei sînt acum măriți de spaimă. Ți se pare. Poate sînt măriți de fascinație. Poate de prea multele doruri visînd la tine... Hai, Elend, urlă-mi în ureche pustiurile iadului... Zici că-l cunoști? Eu nu cred în el, cred că ești o simplă plăsmuire a imaginației mele. Zi-mi povestea singurătății tale, a revoltelor tale! Te-a îngrețoșat binele care se căsca prea mult înaintea ta, nu-i așa?"

Și Elend îmi intra pe sub piele, simțeam cum zgîrmă în vene, cum pune stăpînire pe sîngele meu. Dacă nici asta nu e iubire, atunci de alta nu vreau să știu. Dacă freamătul ăsta nu e patimă, dacă ura asta nu e colosală, dacă nu ating cu tine întunericul, dacă nu ies din el întreagă să-ți pot vorbi apoi despre jertfe, dacă nici ăsta nu e oceanul promis cu nopțile lui de miere și fiere, atunci ceea ce trăiesc alții e doar zeamă și borș. E doar zeamă. Și borș.

„Mă privești... Știi cum... Privirea asta o așteptam... nebună, delirantă, dementă, privirea abisală a genunilor inventate, nu, nu, hai, nu te înmuia acum... fă-mă piatră... fă-mă sloi ca și tine, hai... înfige-ți limba aia lungă, umedă, jos, mai jos de pîntecul meu, limba ta despicată în două, fierbinte și rece, uite, desfac picioarele, pune-ți ghearele pe mijlocul meu, strînge-mă tare, sfărîmă-mă, sfîrtecă-mă, simți? Fii tu șarpele meu kundalini!

Spune, simți? Simți cum aerul explodează între noi, cum pînă și Universul în miliarde de bucăți? Hai, așșa... Elend, dracu să te ia! Zvîrcolește-ți pustiurile în mine, vîră-ți coada între coapsele mele... să te ia dracu, e foarte bine așa... e și mai bine așa, ce diavol! Ah, ce diavol ispititor, ce diavol..."

Degeaba încerc să-mi păstrez luciditatea printre răsuflările mele și ale lui, întretăiate de șoapte și dorințe... Mă trădează propriul corp, felul în care țip, de parcă m-ar durea cînd ajung la orgasm, și iar totul de la capăt, e un supliciu interminabil, interminabil, mă doare al naibii cît de mult îmi place.

„O știi și tu, o știu și eu: într-o zi, foarte apropiată, n-o să mă mai găsești cînd te vei întoarce și gîndul ăsta e singura mea fericire..."

Și iar țip.

„Ascultă-mă, drace, și te voi face să vezi dincolo iad și de rai... te-au mințit toți dumnezeii tăi cu balivernele lor despre bine și rău. Cum poate să fie rău că te iubesc chiar dacă nu meriți? Nu-i asta cea mai mare dovadă de iubire? Mi-a putrezit sîngele tot căutîndu-te și așteptîndu-te. Te-am strigat și te-am căutat în privirile oamenilor... Am crezut c-o să se scurgă timpul, c-or să se pietrifice firele de nisip în clepsidre... Credeam că nu vei mai veni... Au murit secundele... Mi-a fost dor pînă cînd am uitat să-mi fie dor, pînă cînd am uitat de ce mi-a fost dor... Hai, diavole, șuieră-mi încet, în scoica urechii, ca și cum ai fi iubit cîndva, demult, o femeie ca mine..."

De unde să știu că mult înaintea mea, că mult înaintea vremurilor și a tuturor timpurilor, cînd nu exista nici frigul, nici caldul, nici teama, nici

minciuna, că ele neavînd din ce să se nască, trebuia să fie trîntite pleosc de cineva, cineva care slavă cerului se plictisea, ca noi să ne putem juca acum în voie cu termenii, cu măștile, cu sforile, crezînd că ne aparțin, de unde să știu că linia orizontului avea să despartă lumea în două, dar nu în bine și rău, cum deja intuisem, ci în văzute și nevăzute, în auzite și neauzite, în întîlnite și neîntîlnite. De unde să am confirmări?

A trebuit să vină Elend să mi le arate pe toate, să mi le fluture pe la nas și pe urmă să vină iar și să plece după vrerea și cheremul lui. Și nu m-am priceput să-l pedepsesc altfel decît iubindu-l cînd lipsea și urîndu-l cînd venea. Sau cred că era invers.

Mi-e frig... de ce cînd mi-e frig totul devine posibil?

Răsuflarea lui mincinoasă în părul meu are amintirile cenușii, e umedă, nu fierbinte, nu rece, doar una, singură, aceeași, în care doar dorințele mele ard nerostite, necutezate. Va trebui să mă omoare de tot și să mă ducă în împărăția lui de funingine și ceață să-mi arate că este el. Altfel nu cred nimic.

Îl încalec furioasă și zbier:

„Hai sus și jos, mai lent, între noi să fie doar sămînța nebuniei, divină și aia, ah, haha, daimone, mai vreau, și mai și, curbează-ți tăcerea și golul singurătății pe trupul meu, ia, poftim, ți-l dăruiesc ție, așa cum poftești, fă-ți de cap, fă ce-ți trece prin cap, înlănțuie-mă cu teama de a nu mă mai găsi într-o noapte, căci sufletul mi l-au luat alții înaintea ta, ai venit prea tîrziu, hahaha!"

Și simt cum mi se curmă rîsul. O palmă grea îmi sfîșie obrazul. Simt nara dreaptă amorțită.

Ameţesc şi cad din pat iar pe covor. Îmi acopăr cu palma obrazul. Acolo sînt urme. Numai acolo sînt urme. Vocea îmi tremură, se îneacă într-un vîrtej de lacrimi.

„De ce m-ai lovit acum, Elend? Hai, spune-mi, vreau să înţeleg. E cumplit, nu? Ca pînă şi diavolii să vină prea tîrziu, contratimp, ce să-i faci? Pînă nici tu nu înţelegi cît de perfectă e simetria, şi cît de la locul ei trebuie să fie, pe stînci, pe gheţuri, în inimi, pe ceruri, şi luna, la naiba, te aşteptam, Elend, da, dar asta nu înseamnă decît că ştiam că vei veni... Eşti un tîmpit, la fel de tîmpit ca toţi cei care au venit să jefuiască ceea ce le-aş fi dat de bunăvoie şi nesilită de nimeni, nici de biserici, nici de prejudecăţi, nici de reguli, nici de sfaturi, nici de norme. Probabil că ştii multe despre genuni. Şi despre intrînduri. Dar nu şi despre ieşinduri... nu şi despre ieşinduri... Mă auzi, idiotule? Crezi că o palmă o să mă sperie pe mine?"

Şi-atunci următoarea aproape că-mi sparse timpanul. Futu-i! O să-mi ţiuie urechea timp de două săptămîni, poate chiar mai mult. Mă caţăr din nou deasupra lui, cu mîinile înfipte în părul lui scurt, aspru şi des. Diavolul ăsta era cel mai fascinant bărbat din viaţa mea. Firele lui de păr alb m-au înduioşat. Uite că poate şi îmbătrîni. Ce idioţenie! Venea nopţile şi mă căsăpea în orgasme şi palme date peste obraji. Aşa ştia el să iubească. Era un biet diavol, nu aveam prea mari pretenţii de la el, dar nici chiar aşa. Am început să-l călăresc cu furie, ochii îmi ieşiseră din orbite de draci, legiuni de istorii cretine îmi treceau pe dinaintea ochilor ca filmul unei vieţi întregi prin faţa unui muribund.

Am început să-l înjur să mă lase dracu în pace, că m-am săturat de temerea că n-o să mai vină într-o noapte, păi să nu mai vină, ce atîta... că prefer să-i dau pas ca oricărui amărît de bărbat care știe să facă aceleași chestii ca și el, să fută, să răneaască, să pleznească, să susure, să șușure, ba ăla din cînd în cînd mai vede în mine și omul care sînt, nu numai femeia.

„Îmi auzi gîndurile, Elend? Nu ești altceva decît o mocirlă care intră și iese, o mocirlă umedă, umedă și rece... Mai ai pînă să cunoști extazul... Ar fi mișto să renunți la nemurire pentru o vizită în Arcadia, nu? Ce zici? Hai, lasă-te în voia mea, cunosc drumul. Dă-mi mie fierbințeala ochilor, dă-mi mie găvanele astea reci și cuprinzătoare, privește-mă ca și cum ai vrea să-mi răpești sufletul și continuă-ți mișcările sinusoidale și mocirloase care se zvîrcolesc extatic în trupul meu, continuă în ritmul trupului meu, îți place, nu?

Rîdeam. Rîdeam isteric cu obrajii făcuți praf.

„... Ai colți răi, lungi, care lucesc în lumina sferică a nopții, știi ceva? Îi văd, uite, îmi dezvelesc gîtul, mușcă și mai du-te dracu... hai, mușcă! Aici gîlgîie viața, curm-o, mușcă, diavol cretin, pentru ce altceva ai venit?"

— Am venit pentru că m-ai chemat, Hazel!

De data asta i-am auzit vocea clar. O voce umană, incredibil de caldă. M-a zăpăcit complet, așa că am tăcut. Au fost primele lui cuvinte și ultimele pe care le-am auzit rostite de el. Apoi nu l-am mai văzut.

Din noaptea aceea a dispărut pentru totdeauna. Dar ultimele minute petrecute cu Elend mi-au topit furiile, așa cum ceara fierbinte topește

lumînările cînd sînt la capătul puterilor. A întins mîinile după mine și m-a adus aproape de piept. Toate trăsăturile lui de fiară s-au retras de pe chip, de pe trup. Acum era cald în brațele lui, era bine. Un altfel de bine. Un *bine* pe care-l recunoșteam. Nu *foarte bine*, doar *bine*.

L-am sărutat apoi... l-am sărutat iar... l-am sărutat... Tremura sub gura mea, dar mîinile... mîinile lui... nu m-au atins. Muream, îi voiam mîinile, mîinile care mă loviseră, aveam viața în palmele lui, îmi pierdeam sufletul în timp ce-l sărutam... L-am sărutat dulce, l-am sărutat cu respirația mea și el gemea, se trăgea de sub mine, venea înapoi, dar mîinile lui nu m-au atins, îmi sorbea și el răsuflarea, mă lăsa mută, dar nu mă atingea decît cu gura... Eu îi țineam capul, el mă privea răscolitor, o duioșie total necunoscută mi-a invadat inima, o blîndețe pe care n-am avut-o niciodată pentru vreun om, animal sau lucru, o pricepere și o înțelegere totală a tuturor lumilor posibile pe care le-aș putea întîlni și imposibile pe care doar mi le-aș putea imagina.

Îi mîngîiam părul recunoscătoare, își apropia obrajii reci de obrajii mei arși de loviturile lui, mă respingea parcă-l duream, parcă i-aș fi mușcat sufletul cu gura... Îl lingeam pe buze, pe umeri, pe gît, pe palme și gîndurile lui gemeau „nu, Hazel, nu așa, ajunge, draga mea, trebuie să plec, vor cînta în curînd cocoșii", dar gura mea era surdă și oarbă și nu vroia să înțeleagă, nu vroia să tacă, i-aș fi lins și sufletul dacă ar fi avut vreunul, gura mea vroia viața din el una cu viața din mine, și-a țipat gura mea pe buzele lui și țipătul s-a răspîndit în încăpere.

Apoi Elend m-a luat în sfîrșit în brațe ca pe o povară dragă și m-a ținut strîns, m-a ținut foarte strîns, mi-a mîngîiat obrajii peste care mă lovise mai devreme și n-a mai fost nevoie de gînduri. N-a mai fost nevoie de nimic.

Singurul *bine* care putea să existe. Avea o voce seducătoare Elend care se potrivea de minune cu sfîșierile de mătase ale sufletului meu. Sfîșieri ca niște zdrențe pe care le voi atîrna, ca pe însîngerate solii ale unui timp încrustat în nemurire, de stînci, de simple pietre, de invizibilele grăunțe de nisip, o să le las să atîrne în vînt, mici jertfe căpiate de tristețe...

Întunericul își retrăgea oștile, umbră cu umbră... Cumva, trupul meu își recăpăta simțurile în dimineața aceea. Oasele capului se cufundau în perne, fantomele tăceau, Elend se topea și el în brațele mele. „Hai dormi, acum e bine..." îi auzeam din nou gîndurile pînă cînd n-a mai fost nimic decît o pastă lăptoasă în care au căzut în gol regretele, amintirile și, cred, nu sînt sigură, dar cred că și recunoștința.

Să te ia naiba, Elend, eu tot în șoaptă o să te urmez în cripta pe care mi-ai construit-o și știi foarte bine că acolo vîntul doar șuieră, nu mîngîie obrajii copiilor născuți prea tîrziu. Sîntem niște siluete în ceață, care bîntuie prin propriul Tartar. Atît. Și niciodată n-am fost nimic mai mult decît asta. Ce frumos este să te sacrifici pentru alții, nu-i așa, Elend? Halal diavol...

Acum e mușuroi de furnici în mine, un cuib de remușcări, peste care, ca pana corbului, filfîie amintirea morții. O aștept. Se apropie hoțește, încălțată în pîslari moi, dar cu ochii însetați de sînge. Se

apropie mută, desprinsă parcă din ceața de noiembrie.

Elend mi-a promis că va fi acolo. Însă Elend promite des și degeaba. Așa sînt toți diavolii. Niște neserioși...

Carnaval pe Dacia

Nimeni nu a atins dintr-odată adîncurile josniciei
Juvenal, Satirae

S-a spus de multe ori că sînt o femeie geloasă. Nimic mai fals. *„Îmi place să cred asta despre tine, că ești geloasă, ca să mă simt bine cu E-ul meu masculin"*, a recunoscut o dată cineva.

E-urile masculine se înșală, le face bine să braveze ca să aibă ce povesti la bătrînețe, cînd își vor ține pe genunchi nepoții și-și vor deșerta înțelepciunea în urechile lor, dar tot cu ochii după fetișcane. Își vor disprețui băbuțele care le-au stat alături toată viața, acceptîndu-i așa, în mizeria lor umană, da, sărmana condiție a bărbatului, care a ales să iubească o singură femeie, făcînd-o să se simtă de rahat cu neîncrederea lui, dar și cu sexul străin pe apucate, pe furate, pe furișate, pe ejaculate, pe ascunsa sau pe îndelete. Nu, ei nu visează la amante fierbinți... doar le caută în fiecare femeie pe care o întîlnesc, mai puțin în cele îngrozitor de urîte sau penibil de grase. De unde știu? Știu și basta.

Ispita irealității, dezamăgirile realității...

Se spune că sînt o femeie geloasă. Nimic mai fals.

Doar întind capcane. Și sînt atît de diabolică și constantă în asta, încît aduc în brațele bărbaților mei femei de toate felurile ca să aibă de unde alege. Le presar înaintea lor ca alte iubite petale de trandafiri pe paturile conjugale. Anumitor bărbați le sclipesc ochii de bucurie, crezînd că sînt o tipă mișto și că nu mă deranjează lucirile astea abjecte. Îmi place să văd asta. Atîtea miresme, atîtea forme, atîtea culori. E sănătos să văd asta. Și nu o fac dintr-un masochism, ci ca să triez, la rîndul meu, prin măruntele lor alegeri și lipse de loialitate față de mine, această darnică și mereu neobosită și generoasă ființă, ha!, cu o radicalitate feroce, gesturile mari de cuvinte fără sens. Testul. Selecția. Sarea și piperul.

Sigur că da, trădătoarea sînt eu pentru că n-am avut nimic împotrivă atunci cînd am aruncat în brațele lor acele ispite, simple instrumente de măsurat ale mărginirilor cuiva, și după ce-am văzut tot ce era nevoie de văzut, am întors spatele. N-am avut nevoie de explicații. Mi s-a părut întotdeauna umilitor să aud un bărbat cum se explică. Dezamăgitor sau nu, e o stare care întotdeauna, dar întotdeauna!, trece.

Lola locuia la ultimul etaj, într-un bloc de pe Bulevardul Dacia, într-o mansardă absolut senzațională. Spațioasă cît să încapă redacția unui cotidian, cu tot cu departamentul tehnic. Dar partea cea mai frumoasă după care ne dădeam în vînt cu toții era acoperișul mansardei. În fiecare noapte ne cățăram cu tot arsenalul după noi. Chitări, băuturi, povești și țigări. Pături groase pentru

răcoarea dimineții și chef de discuții. Lola era senzațională. Inteligentă, spontană, miserupistă, troscangioaică celebră, melodramatică, histrionică, mitomană, generoasă și cu viața făcută praf și pulbere. Avea cele mai mari șanse ca într-o criză de luciditate sau de personalitate să se arunce de pe acoperișul ei de unde se zărea Piața Romană.

Lola a dat în perioada aceea niște chefuri de pomină, pînă cînd a gonit-o proprietarul mansardei în care locuia din pricina plîngerilor unor vecini ce n-au mai suportat nici muzica, nici acel du-te-vino de tineri de pe scări. Chiar dacă tinerii aceia erau de-a dreptul inofensivi.

Fiecare petrecere de-a Lolei avea cîțiva oaspeți obișnuiți, cărora le plăceau socializările de acest gen, dar nu voiau să-și pună casa la dispoziție. De obicei erau tineri între două slujbe, între două iubiri, între două neîmpliniri, loviți de diverse suferințe. Mai apăreau cîteva figuri noi, care, dacă se acordau la regulile gazdei erau bineveniți și altădată.

De data asta, la cheful Lolei apăruse un bărbat de vreo 40 de ani, aterizat pe-acolo dintr-o întîmplare oarecare, fix pe podeaua bine lustruită din mansarda cu pricina. Fusese racolat pe messenger de cineva care, în ultimul moment anunțase că nu mai poate veni și, ca să nu se supere Lola, îl trimisese la înaintare pe individ. Paul îl chema. „Aveți grijă de el, suferă!" ne avertizase amicul nostru comun.

Era o seară de coctailuri, cu certe prelungiri pînă spre dimineață. Lumînările se descentrau vizibil lăsînd dîre groase pe sticlele-suport improvizate de Lola. Și ăsta, Paul suferindul, ca să se

simtă relaxat într-un grup de necunoscuți, oameni cu un deceniu mai tineri decît el, sau poate chiar mai mult, abera într-un limbaj elevat despre niște construcții arhitectonice, despre străzile Bucureștiului și biserici încă în construcție. Făcea pe deșteptul. Nu prea conta în peisaj, dar nici nu puteam să-i ignorăm prezență.

Mă luase căscatul. Mă plictiseam îngrozitor. Cu două seri înainte de toate astea, cineva mă acuzase că de fapt îmi făceau plăcere chefurile astea. Bine, nu înțeleg de ce trebuia să stau în casă și să-mi rod unghiile sau să inventez probleme de matematică, sau mai grav, să sufăr după foștii mei iubiți, care probabil, la ora aceea, mă și uitaseră deja, în goana după alte femei, și să nu beau un coctail încercînd să mă îmbăt și să scap de luciditate. Pe de altă parte, ce să zic, era o plăcere incomensurabilă, întocmai ca aceea dintr-un tub catodic, unde te pierzi din vedere printre străini fazi, puși pe băute, cu viețile lor făcute praf, cu un dobitoc îndrăgostit lulea de mine, care nu mă mai slăbea din ochi de drag, cu alți doi imbecili rămași în urmă, de încă-mi trepidau prin urechi zdrăngănitul declarațiilor lor de dragoste, numai că unul dintre ei văzîndu-se cu sacii în căruță, se cărase spre alte orizonturi, iar altul dracu mai știe cu ce alte distruse se conversa pe net, cu Lola beată mangă, lingînd tricourile tuturor bărbaților din propria-i mansardă, unu venit de la nu mai știu ce spital cu dializele în vene, drept pentru care, neținînd minte cum îl cheamă, i-am zis simplu Dializă, o altă puștoaică strivită de greutatea importanței ei zăcea și ea pe podea, un fioros găzdoi, actualul iubit al Lolei, pe cale să spargă

toate mutrele astea, un suedez care s-a dovedit a fi pînă la finalul chefului iranian sadea, un cîntăreț dintr-o formație cu nume imposibil de reținut pe cale să-și vîndă stația ca să o pună și el de un chef în altă săptămînă, o doctoriță de 37 de ani, care din lene n-a profesat niciodată, Baraka pe care l-am luat drept companie să am și eu cu cine rîde și... eu, rătăcită printre toate persoanele astea, bînd din coctailurile alea, cu moartea în suflet și urmărind cum se scurge noaptea printre gîndurile mele ca păcura în iad. Sau printre vise. Ce mai conta?

Baraka îi studia pe toți cu simpatică evlavie și se distra de tertipurile mele de a scăpa de individul cel îndrăgostit. Am uitat cum îl chema, deși mi se pare că nu era îndrăgostit ăla degeaba de mine. Îi dădusem niscaiva speranțe pe la vreun chef trecut, ba ne-o și trăsesem, numai că vrînd să-și lase o cămașă prin dulapurile mele de-acasă îi dădusem flit. N-aveam chef de complicații. Fusese doar la îndemînă și dacă ar fi înțeles asta ar fi fost foarte bine, dar nu, el voia să-mi facă mîncare și să mă țină de mînă în public. Așa că eram nevoită să mă port rece și să-l prezint pe bunul meu amic Baraka drept iubitul meu.

— Cum adică iubitul tău? se minună Îndrăgostitul. Nu mi-ai spus că ai un iubit.

— Ah, trebuia?! Credeam că nu vor fi probleme.

— M-ai folosit adică? se uita fix în ochii mei oarecum amenințător, oarecum rugător. Ca-n basmele cu împărați, cu un ochi mă ruga, iar cu altul mă amenința.

— Da, i-am zis scurt. Ce atîta să ne mai ascundem după deget...

— Ești chiar ticăloasă... se încruntă el.

— Poartă-te civilizat, omule. Nu te-ai simțit bine?

— Ba da, dar nu-i vorba despre asta, mă trase el de mînă, căci dădeam semne că vreau să mă ridic de pe canapea și să schimb încăperea, poate chiar întreaga onorată adunare pentru un pahar de liniște, pentru un somn bun sau măcar pentru o amețeală pe cinste.

— Dar despre ce este vorba? Ce, credeai că m-ai cucerit atît de repede? m-am rățoit la el și mi-am smuls mîna.

M-am depărtat de Îndrăgostit fără să-mi pese — cred că pentru prima dată în viața mea — de sentimentele cuiva, de orgoliul masculin sau de faptul că l-aș putea lăsa frustrat pe veci. M-am așezat în brațele lui Baraka și i-am spus:

— Fă-te și tu că mă iubești...

— Adică ce trebuie să fac mai precis? m-a întrebat total nedumerit amicul meu.

— Păi, diverse chestii, dracu știe... Mîngîie-mi părul și șușotește-mi la ureche ca și cum mi-ai spune ceva. Sau uită-te la el ca și cum te-ar fi mușcat un cîine...

— Poate mă caftește, și-a turnat el vin în pahar. Pentru ce tre' să jucăm comedia asta? Mai dă-l încolo dacă e nebun...

— Mda, ai dreptate, de fapt... și-am sărit din brațele lui. Nu stăteam prea confortabil. Oasele lui îmi mototoliseră fusta. Apoi l-am rugat pe suedezul-iranian să-mi prepare și mie un coctail, părea singurul care se pricepea la asta.

Și deodată, nu mai știu cum, după miezul nopții, li s-a deschis apetitul de a vorbi despre dra-

goste, delicios subiect, niciodată epuizabil, savuros pentru urechile mele, dar mai ales pentru credințele mele înrădăcinate de-a lungul timpului studiind, disecînd, gustînd din plin acest fenomen. Toată lumea dorea să vorbească despre dragoste, nimeni nu știa nici ce înseamnă, nici cu ce se mănîncă.

La coafor femeile vorbeau despre dragoste, la bibliotecă se cereau cărți de dragoste, cele mai mari vînzări le aveau romanele de dragoste presărate cu mult sex și în fiecare an, de Crăciun, rulau la televiziuni aceleași filme de dragoste. Lumea întreagă era înnebunită după dragoste, se investeau sume colosale în căutarea ei, dar dacă întrebai pe unul singur dacă iubește sau a iubit vreodată, nimeni nu recunoștea. Apăreau umbre pe chip din senin sau era de-ajuns o pufnitură disprețuitoare ca să-ți dai seama că a trecut peste suferință și că ar face orice altceva mai degrabă decît să iubească din nou. Majoritatea era însă fidelă suferinței și sechelelor lăsate de ceilalți, singura lor cunoaștere despre iubire venea din ceea ce pățiseră din pricina partenerului lor. Acest partener ba nu-i iubise, ba nu fusese alături la rău, ba profitase de ei, ba îi înșelase, ba îi mințise, ba îi trădase, ba făcuse sex cu prietenul sau prietena, acest partener nu avusese grijă de sentimentele celuilalt, era de vină pentru tot, de căderea lor în nefericire și de faptul că nu se mai puteau concentra să facă ceva bun cu viața lor. Noroc că se deșteptaseră toți între timp și se despărțiseră. Și pentru că fuseseră nevoiți să ia decizia asta acum urau, disprețuiau sau erau îndreptățiți să cadă cîteva luni într-o lentoare a feelingurilor presărată

cu scurte puseuri de rebeliune, în care *celălalt*, ***marele absent***, devenea țapul ispășitor. Dar adevărul era că dacă ușa casei lor s-ar fi deschis într-o seară și *celălalt* ar fi năvălit din nou peste ei toată ura, tot disprețul, toată durerea s-ar fi topit ca fulgii de nea într-un cuptor prea încins. Numai că de obicei *celălalt* nu se mai întorcea înapoi fiindcă deja se consumase și ce nu ar fi trebuit să se consume. Călcaseră atît de grav unul pe capul celuilalt, își zdrobiseră atît de crud inimile încît ușa rămînea închisă.

Niciuna dintre stafiile alea de oameni nu era îndreptățită să vorbească despre iubire, luați rînd pe rînd, unul cîte unul, erau toți niște umbre chitinoase, supte de vlagă și de sînge. Poate doar Lola. Numai că ea nu avea s-o facă. Mai degrabă și-ar fi băut mințile.

Și cînd toată lumea se plictisește de jocurile stupide gen mima de la un chef, cînd toată arhitectura Bucureștiului este pusă la punct, cînd cunoștințele oricui despre viață pot fi rezumate în două coli A4 și cînd mai este băutură din belșug, ei da, ce poate fi mai potrivit decît să derapăm ușor în incongruențe sentimentale? Începeam să mă înfurii. Din senin. Cum se întîmpla de obicei. Pînă atunci stătusem în banca mea, mă rog, pe porțiunea mea de podea, căci Lola nu avea scaune.

Paul ne mărturisise, cu cîteva ore mai devreme, că taman în seara aceea, ca să vezi, norocosul naibii, se întîmplase să fie părăsit de iubita lui cu care trăise zece ani alături, pentru un altul mai tînăr. Și din explicațiile alea arhitectonice o dăduse în diverse lacrimozități, făcînd pe victima pe ruinele amorului său. Mă mînca un pui de zeflemea.

— Dă-o încolo de vacă! a încercat să-l aline suedezul-iranian. Bea din coctailul ăsta...

Cuvintele astea m-au revoltat. Mai exact, mi-a sărit mustarul. După toate probabilitățile, unei femei care pleacă după zece ani de conviețuire cu cineva ori îi lipsește ceva esențial, ori are parte de prea multe idioțenii, îi trebuie curaj ca să-și părăsească ibovnicul, bine, nu prea avea Paul față de mare ibovnic, nici carismă, și deja mă întrebam de ce n-o făcuse „vaca" aia mai demult.

— De ce-a plecat? întreb calmă, ceea ce nu prevestea nimic bun. Era o răceală în întrebarea asta și o indiferență care a făcut-o pe Lola să bleasască adînc ochii către mine.

Nu mă mulțumea răspunsul „de vacă".

— Ce i-ai făcut? O femeie nu pleacă de bine, decît dacă dă de și mai bine. Eram încălzită de paharele alea colorate, înțepăturile unui curacao amestecat cu trei picături de vodkă îmi dădeau o vervă demult uitată. Oricît aș fi de misogină trebuie să admit că instinctul de conservare al femeii în ceea ce privește cuibul ei este mai mare decît dorul de ducă. Chiar dacă eu fac excepție de la regula asta, pot înțelege necesitatea căminului și a sacrificiilor ce se impun.

Aflăm destul de repede că Paulică nu numai că o înșela constant, dar îi mai și povestea cum stau lucrurile, dînd o incredibilă dovadă de corectitudine și sinceritate. I-am pufnit în față.

— Ha!

Mi-l închipuiam seara, în patul comun, ținîndu-și consoarta în brațe și vorbindu-i domol despre plimbările sale prin parc cu alte duduițe, colege de muncă sau femei racolate de pe site-uri matri-

moniale, care nici ele nu aveau nimic împotrivă, numai pentru faptul că el încă nu făcuse pasul decisiv, nu se însurase, era liber de tot, și nu prea, crezînd în stupizenia lui că iubita sa, după poveștile lui cu alte cucoane, va adormi liniștită.

— De ce nu?!

— Cum de ce nu?! am rîs puternic, agasant, fără să mă mai pot abține. M-am ridicat de pe podea, mi-am netezit fusta și m-am îndreptat către fereastră. M-am uitat pe geam. Era liniște pe străzi.

— Îi povesteai adică tot? Doream să înțeleg toată tărășenia. Cum ieșeai de la slujbă, cum beai o cafea cu altcineva, cum țineai de mînă o altă femeie?

— Tot!

— Și ea ce zicea?

— Nu zicea nimic. Era de acord cu asta.

— Asta s-o crezi tu! Cînd o femeie nu zice nimic, dragul meu, e semn rău. De fapt atunci înghite în sec și deja se gîndește la altele. Îi trec gînduri negre prin cap. Și tu o iubeai, nu?

Paul dădu din cap că da.

— Zău?! O iubeai, dar te plimbai cu altele pe aleile umbroase. Nu, pe bune, fă-mă să înțeleg. Ce fel de iubire este asta?

Devenisem curioasă. În ce hal se mai iubea în ziua de azi? Tipul ăsta crescuse cu muzica lui Alifantis și a lui Andrieș și tot o luase razna.

— O iubire ca oricare alta... oftă el.

Iar eu care credeam că istoriile mele de amor fuseseră demente... Demente, da! Poate... Dar nu cretine... Nu lamentabile... măcar le încheiasam cît încă mai exista o brumă de demnitate în ele.

— Irelevant! se trezi Baraka vorbind.

— Ce irelevant, măi? E patetic. Și spune-mi, m-am întors din nou către Paul, crezi că femeia ta ți-a apreciat sinceritățile astea care se derulau în parcurile capitalei? Ai?!

Nu părea să știe unde greșise. Mă privea nedumerit. Chiar suferea, suferea tot atît de sincer pe cît de sincer își povestise cîndva noile cuceriri. Mi s-a făcut milă de el. De ce făceau oare unii bărbați asta? Credeau că vor fi mai apreciați ca masculi?

— Incredibil cît de idiot ai fost la faza asta, am izbucnit fără să mă mai pot stăpîni. Și toți m-au privit ciudat, inclusiv Baraka, care pe post de iubit era execrabil în seara aceea. Dar poate privirile alea era ciudate de la coctailuri.

Paul primi sentința asta cu capul plecat, cu ochii umezi. Arăta precum o căprioară rănită. Lola s-a oprit din a mai linge tricourile bărbaților. Ea mă știa femeie liniștită, calculată, cine era nebuna asta, poate îi stricam cheful, nu?!

— Și de ce atîta ve..hhhh...ementă? a reușit Lola o întrebare coerentă.

— Ei, lasă, e bărbat în toată firea, ce naiba... Ați înnebunit cu toții? Nu mai știți să gustați o critică bună sau proastă? N-ați vrut voi să vorbiți despre dragoste? Acum dați înapoi? Avem un caz aici pentru emisiunea lui Mircea Radu. Să pornim de la el să vedem unde ajungem cu caravana dragostei.

— Acum îți bați joc de mine. Nu are sens să discutăm dacă pui problema așa... mi-a zis Paul ofuscat.

Nu-l luam în serios. El își pusese sufletul pe tavă înaintea unor necunoscuți și acum se trezise lipit de zid.

Dializă adormise. Înțeleaptă alegere. Cîntărețul din trupa cu nume imposibil de ținut minte fuma țigară de la țigară și asculta cu atenție.

— Vai, dar cum poți să nu înțelegi suferința bietului om? m-a întrebat, oripilat, suedezul-iranian.

— Ah, superb! am continuat. Nu e minunat cum vă strîngeți toți distrușii în jurul altuia care cică suferă și-n loc să-l faceți să conștientizeze de ce n-a mers o relație îi țineți trena ca și cum s-ar fi răsturnat cerul pe el?

— Irelevant! a sughițat din nou Baraka.

— Ce irelevant, măi? l-am săgetat cu privirea, dar Baraka nu m-a băgat în seamă. Chicotea. Cel mai bine ar fi, m-am adresat lui Paul, să zici mersi că în sfîrșit acum, la a doua ta tinerețe, o să rămîi fără muiere, poate în curînd o să fii și impotent, ca să fie tăcîmul complet și n-o să-ți mai asculte nimeni inepțiile astea, nici măcar de dragul nădragilor tăi, ceea ce ar fi un cîștig pentru omenire și mai ales pentru partea muierească. Să mai zici mersi că „vaca" aia, am subliniat pe „vacă", nu ți-a dat o copită în fund cînd a plecat.

Paul se micșorase, nu mai zicea nimic. Nu era în regulă chestia asta. Aș fi vrut să mă înfrunte. Să-mi spună că mă înșel. A făcut-o în schimb suedezul-iranian.

— Hei, tu sărit calul!

— Eu sărit calu', da? Sînt expertă în sărit calul, domnule. Ia să vedem dacă sărit calul sau mai e loc de o tumbă. Povestea ta care e, mă rog? Pari

a fi însurat. Ce cauți aici? Ai copii? Amantă? Una, două? Cîte ai?

Nu așteptam să-mi răspundă, nu mă interesau răspunsurile lui, dar veneau repede, ca la carte, avea lecția învățată pe de rost ca și cum dacă nu mi-ar fi răspuns l-aș fi pus la zid și pe el.

Da, avusese o nevastă. Și da, avea doi copii. Îi lăsase în Iran. În România făcea afaceri. Acum, avînd bani, umbla după fetișcane. Pe una chiar o iubea. Cu alta doar se distra. Aste era pe scurt povestea. Tipic. De ce naiba și-au pierdut oamenii imprevizibilitatea? Și cînd? Suedezul-iranian a aberat ceva despre nevastă-sa care nu l-a apreciat nici aia, uitînd firesc că simplul fapt că i-a turnat doi copii, de care acum are singură grijă, era deja o apreciere mai mare decît ar fi avut el nevoie, decît ar fi meritat date fiind condițiile. Era geloasă, cică. Uuuu... geloasă. Ce tare era și iranianul ăsta-suedez, nu conta că el îi dădea în fiecare zi motive. Mai vroia să fie și apreciat pentru ele. Cum se ajunsese aici? Împarți cîțiva ani cu un om și acela nu are nimic de zis despre tine, nici un cuvînt frumos, totul se rezumă la gelozie?

Am început, de dragul licorurilor mele din pahar, un speech însuflețit care i-a lăsat pe toți lați pe podea, am vorbit timp de vreo două ore n-am acum nici cea mai vagă idee ce mă apucase, îmi simțeam ochii în flăcări, nodul ăla din gît trebuia să-l scuip cumva, animată fiind de însăși lamentabila adunare care venise, chipurile, să se simtă bine, să uite cît de jalnic trăiește în viața de zi cu zi. Nu eram mai brează decît ei. Dar nu voiam să uit nimic.

Nici seara aceea imperfectă care sfîrîia lent printre lumînări, nici feţele acelea din ce în ce mai mohorîte, toţi oamenii aceia care zăceau ca nişte mogîldeţe amare, agăţîndu-se de paharele lor, nici melancolia micilor mele necazuri. Ştiu perfect cum bătea vîntul în noaptea aceea de octombrie, aud şi acum în timpane melodia cu Che Guevara, ca un fond care-mi acompania vorbele, ochii mei ca nişte piroane care alergau, acuzator, de la unul la altul, trezirea din beţie a Lolei, descleştarea fălcilor mele şi ca un leitmotiv „irelevantul" lui Baraka în combinaţie cu sforăitul lui Dializă.

Mi-am amintit atunci de toate trădările mele şi felul în care am plecat din viaţa unora sau altora, după ce mi-au fost intoxicate urechile de astfel de minciuni, de ascunzişuri, de false sinceriţăţi, de transparente ipocrizii, de felul cum mi s-a împietrit inima după ce de fiecare dată am dat cheia, pînă şi felul în care aceasta trebuie răsucită în broasca sufletului, după ce am explicat şi m-am explicat, şi iar trecînd cu vederea am uitat, dar cel de lîngă mine, la vremea respectivă, scăpînd aşa de ieftin şi-a zis că e bine să mai întindă puţin coarda, că doar corzile sufletului, ce atîta şmecherie, sînt rezistente la cald şi la frig, la iubire ca şi la ură, se pot contracta şi dilata la nesfîrşit fără să se rupă, sînt rezistente la furtună, ploaie, vînt, la excremente şi injurii, la nu eşti ce-mi trebuie, dar eşti cea mai minunată, la laşi de dorit ca femeie şi ca om, dar nu pot trăi fără tine, la cruzimea cu care au fost aruncate cuvintele şi pe urmă blocajul, pînă cînd am devenit carcasă chitinoasă la rîndul meu, ei şi asta nu mi-a mai

convenit, cerîndu-mi dreptul la iubire. La liniște. La siguranță afectivă. La încredere. La respect.

În seara aceea m-am trezit luînd apărarea unei străine, care nu era de față, dar care era subiectul principal de discuție. Un bărbat pierduse o femeie. Fix în momentul acela, în lume, o mulțime de bărbați pierdeau femeile de lîngă ei pentru alții mai tineri. Și viceversa. Nimic neobișnuit în asta. Simțeam nevoia să înțeleg de ce. Îmi proiectasem atenția asupra cazurilor de față, fiindcă mă deranja suferința lui Paul. Mă deranja că mi-o arăta, că venise la acest chef ca să uite de ea, cînd ar fi trebuit să ne scutească de prezența lui și să sufere ca un cîine în colțul său, neștiut de nimeni. Își scosese mațele iubirii și ni le arăta cu mîndrie. *Sufăr din dragoste. Am fost părăsit, sînt special.* Ai nu mă înnebuni...

Ei bine, puteam să înțeleg faptul că noi, oamenii, nu sîntem niște animale monogame, că ne place flirtul, și aruncatul cu coada ochiului, și filajul, și capcanele seducției, și jocul de-a țaca paca, sau de-a baba oarba, trec și peste simplele futaiuri care au fost și s-au dus prin adolescențele noastre uzate, trec peste ezitări și peste certitudini de o secundă, degrabă spulberate, pot înțelege și asta dimpreună cu răsturnările de situație de orice fel, trec peste noroiul aruncat cu boltă, fără mustrări de conștiință, și pe ăsta îl pot înțelege ca urmare a unui puseu de furie, să trecem și peste jocurile orgoliilor, peste fetișcanele naive trîntite diabolic în brațele bărbaților, teste aruncate din teribilism care au grăbit sfîrșitul, atunci cînd acesta devenise deja previzibil, teribilism tot din dorința de a vedea dacă se va merge totuși mai departe și dacă da,

oare inima ta cît poate rezista? Dar nu înțelegeam de ce trebuia să pun mîna pe umărul cuiva și să spun: e ok asta!

Nu, nu era ok. Iubirea nu are nevoie de teste, nici de sinceități de genul: draga mea, azi m-am plimbat cu altă femeie... Cînd cineva iubește și i se răspunde la fel nu mai este nevoie de nici un afurisit de test, de nici o blestemată de plimbare pe sub tei cu o terță persoană. Cînd sînt doi timpul nu face altceva decît să încremenească în iubire. Așa trebuie să fie. E singura convingere pe care o am. De alte lucruri nu sînt sigură. Și chiar dacă nu am întîlnit iubirea *aceea*, sînt absolut convinsă că ea există. Este singurul meu crez. Altfel nu accept. Altfel nu are sens.

Mi-am mai amintit de o seară în care un fost iubit de-al meu a rămas la o terasă cu o femeie amorțită în 8 ani de trai domestic cu același bărbat. Ea îmi făcuse cîteva confidențe, dar după vreo două nu mă mai pasionase să le aflu și pe celelalte. O femeie pe care o consumasem din două discuții. Gagica se și ridicase la rangul de prietenă, crezînd fals că dacă bagi pe cineva în seamă și-i asculți inepțiile, trebuie să-i suporți la nesfîrșit compania.

La a treia întîlnire participase și ex-ul meu. Au rămas ca să bea o bere în plus. Eu eram obosită. Nu mai aveam chef de ei, nici de discuțiile lor despre nimic. Am insistat ca el să rămînă, am simțit că și-ar dori asta, și mă împingea demonul certitudinii să văd dacă totuși va face greșeala să rămînă.

Știu cum mi-au sunat pașii pe străzi în noaptea aceea cînd am pornit-o agale spre casă, ca niște pîslari muiați în saramura unor povești distruse

din neatenție, puse la păstrat în borcanele resentimentelor. Apoi clink! s-a închis ușa garsonierei în urma mea, în timpul acesta ei mai lingeau o bere, apoi alta, în cinstea-mi de fată de treabă, o adevăraciune de iubită și de prietenă, ce mai eram și eu. Pentru ce??

Pentru că, am aflat mai tîrziu, aia simțea nevoia să-și deschidă băierele sufletului de femeie zgîrmată de călduri, povestind, tot din teribilism, cum se masturbează ea cu o banană nedecojită, dar, fiindcă avea imaginație, o îmbrăca frumos cu un prezervativ ca nu cumva să-și rănească uterul, vaginul, ovarele, lindicul, clitorisul și ce mai era pe acolo. Un mic apropo pe față că, de fapt, s-ar fi dorit futută fără metehne și cu dedicație, și hai să mai lingem o bere, în caz de ceva probabilități și de combinații luate cîte „n" în cinstea sexului fără regrete. Și fără viitor.

Pentru tîmpenia asta alesese iubitul meu compania altei femei?

Atunci, întinsă în pat, pe burtă, mi-am zis, gata, băiete, de azi sînt liberă de tine. Într-un anumit fel, mă cunoștea, el era sigur că nu-mi convine situația, dar nu i-a păsat, împins și el de demonul cunoașterii altei femei, extazul noutății, cum să nu?, ca să-mi scoată după aceea ochii, două luni mai tîrziu, că de ce m-am îndrăgostit de altcineva. Păi, știu eu de ce? De vacă poate? Că numai eu știu cum s-a scurs noaptea aceea, în prelungirea altora, atît de asemănătoare, dar nu știu de ce naiba numai pe aceea o am încremenită în memorie. Vasopresina îmi joacă feste cu celelalte.

Și cretinii ăștia, pe care-i controlam cu cuvintele mele spumoase, îndrăzneau să-mi vorbească de

formele libere ale amorului. Și asta în timp ce, în partea cealaltă a mansardei, în pod mai exact, într-o debara întunecoasă, individul care făcea dializă de ne era milă de el, pe dată se înzdrăvenise după puiul lui de somn și chinuia pe întuneric o curvă cumpărată de la șosea, cu un milion ora, dar pentru că nu-l ținuseră puterile decît vreo 20 de minute, a venit pe la finalul speechului meu, să ceară un șervețel ca să șteargă urmele și care mai vroia, că au mai rămas 40 de minute nefolosite și e păcat de bani, faza la care, probabil pătrunși toți de acuzele mele, nimeni n-a îndrăznit, deși suedezul-iranian ar cam fi vrut.

Lola în schimb a devenit dintr-o dată fiară:

— Pînă aici! a răcnit ea. Ce caută tîrfa asta în podul meu și cine, cînd a adus-o? Dispari cu ea de-aici și cu dializa ta cu tot.

— Te iubesc! a răcnit Îndrăgostitul meu, beat pulbere de supărare, trîntind paharul pe măsuța de cafea.

— Și ce vrei, mă, să-ți fac? Lasă că și eu iubesc pe altcineva și nu mai fac atîta caz.

— N-ai inimă, nenorocito! N-ai pic de inimă...

— N-am. Dormi acolo... Pînă mîine îți trece...

— Irelevant! a dat pe gît Baraka al patrulea pahar de vin.

A fost momentul în care Paulică s-a suit pe acoperiș, cu toți cei 40 de ani ai săi, cu gînd să se arunce pe caldarîm că n-are pentru ce să mai trăiască. L-am urmat curioși. Baraka se tăvălea pe podea cît era de lung, dar s-a ridicat și el alene urcînd apoi scara după noi. A fost cel care a închis chepengul care dădea pe acoperiș și s-a așezat pe el.

— Mamăăă, ce de fum prin oraș...

Paul își dăduse brusc seama că era un bou, taman atunci, spre dimineață, cînd ceața își făcea cărarea spumoasă pe străduțe.

— N-ai tupeu! i-am rîs în față.

Vreo doi îl țineau de brațe, Paul se zbătea frenetic, orgasmic, răcnea pe acoperiș ca o mîță înfierbîntată, ce mai, delirium tremens, și eu rîdeam:

— N-ai tupeu, mă cretinule!

— Băi, Hazelo, nu-i mai da idei!, mă trăgea de mînecă Lola, deși dacă ar fi fost sinceră în momentul acela, că tot eram la capitolul mari sinceități, sinuciderea ăluia la cheful ei i-ar fi făcut o maaare plăcere, s-ar fi vorbit despre asta luni în șir, doamne, să vă povestesc, îi și vedeam ochii în flăcări, ăla s-a aruncat în gol de pe acoperișul meu, de la cheful meu, nu știu ce naiba a aberat Hazela că eram prea beată să procesez, de l-a făcut pe Paul să ia calea aerului, dar pe de altă parte, stătea cumva în cumpănă, iar faptul că ar fi putut fi dată afară din mansarda cu pod și acoperiș a cîntărit mai greu. Ar fi trebuit s-o ia de la capăt cu căutatul unei locuințe și cersitul ajutorului financiar de pe la un prieten sau altul. De Paulică, să fim serioși, nu-i păsa nici cît negru sub unghie.

— Ce idei? mi-am înmuiat eu vocea la urechea ei. Asta ar fi singura idee sclipitoare care i-ar trece prin scăfîrlia aia bleagă, dar nu o va duce pînă la capăt. O să intre mîine pe sentimente.ro sau pe niște site-uri de-astea cu flirturi și o să-i treacă, fii senină, de-aia îmi permit să zbier acum la el.

— Hai mă, da' lăsa-ți-l să se arunce!

Ceilalți abia de-l mai țineau. Apoi iar am înmuiat vocea.

— Nu-mi pasă, mă... Orice s-ar întîmpla acum, într-o zi tot voi scrie despre noaptea asta. Mă chiar inspiră tembelul ăsta! La mine, deocamdată totul se reduce la atît. Restul, uită-te și tu ce se întîmplă acum, și Lola și-a răsucit privirea pe terasamentul acoperișului, care pînă atunci ne suportase atît de liniștit discuțiile și cîntările la chitară, apoi și-a întors-o iar către mine derutată. Uite și tu ce scene penibile și geniale în același timp, mă simt ca într-un film de-al lui Kusturica. Sigur că mi-ar plăcea să-i aud ăstuia pocnind trupul pe trotuar, întocmai ca o castană coaptă, să simt cum îi crapă țeasta, poc!, uite ce țeastă mare are, îți dai seama cum s-ar auzi, poc! bum! și sigur că asta ar schimba cu totul situația, m-aș trezi brusc și aș avea mustrări de conștiință toată viața că l-am împins pe nenorocit aproape de margine, e ca și cum l-am împins eu, nu? Să fim serioase, nu sînt chiar atît de minunată... Ceva ceva s-a rupt însă în ființa lui, ceva din ce-am spus l-a atins, dracu știe ce, poate am avut dreptate, poate e doar beat, la naiba, poate mi-ar îngheța sîngele în vene, sau poate aș începe să rîd isteric, sau să mă enervez, poate doar aș privi cu răceală la cadavrul lui Paulică înmuiat în propria lui băltoacă de sînge, l-aș privi de-aici, de sus, și aș înregistra pe retină imaginea, știu cît de admirabil mă port în astfel de situații, dar... sînt absolut sigură că n-o va face, cum sînt absolut sigură că n-a iubit-o pe aia, dar îl doare acum că l-a părăsit, probabil fix chestia asta l-a lovit în moalele capului, nu se aștepta ca tocmai femeia lui, perna lui de noapte, să plece cu altul.

— Hai că ești nebună de legat....

— E atît de zevzec, am continuat nestingherită, încît nici măcar n-a văzut, n-a simțit cînd a început iubirea ăleia pentru altul, a fost atît de sigur că el era *the one*, încît și-a permis orice, iar acum i s-a luat exact asta din viață. Asta îl deranjează, că nu mai are cu cine și pe cine să-și permită nesimțirile, pardon, sinceritățile alea. Dar dacă era o chestie reală, sinceră, n-ar fi venit în noaptea asta aici să-și boscorodească femeia, cu care totuși a împărțit zece ani. De fapt, asta m-a enervat. Trebuia să stea în banca lui și să sufere pînă-i crăpa inima, să-și înghită amarul de unul singur, nu să răcnească acum pe un acoperiș că nu mai are pe cine fute... Dă-l dracu, alt idiot, i-am spus Lolei care mă privea stupefiată.

Am stins țigara, am băut restul amestecăturii din pahar și-am coborît în bucătărie să mă încălzesc. Îmi făcusem damblaua, mă simțeam istovită și îmi înghețaseră picioarele pe acoperișul ăla, ceața orașului îmi intrase parcă în suflet, în creieri, ca o morfină mă chema la somn, doream căldura culcușului meu. Să mă așez din nou pe burtă, în pat și să uit. Sau să încerc să uit. L-am rugat pe Baraka să mă conducă acasă.

Bineînțeles că Paulică n-a avut tupeu. Capitala s-a mai salvat astfel de o dramă. Lola iar a avut un chef de pomină care a intrat în istoria petrecerilor ei. S-a vorbit despre asta timp de cîteva săptămîni, pînă la următorul.

Eu am luat-o cu Baraka pe jos din Dacia pînă la stadionul Giulești. Mă agățasem de paltonul lui și nu mai spuneam nimic. Am ajuns acasă și am făcut o cafea puternică. Am mai stat de vorbă cu amicul meu în bucătărie. Era cald și bine și printre

obiectele familiare începeam să-mi revin. Am aprins televizorul. Începea o nouă zi, aceleași știri.

M-am înfipt într-un somn adînc după plecarea lui Baraka și apoi, la trezire, am început să aberez proză erotică pentru o revistă de muieri, în timp ce vecinii de la 7 aveau o dispută aprigă în legătură cu apometrele. Distracția unui om singur.

*****

Se spune despre mine că sînt o femeie geloasă. Nimic mai fals. Dar... dacă las impresia asta este ca să mă salvez de greșeli mari, sau prea tardive ca să mai pot repara ceva. Teste picate cu brio. Și zîmbetul meu peste toate astea. Nu vreau să-mi irosesc zece ani iubind un cretin care să-mi strige numele pe acoperișuri străine, dupa ce dispar din viața lui, presupunînd că-mi găsesc fericirea în brațele altcuiva.

Fericirea. Liniștea. Încrederea. Siguranța afectivă. Certitudinea. Pămîntul. Stîlpul. Reazemul. Bărbatul. *The One.* Adică nimic palpabil.

Ispita irealității, dezamăgirile realității.

Sex cu un ex

Pînă și ruinele au pierit...
proverb latin

Apoi într-o zi a apărut. Era aceeași ușă, încă n-o schimbasem. Lemnul, putrezit pe-atunci de la atîtea bătăi la care nu răspunsesem, aproape că se dezintegra. Era ziua mea de naștere, la mulți ani, Hazel, îmi trimisese un sms scurt, bla bla, fără prea mari patetisme, dar îndeajuns încît să mă impresioneze.

Pentru că era o perioadă foarte bună în viața mea i-am răspuns, uitînd că într-o noapte mă trezisem plîngînd în brațele lui. Nu mai știu ce visasem, dar el se răsucise în somn, simțindu-mi necazurile, temerile și mă ținuse strîns la pieptul lui, ca în vremurile bune ale iubirii noastre. Îmi dorisem atunci ca lucrurile să fi stat altfel, nu știu cum, dar altfel, fiindcă atunci nu erau nici pe departe atît de frumoase, sau atît de bune. Erau zile cînd îl surprindeam cotrobăind prin agendele mele de lucru, fără să apuce să citească mare lucru, dar gestul acesta în sine, cotrobăitul după dovezi de înșelătorie mă supăra mai mult decît o mie de indiferențe adunate toate într-o zi.

Întîmplările mele cu el erau aceleași, nici măcar nu erau întîmplări, o rutină caldă, sau mai degrabă călîie, făceam de mîncare, îl așteptam să se întoarcă de la muncă, îi vorbeam despre nimicuri, uneori ne culcam împreună, mai bine sau mai prost, îl tratam ca pe bărbatul meu, dar mă gîndeam deja la altcineva, sau la un altul, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd simțeam că dragostea se duce și nimeni nu face nimic să oprească degringolada.

Mi le aduc aminte pe toate acum. Sau doar o parte. Am uitat certurile și cuvintele aruncate. După nouă luni de despărțire, cînd altele devin importante, cînd toate trec, sau măcar pentru cîteva clipe ai senzația că nu ți se poate întîmpla nimic, fiindcă între timp ai găsit altceva mai solid, vrei să probezi asta și cum altfel decît cu o înfruntare.

Așa că i-am deschis. Aveam emoții? Nu mai știu. Parcă erau ceva... Ochii mei sigur sclipeau atunci cînd i-am deschis ușa. Dar care femeie n-ar mima bucuria revederii numai ca să afle ce-a reprezentat ea pentru fostul ei amant/ iubit/chiar soț? Și-apoi timpul poleiește cu o anumită aură fostele iubiri. Sau poate e de-ajuns ca într-o zi să ai poftă doar de sex. Ce mai știu eu ce-a fost în mintea mea atunci? Și ce-mi mai pasă acum?

Mihai cumpărase la repezeală, dintr-o benzinărie, lumînări, trabuce și un vin.

La discuții însă nu stătusem niciodată bine, comunicam doar prin certuri, iar fiindcă la ora aceea nu aveam de ce să ne certăm, ne-am strîns în brațe, chiar acolo, în pragul ușii.

Mai întîi m-a pătruns cu limba. Fără să ezit m-a pătruns. Am lăsat imediat amîndoi în urm

un trecut abracadabrant, deși fix în clipa cînd buzele noastre s-au unit am sperat să se întîmple o minune, știu sigur asta, și lucrurile să oprească exact acolo, iar timpul să se potolească între două răsuflări. A mea și a lui. Simțindu-mi probabil ezitarea, s-a repezit spre mine, ca și cum atîtea luni asta-i lipsise.

M-am desprins ușor. Nu știu de ce voiam să mă gîndesc dacă mai am cum să dau înapoi. Nu fusese o idee bună totuși, îmi spuneam aprinzînd lumînările.

— Ai un tirbușon? m-a întrebat.

Nu, n-aveam, și el știa asta. Credea că mi-am cumpărat între timp?

După cinci minute începu să toarne vinul în pahare. Se mișca în interiorul mansardei mele ca și cum era la el acasă. Începu brusc să mă deranjeze asta. Ei bine, nu mai era la el acasă, din momentul în care hotărîse, în urma unei crize de gelozie, să plece de tot.

Lumînările ardeau în jurul nostru ca un leit motiv, prelungindu-ne umbrele pe pereți. Umbrele acelea ale unei foste iubiri deșănțate, sau prea pline de orgolii, de lupte continue de control și putere.

Mi-a luat capul în mîini și m-a privit așa cum uitase să mă privească în ultimele luni cînd nu mai făceam altceva decît să ne chinuim să rămînem împreună, cînd ne priveam doar pe furiș și doar cînd dormeam, cînd isteriile, cînd crizele dispăreau în somn. Acolo unde începeau liniștile sau tristețile. Trecuse atîta timp de cînd nu mă mai privise așa, încît acum mi se părea că am în față un străin. Poate îi fusese dor și asta într-adevăr mă cam lua prin surprindere, fiindcă nu mă obișnuise să-i fie

dor de mine. Mai degrabă de altele. Uneori și de foste iubiri ale lui. Sau poate că numai de foste iubiri ți se face dor, de cele prezente nicicînd, pe cele prezente le poți uita, îți dă mîna să faci asta, că altfel de ce s-ar mai numi prezente, nu?

Hazel este femeia care apreciază siguranța cu care unele buze freamătă pe buzele ei, mereu flămînde, niciodată potolite. Dar nu numai Hazel, sînt sigură. În noaptea aceea am trimis-o pe Hazel la dezmăț. Adevărul este că se cam săturase de vorbe.

— Iar vorbești despre tine ca și cum n-ai fi de față?, mi-a sfredelit el gîndurile și mi-a sărutat tîmplele. Am zîmbit, prinsă din nou de brațele lui. Am căutat să fug spre locul acela pe care mi-l construisem cu grijă timp de cîteva luni, cînd încet, dar sigur înăuntrul meu se născuse neauzitul, nemaîntîlnitul, limba comună pe care o vorbeam cu o iubire imaginară, dar atît de reală. Ucigător era acum totul. Dacă o să cad, o să cad de sus; mîine voi răcni la stele și la lună, ca un lup trădat.

Îmi doream măcar să nu-mi dispară construcțiile. Să nu cadă zidurile. Liniștea mea. Auzeam din ce în ce mai depărtat vocea celui care nu uita niciodată să-mi spună că mă iubește pentru toate fleacurile pe care le făceam, sau pe care ar fi trebuit să le fac. Mai puțin în cea mai importantă zi din an. Ziua mea de naștere. Hm, poate că erau semne peste semne pe care atunci nu le vedeam, dar acum, cînd am renunțat să-mi mai sărbătoresc ziua de naștere, le descifrez mai bine. E adevărat că a trecut ceva vreme de-atunci, cu alte zile nefaste și nici o mare minune. Cred că în noaptea aceea am încetat să mai cred în magie. Venise vremea la o adică. Împlineam 30 de ani.

Numai că atunci mi se părea că-mi trădez propria-mi ființă dacă cedez chemării cărnurilor, propria-mi poveste imaginară care mă ținuse pe linia de plutire cu angoasele, refuzurile și chemările ei din adîncuri, din demențe comune, din planuri de ducă pe pustiuri (acestea erau ale mele), din fugi imense de sine (acestea erau ale *celuilalt*, deși acum nu mai știu cine era *celălalt*, dar mereu trebuia să fie un *celălalt*), de toți din jur (acestea erau din nou numai ale mele).

Refugiul meu. Cuibul cald. Singurătatea.

Toate s-au dus la naiba cu un sărut. Avea săruturi periculoase. Îl învățase cum să lingă, să sugă și să plescăie o spanioloaică, ori dacă nici asta nu știa meserie, atunci nu știu cine mama dracu.

Nu mai făcusem sex de vreo trei luni. Sau patru. Iar sex-messengerul nu era deloc o alternativă pentru mine, cum era pentru altele, o dată de plictiseală trecusem drept bărbat pe un site devastat de disperare și făcusem o femeie să se îndrăgostească de mine, după vreo patru discuții cu ea, de mila mailurilor extaziate pe care mi le trimitea, am recunoscut că sînt femeie numai ca să mă lase în pace. Mă scotea din sărite emfaza rîndurilor ei. Era dusă cu capul! Nici măcar nu mă distrase jocul ăsta. Femeile erau mai plictisitoare în jocurile flirtului decît bărbații. Măcar ăștia din urmă recunoșteau că vor sex. Sigur mai era și soluția cu mortul în păpușoi, dar pe vremea aceea, încă mai credeam că oamenilor disperați, dacă le explici cum stă treaba cu micile flirturi, vor înțelege. Pe naiba, nu pricep nimic, ba se mai aleg și cu resentimente.

Pe urmă, pe lîngă asta, deși aveam vreo patru amanți virtuali, mi-era lene să mă întîlnesc cu ei.

Dar uite, chiar aici, alături de mine, era dorința. Și așezarea în amintire. O altă amintire care își cerea dreptul la iubire sau dracu știe la ce. Degetele lui atinseseră între timp alte femei, dorite, căutate, aflate, liniștite, comune, de-o noapte, de două nopți, de un anotimp, ba chiar dezvirginase și o sfîntă fecioară, îi promisese sau nu că o ia de nevastă, nu mă interesa nimic din toate astea în noaptea aceea. Ar fi trebuit să mă intereseze, să zic și eu pas iubirilor avortate, fiindcă un lucru era clar, nu voiam s-o iau de la capăt cu el. N-avea decît să se întoarcă a doua zi dimineață la minunata lui virgină, care între timp, desigur, nu mai era virgină, dar nici prea apreciată pentru asta. Iar ce deșteaptă crede că asta îl va face pe un bărbat să-i fie fidel, eu sînt dovada că se înșeală amarnic.

Femeie care-ți aștepți bărbatul sau căruia probabil chiar azi îi trimiți un semn de iubire, gîndește-te că poate chiar în noaptea cînd ai simțit că-l iubești mai tare, că nu e cale de întors din acest sentiment, ei bine, draga mea, chiar în noaptea aceea degetele lui au frămîntat carnea altei femei, au mîngîiat-o și au răsucit-o, au sărutat o piele mai fierbinte ca a ta, mai disponibilă, poate mai crudă, buzele lui te-au uitat în timp ce făceau asta, degetele alea pe care le-ai sărutat pentru că ți se păreau atît de bune, atît de blînde, acum intrau și ieșeau din intrîndurile și ieșindurile altei femei.

Patima. Viață. Moarte. Sex. Ce cuvinte mari, nu?!

Dragoste... Ah, da, și dragoste... Absolutul în care sînt cuprinse toate...

O clipă de nebunie. Hai lasă, nu-ți frînge lacrimile de pomană. În noaptea aceea, femeie, nici lui, nici mie, nu ne-a păsat de tine. Am fost egoiști, dar cel puțin eu aveam tot dreptul. E bărbat, avea și el dreptul. Eu nu te cunoșteam.

Așa că... să trăim pentru încă o moarte. Și alta pe urmă, tot așa. Din moarte în moarte pînă la lîncezeala finală. Să bem pentru țigara comună din staulul comun al sentimentelor. Să suflăm fum otrăvit și să ne mințim că asta e viața. Asta e viața? În deplina nebunie a cărnurilor frămîntate de timp și de degete care nu-ți aparțin, asta o fi viața.

Să-ți povestesc, draga mea, cum iar m-a pătruns cu limba. Era acaparatoare în primul rînd. Zvăpăiată. Limba lui era peste tot. Ba chiar la un moment dat mi s-a părut că prea este peste tot. Nu vreau nu vreau nu vreau nu mai vreau, așa răcneau creierii mei, dar i-am redus la tăcere. Aici lîngă mine el era real, înțelegi?, și nerăbdător, și era un zvîcnet totul, era dorință, era dor, era fierbere. Era libertate. Și era liber de tine, chiar dacă te voia numai pentru el. Nu era imaginație. Era vrere. Sau poate era doar nefutut. Ce dracu făceați noptile? Vorbeați despre literatură? Despre teatru? Noptile sînt pentru altceva, asta numai unii amanți o știu.

Să lăsăm asta, n-o să-ți dau sfaturi arogante nici despre artă, nici despre sex.

Acolo pe pîntec, sub pîntec simțeam rotocoalele de dorință cum se nasc, pe care le uitasem, pe care mi le dorisem îngropate, și pe care le hrăneam cu imaginația doar. Știi cum este, nu-i așa?...

Și pe urmă, hai să-ți spun mai departe, așa, ca o bîrfă bună între fete, peste ani, cînd ne vom

întîlni, pe urmă, draga mea, ne-am iubit dărîmînd mobilele, rupîndu-ne veșmintele, ne-am iubit cu ură îngropată, în timp ce în fața mea se căsca trădarea, în timp ce tu probabil dormeai ca un bebeluș, proaspăt despărțită de el, cînd te-a țucat cast pe frunte, pentru că te respecta, te aprecia, doar erai numai a lui. Te pupa părintește și recunoscător fiindcă nu ești ca altele, ca mine, de exemplu, nu te dai la alți bărbați, nu te joci cu sentimentele, tu iubești pur, ca o mimoză, ca o floare, el era grădinarul, te uda din cînd în cînd, te conducea acasă și-ți spunea: noapte bună, iubito!, iar tu îi răspundeai topită: noapte bună, prințul meu! și-i mai spuneai: te iubesc pentru că mă faci atît de fericită și pentru că te porți atît de frumos cu mine, sau cine știe ce alte aiureli în care credeai cu naivitate îi mai spuneai.

Și pe urmă, draga mea, ne-am iubit contorsionîndu-ne, ne-am iubit amușinîndu-ne, ne-am iubit cu draci pe viață, căutîndu-ne printre cearșafuri, printre perne, printre scrumiere, ne-am futut privindu-ne în ochi, urmărindu-ne plăcerea, dîndu-ne pletele la o parte ca să ne vedem mai bine, în timp ce umbrele noastre se prelungeau apocaliptic pe pereți, se prelungeau cu mișcări lente, ne-am iubit printre umbre, noi înșine fiind umbre, tu nici măcar umbră, tu n-ai existat atunci, deși cu cîteva ore mai devreme ți-a spus și el că te iubește, dar a omis să-ți spună că are întîlnire cu mine, fiindcă mă cunoștea destul de bine încît să se gîndească la posibilitatea că m-aș putea răzgîndi în ultima clipă, ei bine, nu m-am răzgîndit și cîteva ore mai tîrziu, am îngropat securi, foarte adînc le-am îngropat, pe marginea patului, în mijlocul patului, mototolind cearșafurile, fără mus-

trări de conștiință le-am îngropat, fără planuri în comun, ne-am iubit de dragul nostru și de dragul cafelei cu scorțișoară de a doua zi dimineață, făceam cea mai bună cafea pe vremea cînd și pe mine mă iubea, și de-aia ne-am iubit, și de dragul unor puncte de suspensie, și de dragul împlinirii, și cu riscul dezamăgirii ne-am iubit.

Și din cînd în cînd ne-am iubit lent, dansînd unul într-altul, mîngîind lunile care au trecut peste noi, fără să știm unul de altul, fără să mai vrem să știm unul de altul, ne-am iubit descoperind din nou de ce am început să ne iubim cîndva prin metrouri, prin paturi străine, prin birourile în care am muncit și în care ne-am hîrjonit după plecarea celorlalți, sau w-endurile cînd eram pe baricade și toți credeau că sîntem singurii profesioniști, loiali birourilor pe care le pîngăream fără scrupule, sau prin parcuri, cînd ne iubeam doar plimbîndu-ne de mînă, cînd era o zi a mea cu farmec și pedepse, și o zi a lui cu farmec și iar pedepse, și iar ziua mea și iar ziua lui, una da, una nu, și apoi au fost numai pedepse, mereu pedepse că ne iubeam, pînă cînd am uitat ce inseamnă să ne iubim. Și doar ne-am pedepsit.

Voi v-ați iubiți așa? Posibil nu. Ce știi tu despre iubire? Ai tras atît de virginitatea ta pînă cînd ți-a devenit drapel de fluturat în fața prințului care și-o trage acum cu alta. Sigur că te respectă. Fututul n-are nici o legătură cu iubirea. Și asta e adevărat.

Dar noi ne-am mai iubit în noaptea aceea, urlînd peste timpul trecut, consumat în neștire, pe la terasele lui, în așteptările mele. Ne-am iubit cu fereastra deschisă, ore în șir vîntul nopții a bătut peste trupurile noastre încinse, ne-am iubit

redescoperindu-ne cărnurile, mirosurile, obiectele din jur, de ce nu ți-am spus niciodată că te iubesc, m-a întrebat, apoi de ce plîngi, m-a întrebat, eu n-am răspuns nimic, dar ne-am iubit cu tristețe, cu melancolie, cu ochii tulburi, cu buricele degetelor, de la mîini și de la picioare, cu toți porii ne-am iubit și cu răsuflările îndurerate ne-am iubit. Și din nou cu patimă vrînd să uităm, vrînd doar să dansăm așa, unul lîngă altul, unul într-altul, lent, lent și-apoi cu furie, aprigă, pătimașă furie, schimbînd alte roluri, jucîndu-ne din nou pe noi, reconstruindu-ne din bucăți, din fragmente de amintiri, din uitări, din pierderi.

Ne-am iubit trădîndu-i pe alții. Ne-am iubit pînă ne-am uscat, pînă cînd am devenit coji peste bube. Pînă cînd dimineața ne-a prins încleștați în răcoarea ei.

Ne-am iubit, tu, în timp ce dormeai și visai probabil la cît de norocoasă ești că ai un astfel de bărbat. Hm, vezi, să mai crezi în destin... sau în prinți... hehehehe...

A fost marea ta iubire. Prima, nu?!

Să-ți dau o veste bună. Trece, mă! Prima iubire nu e cea mai mare.

Prietenia cu Lola

De o asemenea intrigă trebuie să fie responsabilă o femeie; poate chiar două...
Din articolele lui Hazel

... Cînd Lola făcea spume albul minunaților ei ochi albaștri devenea galben, ca două flori de cicoare care se zbăteau într-o băltoacă de urină. De fiecare dată face spume degeaba și-și îndreaptă invectivele, de obicei, asupra persoanelor care nu erau de față, dar era interesant de văzut cum pînă și saliva ei își schimba proprietățile și gura i se deschidea în toate acele feluri excepționale care-i dezveleau dinții. Nici nu mai puteai fii atent la cuvinte, metamorfoza era de-a dreptul spectaculoasă. Și toată lumea sărea s-o calmeze. Eu mai mereu mă întrebam fascinată: dacă-i țîșnește sîngele din tîmpla care se zbate?

De fapt, Lola era un spectacol în sine, sau fusese cîndva, mulți bărbați au căzut în capcanele temperamentului ei. Uneori totul ținea de circ, știu că și de bîrfă, de bălăcăreală. Dar, hei, cît timp nu erai pricina atacurilor ei verbale, te puteai relaxa lejer și admira în voie norii care treceau pe deasupra capului. Am iubit-o mult pe Lola, dacă

aș fi fost bărbat aș fi făcut o mare pasiune și n-aș fi regretat o clipă timpul petrecut cu ea.

O iubesc și acum.

Din cînd în cînd îi puneam anumite întrebări ca s-o ajut să-și pună ordine în invective și să extrag, dacă pot, adevărul despre persoana care vorbea și pe care, tot de obicei, se întîmpla s-o cunosc în alt fel.

La un moment dat însă, cam obosisem să fac asta, iar întrebări puneam doar ca să văd dacă răspunsurile erau aceleași ca cele de data trecută. Nu erau...

Munca în zadar, timp pierdut, irosire...

De la Lola am învățat să nu pun preț pe nici un fel de informație venită din exterior mai mult decît de la oricine altcineva. Felul gratuit și indiscret în care-i terfelea pe unii sau pe alții, aceștia neavînd nici o altă vină decît că i-a cunoscut într-o împrejurare sau alta, spunea multe despre cum o să te terfelească și pe tine în altă împrejurare cînd nu vei fi de față ca să te aperi sau să-i spui simplu: termină cu prostiile!

În timp, discuțiile noastre s-au oprit la cărți, muzică și bărbați. Cu bărbații era o întreagă filosofie...

Avea obiceiul să năvălească uneori peste mine și să-mi povestească partidele ei de sex ca să am, cică, subiecte de scris pentru rubrica mea. Ei, la naiba, m-am întrebat eu atunci, ar putea exista oameni care ar dori să interacționeze cu mine doar pentru a face parte din anumite paragrafe pe care le scriu? Nu trebuia oare să mi-i aleg singură? Perspectiva asta m-a amuzat teribil.

N-am scris despre sexul ei. O dată m-a întrebat:

— Mă, Hazelo, degeaba ți-am povestit chestiile alea?

— Habar n-am, mă Lola, poate că da, degeaba mi le-ai spus, de unde să știu că sînt adevărate?

— Ce nevoie ai tu de adevăr în scris? îmi închidea pertinent gura.

Avea dreptate.

Nu am răbdare să dau în urmă zilele sau nopțile cînd o anumită discuție m-a pus zdravăn pe gînduri în privința ei. Uneori nimic nu avea sens. Mă lovea peste creieri cu o logică absurdă.

Țin minte faza cu blowjobul, cînd, nereușind să obțină o slujbă, după multe tentative cinstite în showbizz, ajunsă la capătul deznădejdii, Lola se hotărîse să o cotească pe drumul ăsta fiindcă un dobitoc îi făcuse o propunere ridicolă, iar eu mă înfuriasem în ultimul hal că unei femei pe care-o consideram inteligentă i-ar fi trecut prin cap să accepte o asemenea idioțenie. Și-n taxi-ul care nu ducea către casă făcusem tărăboi, eu răcnind că a luat-o complet razna, ea susținînd că „nu vezi, așa merge treaba", spre distracția taximetristului.

Veneam de la filmul „Va, vis et deviens" al lui Radu Mihăileanu, care rula la mall Vitan în premieră, iar ea nu-l văzuse, pentru că ieșise pe hol, la o cafea cu un cameraman de la o oarecare televiziune, însurat și apărut din senin, în urma unui telefon. Acesta îi explicase ce mare șef este el prin acea televiziune și interviul, că așa am văzut că se poartă în ultima vreme — negocierea la Mall —, se ținuse timp de jumătate de oră, cît durase pelicula lui Mihăileanu. Pe urmă, îmbîcsită de aberațiile ăluia și enervată totodată mă scosese și pe mine din sărite în așa măsură încît am avut impulsul greu de controlat să o dau cu capul de geamurile mașinii ca să-i vină mințile la loc.

— Spune-mi și mie ce om serios, care vrea să te angajeze, îți face propuneri într-un mall?

— Ei, nu era o propunere obișnuită, doar nu voiai să mă cheme la birou pentru asta?

— Să presupunem că un cameraman are birou, am punctat eu ridicolul situației, pînă la urmă de ce să nu te cheme? Nu-l interesa CV-ul tău? Ai o experiență ca la balamuc, ba chiar mai multă decît ar trebui.

— Și la ce-mi folosește, mă rog, experiența? Nu vezi că mi-au luat-o înainte toate proastele care o sug cu sau fără dedicație? își ieșea Lola din minți. Ce a mai rămas de făcut? îi tremura ei bărbia. Am muncit de mi-au sărit capacele peste tot, am căutat să fiu bună în profesia mea? Și? M-a luat cineva în serios? Mi-au scuipat pe experiență toate pițipoancele de sub biroul șefilor. S-au dus cu limba scoasă cînd le-am luat peste picior și a doua zi n-am primit decît un mare șut în fund. Cum ar fi sunat... se maimuțărea ea, domnu', domnu', acesta e CV-ul meu, uite ditai cîrnatu' de experiență, se poate să fie blowjobu' mai scurt?

Avea dreptate aici. Primisem și eu astfel de șuturi și dacă mă deranja ceva în toată povestea cu blowjobul era că sexul prin birouri devenise mai important decît dedicația și entuziasmul cu care începeai o treabă, ba o mai și duceai la bun sfîrșit, cu rezultate peste media obișnuită.

Ar fi trebuit să conteze asta, dar, pe dracu, în showbizz nu conta... Erai total descoperită aici. Înțelegeam arțagul Lolei din taxi. Era frumoasă, isteață și temperamentală. Poate prea temperamentală, frizînd diplomația. Nu se gîndea deloc la urmări, era genul care se înfigea cu ghearele în părul unei pițipoance și nu-i mai dădea drumul

decît dacă o înconjurau patru bărbați, care de obicei se tăvăleau mai întîi de rîs și pe urmă le despărțeau pe cele două nebune. După astfel de păruieli, Lola era dată afară ca element perturbator al liniștii instituției, de altfel foarte serioasă instituție, cum să nu, drept urmare nu-și mai primea nici salariul de drept. Era pedepsită că lua atitudine împotriva prostiei. După prea multe atitudini de acest fel se transformase într-o femeie agresivă, total lipsită de control.

Acum tremura din tot trupul. Eram sigură că nu vrea să o ia pe drumul ăsta, mă scotea din sărite că trebuie să am o conversație pe această temă.

— Ce să fac dacă așa merge? dădea ea din umeri.

— Nu merge, măi, așa. Mai dă-o în pizda mă-sii de treabă. Ai rezistat pînă acum și vrei să sari în brațele primului fraier fără birou? Nu vezi că ăsta nu e în stare să-și facă rost de o amantă fără să-și scoată funcția la înaintare? Zi-mi și mie ce putere de decizie are un rahat de cameraman într-o televiziune?

— Păi ăsta are!

— Are pe dracu să-l ia, mă înfuriam. Ai pierdut bunătate de film să asculți propunerile leșinate ale unui oligofren. Hai că ești proastă... Ai tot ce-ți trebuie și vrei să te lași înjosită de un obsedat sexual.

— Și ce? Te înjosești tu? Mă înjosesc eu... Crezi că nu e mai umilitor să se uite una de sus la tine pentru că are o poziție mai bună în fața ta? Să știi că toată educația ta nu face doi bani? Că degeaba te-ai pregătit pentru o astfel de lume, în care ai sperat că vei găsi oameni cu țiglele pe casă, ce te vor aprecia pentru ce-ai în cap? Și cînd colo iată

ce se întîmplă: dai peste o tîmpită al cărei singur merit e un tatuaj pe cur! Și cînd dă de greu tîmpita asta aleargă cu jalba în proțap la cel căruia îi face zilnic un blowjob...

— Mda, bine, fă ce vrei... și pentru o vreme am tăcut pe bancheta din spate amîndouă.

Ajunsesem în rondul din Piața Alba Iulia. Tăcerea asta ne înnebunea mai tare. Cuvintele păreau să explodeze în capul nostru. Lola era un pachet de nervi. Taximetristul tot trăgea cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Izbucneam cu un calm aparent:

— Și cînd se va face angajarea? Înainte sau după?

— Nu știu... Lasă-mă în pace, își aruncă Lola privirea pe fereastră. Era noapte. Noapte geroasă.

— Cum nu știi? Despre ce-ați discutat două ore la cafeaua aia amărîtă? Adică vrei să-mi spui că ai plătit un bilet la un film, ai văzut genericul și te-ai cărat la o discuție de afaceri, importantă pentru viitorul tău, și nu știi cînd se vor întîmpla toate astea? Sau cum? Povestește-mi...

— N-are sens, lasă-mă în pace. Mă judeci, parcă ai fi maică-mea...

— Ba pe naiba... Vreau și eu să știu de ce m-ai scos din casă în plină iarnă, la un film, pe care, apropo, îl văzusem deja în avanpremieră, ca să rămîn singură în sală și să mă enervezi cu astfel de aberații. Te-ai tîmpit în două ore jumate? A reușit un cameraman să-ți spele creierii în așa scurtă vreme?

— Mi-a spus că mă angajează, da? De-asta ne-am și întîlnit să vorbesc despre slujbă, da?

— Ok, și de ce a trebuit să aflu în timpul genericului că tu aveai o întîlnire de afaceri? am

apăsat pe cuvîntul afaceri. Fiindcă la telefon, acum cinci ore, am vorbit că mergem la film. Și știai foarte bine că eu deja îl văzusem.

Lola tăcea iar.

— Voiai să te țin de mînuță? Să-ți ridic trena de la pămînt că te angaja ăla? Voiai aprobarea mea? Sau ce? Că nu pricep...

Mă simțeam folosită. Mă enervase și asta. Piciorul meu drept zguduia podeaua mașinii. Trebuia să cobor. Nu mai aveam aer. Nu mai aveam loc. Pierdusem cîteva ore ca să am parte de stupizenia Lolei.

— Hei, trage pe dreapta și lasă-ne pe străduța asta, i-am spus taximetristului.

— Dar ați spus că trebuie să vă duc spre gara Basarab, a protestat el.

— Ei bine, ne-am răzgîndit, trage pe dreapta cum îți spun.

A oprit.

— Ce faci? m-a întrebat Lola. De ce cobori aici?

— Nu cobor singură, Lolito, vii și tu cu mine. Hai! îi porunceam. Îmi datorezi două ore jumate.

Dacă tot îmi pierdusem vremea, barem s-o fac lată. Și Lola era perfectă pentru așa ceva. Am plătit taximetristului și ne-am pierdut în noaptea aceea în înfundătura din Pasajul Vilacrosse. Răsuflările noastre făceau rotocoale fierbinți în aerul rece. Am intrat în Valea Regilor să tragem pe nas și pe gură fumurile unei narghilele. După patru arome diferite puteam vorbi pe alt ton. Cel al prieteniei.

— Și... Lolo... ia spune-mi, vrei să-ți pierzi libertatea pentru niște futaiuri nenorocite? Doar pentru atît? N-ai văzut ce mutră de labagiu avea ăla? Vrei

să-i înlocuiești dreapta? ridicam eu sprînceana și pufneam într-un rîs răutăcios.

Lola încă se mai gîndea la slujba aceea.

Mai trăgeam un fum. Schimbam tonul.

— Pentru ce are nevastă? La ce-i folosește?

— De unde să știu eu, măi, de ce are nevastă? izbucnea ea. Pentru Anul Nou, pentru sarmalele de Crăciun. Pentru mielul de Paște?

— Aha, acum înțeleg de ce este așa de burtos...

— Ai că nu ești zdravănă... izbucnea abia stăpînindu-se.

Bine că rîdea. Nu-mi mai făceam griji de finalul discuției. Dar tot nu-mi trecuseră dracii. Mă aplecam spre ea conspirativ:

— Păi ce crezi că aia e proastă? Îl umflă ca să nu mai aibă parte de alte femei. Șuncă, osînză, ciozvîrte de miel și un mujdei de usturoi să meargă mai bine... Tu te pricepi la așa ceva? Zi, mă Lolo, te pricepi la altceva în afară de pireu și melcișori cu brînză și smîntînă?

— Mă pricep și la saramură, dar nu cred că asta e important într-o căsnicie...

— Păi... de-aia primești blowjoburi... și mă îndepărtam de urechea ei.

Era bună narghileaua aia. Avea aromă de măr crud. Îmi amintea de copilărie.

Se întrista.

— Da, mă, știu că ai dreptate... Nu înțeleg ce m-a apucat, ofta ea.

— Te-a făcut un prost din vorbe, asta s-a întîmplat. Blowjob... vomitam eu cuvîntul... Hai s-o luăm altfel, să presupunem că ai avea o fată. Ți-ar plăcea să i se propună așa ceva? Ai fi de acord cu asta?

— N-am nici o fată, ocolea ea răspunsul. Obosise să se mai lupte cu mine.

— Dar ai imaginație, n-o slăbeam. Spune-mi, ai fi de acord?

— Bineînțeles că n-aș fi de acord. Aș face un adevărat circ dacă unu ar îndrăzni... nici nu vreau să mă gîndesc...

— Și de ce vrei să-ți faci ție așa ceva? Pentru o slujbă? Ce fel de instituție are astfel de șefi? Unde ți-au zburat mințile, cretino?

După altă jumătate de oră, subiectul era încheiat deja. Lola nu s-a angajat atunci, deși ne-am mai contrazis ceva vreme. A început de-a doua zi să-și trimită din nou CV-ul pe unde mai era nevoie de reporteri, convinsă totuși că toate instituțiile au asemenea șefi.

— Caută-i măcar pe ăia care n-au neveste... Eh, draci bălțați și încălecați, cedam eu.

După astfel de seri, luam pauză de Lola cîteva luni, să facă borș...

Am preferat să văd chestiile mișto care întregeau portretul ei, fiindcă pentru mine astea contau. Am continuat să fac pe mama Dolores cînd deprimările o ajungeau din orișice, sau să-i repar anumite relații pe care le stricase cu timp în urmă, pentru că tot așa, nu-și ținuse în frîu temperamentul. Se trezea sunînd pe unul sau pe altul căruia i se punea pata, ca să spună ce și cum. Își aducea ea aminte din senin că i se întorsese spatele cîndva. După telefoanele astea nu mai era cale de întors, chiar i se întorcea spatele. Era nebună Lola. Așa nebună am iubit-o, dar circul ei era circ, iar pentru cei agasați de telefoanele astea, liniștea era mult mai importantă atunci cînd aveau și

altceva de făcut în viață decît să țină piept puseurilor ei de furie.

În numele unor ceaiuri pe care mi le-a adus într-o perioadă cînd am avut gripă, am trecut peste poveștile pe care le-a construit pe seama mea, deformînd ca de obicei realitatea. O preferam altruistă, nu bîrfitoare. Și știam că nu din răutate făcea asta.

Mă întorc un pic în urmă, la ultimul chef la care am fost cu ea, cînd am jurat imediat după aceea, că un altul în care să fim amîndouă în același loc, cu aceeași oameni, nu va mai exista.

Se întîmpla acum doi ani, într-o iarnă pe sfîrșite, imediat după povestea cu blowjobul. După ce cîntărețul din trupa cu nume imposibil de ținut minte reușise să-și vîndă stația și tobele, ne-a anunțat pe toți că e dispus să-și pună garsoniera la bătaie pentru o șuetă.

— Dacă vine Îndrăgostitul ăla nu conta pe mine, i-am spus.

— Nu vine nici un Îndrăgostit, mi-a spus.

— Bine, atunci poate o să vin, i-am promis.

Poate însemna *sigur*. Dar *sigur* se putea da peste cap în funcție de cheful meu. Iar cheful nu-l puteam controla. M-am dus. Pur și simplu am ieșit din casă fiindcă nu aveam altceva mai bun de făcut.

Acolo am cunoscut-o pe Transportatoare, îi spun astfel că și aia ne-a făcut capul calendar cu o revistă de transporturi pe care o coordona și habar nu aveam atunci ce rol va avea revista asta în viața mea. Și nici un semn din Ceruri, dragilor... aaa, ba da... Am impresia că cineva mă trimisese să-mi găsesc un bărbat. Și pe urmă îi păruse atît de rău încît îi trebuise o lună să-și

ceară iertare. Se întorsese să-mi dea lecții de viață și conștiință! Uite-aici viață, domnule, în forma ei cea mai pură...

Era un chef mic. Cîțiva tineri, nici măcar zece. O garsonieră cît o cutie de chibrituri, bună să-și ducă traiul în ea un celibatar cu ambiții mari. Și aici se stătea pe podea. Era mai comod. M-am plictisit și aici în jumătate de oră, ei bine, ce se putea întîmpla atît de incredibil încît să ies din letargia asta? Fumam și mă gîndeam la ale mele.

Auzeam vocile lor mici, pe grupulețe, în funcție de interese. Gazda era binevoitoare, chiar dacă își vînduse tobele ca să poată încropi chermeza aceea, în cinstea unei fete de 20 de ani, de a cărui virginitate era atras, o voia numai pentru el, alt șmecher, iar cheful ăsta fusese un pretext pentru a o invita pe fetișcana noastră. Nu îndrăznea altfel.

Fata nu venise... tipul își vînduse instrumentele și stația degeaba, genul de fatalitate care mă amuza la culme. Și le vînduse pentru niște sticle de vin, alune, banane, portocale și brînzeturi. Visul de a cînta versus cel de a destupa o femeie. Într-o singură noapte le făcuse praf pe amîndouă. Cum să nu mă amuz?

Pe Transportatoare o chemase Lola în urma unui telefon în toiul nopții, „să vezi ce deșteaptă e Transportatoarea, tipă interesantă", ne-a spus, ca și cum deșteptăciunea cuiva ar fi fost un bilet de intrare. Ei bine, cam cît de deșteaptă ar fi putut fi? Deveneam curioasă, fără să arăt asta. Să vină, dragă, pentru deștepți e loc peste tot.

Lola n-a mai așteptat aprobarea gazdei, i-a zis ăleia:

— Hai și tu!

Și Transportatoarea s-a prezentat instant, cu una dintre „marile iubiri" ale vieții ei, un moldovean înalt, blond și bine făcut. Adică avea burtă. Iupiiiii.... Să curgă băutură...

Eram în cealaltă parte a încăperii, aparent absentă. Mă întinsesem între două perne și mă sprijineam cu cotul de un scăunel pe care-mi pusesem paharul de coniac. Aruncam ocheade unui tip, solist și acela, dar în altă trupă. Metale grele. Voci diabolice, anatheme, mirese pe moarte, therioni, nazguli, chestii de-astea.

Bărbatul acela avea cel mai minunat zîmbet care mi-a fost dat să văd pe chipul unui om. Dinți mari, albi. Încadrați perfect pe osatura lui. Mi-l închipuiam mușcînd din carnea femeilor, fornăind prin cearșafuri. Mă gîndeam la sex deși mă dezlipisem cu două nopți în urmă de trupul unui bărbat pe care-l iubeam.

Cele mai bune prietene și partenere de băutură se încinseseră în niște discuții nebunești, nu se mai văzuseră de mult, se întîmplaseră destule între timp și uite-așa, bucurie mare pe capul lor, să bem în cinstea vremurilor apuse, cînd eram mai tinerele și tot degeaba trecătoare prin viață. Aveau o intimitate a lor. Intimitatea vomelor. Intimitatea acelorași bărbați. Intimitatea nopților în care își susținuseră una alteia greșelile, își ținuseră isonul și bălăcăriseră împreună aceleași persoane. Nu vedeam nimic extraordinar în acest gen de deșteptăciune. Dar să înceapă cheful...

S-a încins între ele o bîrfă despre două neveste, foste colege de muncă, pe care amîndouă le-au mucificat în două secunde și trei mișcări, dar asta, trag eu pe loc concluzia odată cu un fum de țigară și cu schimbarea poziției în care ședeam, pentru

că lor nu le ieșise cartea mariajului. Lola era proaspăt fugită din propria-i căsnicie, cu acte de divorț înaintate, dar încă plana mirajul trecutei sale nunți deasupra capului ei, ca un avion de război din care curgeau mitraliere de amintiri. Începe deci să-i povestească Transportatoarei nunta ei fastuoasă, și florile, și luna de miere, și ochii Lolei se umezesc, iar cealaltă pare că tînjește după rochia de mireasă pe care nu a avut ocazia s-o poarte. Și moldoveanul ei o pupă pe-un obraz să-i treacă gîndurile negre. Încă un pahar...hap! Și Lola își amintește de altele. Devine din ce în ce mai volubilă.

De drag de ea, Transportatoarea, ajunsă între timp cap de firmă, un fel de one woman show, ea centra, ea arunca la poartă, îi propune să scrie în revista ei și-i face o ofertă, care i se oprește în gît cînd Lola o întreabă:

— Mai ții minte ce bătăi îți trăgea X?

Și Lola rîde amuzată, ca de o glumă bună.

— M-am speriat în seara aia cînd te-a umplut de sînge.

Cealaltă se îneacă, doar ce dusese la gură vinul pe care tot ea îl cumpărase, că nu voise să vină așa, cu mîna goală. Îi aruncă în treacăt o privire năucă moldoveanului ei, iar acestuia i se cam șterge zîmbetul de pe buze. Oricum era un individ stupid, se gudura pe lîngă picioarele Transportatoarei de parcă în sfîrșit, după o lungă singurătate, dăduse și peste el norocul sexului. Era prea evident, ce dracu...

Din colțul meu am zîmbit malefic, fiindcă întrebarea Lolei și-a avut rostul. Băutura nu-i afectase orgoliul și atunci găsisem uluitoare descoperirea asta. Lola mima. Așa supraviețuise eșecurilor

sentimentale. Mima iubirea și se îndrăgostea de propriul ei joc. Mima prietenia și ajungea să-și iubească prietenii, dar nu anulîndu-și libertățile. Îi păsa și nu îi păsa de ei. Mima sexul. Mima beția ca să poată pune întrebări de genul ăsta și să aibă după aceea o scuză. Pînă și ratarea și-o mima. Era tot atît de lucidă ca și în noaptea aceea dintre ani în care, într-un zvîc de luciditate, își pusese paltonul pe ea și plecase din proaspăta ei căsnicie cu mîinile în buzunare și fără să dea explicații nimănui.

— Mai ții minte ce bătăi îți trăgea X?

Întrebarea venea din acea competiție a prieteniei, din care două femei, care porniseră pe picior de egalitate în startul vieții, ajunseseră să se considere egale. Nu se făcea ca una dintre ele, care se ridicase deasupra condiției medii prin acele mijloace căreia Lolei îi desființau ființa, să-i facă propuneri ridicole, ca și cum n-ar fi știut nimeni de unde-au pornit amîndouă, cu ce atuuri și cu ce mize. Ba Lola era chiar o femeie frumoasă. Și din punct de vedere temperamental într-adevăr interesantă.

— Mai ții minte ce bătăi îți trăgea X?

Am tradus asta cu: „Nu face pe deșteapta cu mine."

Transportatoarea nu s-a prins. A crezut că e o scăpare de-a Lolei și-a dres diplomat vocea și discuția a luat altă turnură.

Hai că petrecerea asta devine haioasă, mi-am spus. Pînă la urmă nu și-a vîndut gazda tobele degeaba. Îmi schimb iar poziția și-mi umezesc buzele în coniac. Nu-mi place să beau, mă feresc de luciditatea pe care ți-o dau cele două pahare consumate, fiindcă totul capătă rotunjimi perfecte

în mintea mea, și nimic nu mi-e mai clar atunci decît deșertăciunea în care se zbat oamenii ăștia, profanîndu-și propriile amintiri ca să dea bine în ochii unor străini, care oricum nu vor ține minte nimic din seara aceea. Nici măcar protagonistele de mai sus. Poate doar frînturi și alea amestecate în parfumul vinului.

Dar beau și țin minte și noaptea asta. Asta și alte cîteva nopți. S-au înșurubat ca un făcut în mintea mea ca niște cuie vîrtoase în pereții memoriei așteptîndu-și tablourile potrivite cu care să-mi capitonez amintirile. Să trec apoi cu detașarea înțelepciunii peste ele și să le admir cîndva. Frumoasele picturi ale tinereții.

Au fost atunci zile și nopți în care lucram vreo 12 ore în timpul zilei și tot concentrîndu-mă pe aceleași proiecte, simțurile mele se ascuțiseră dincolo de orice logici. Nu vedeam în chefurile astea decît niște evadări odihnitoare în care puteam să rătăcesc lejer printre flashurile altora.

Le priveam pe fetele astea două cum pălăvrăgeau trîntite pe covor, într-un amalgam de picioare despuiate și gesturi nelalocul lor, în jurul lor pahare și scrumiere pline, scrumul țigărilor pe lîngă, nici nu le mai nimereau atît erau de amețite, anesteziate și de muzica lentă care curgea peste trupurile și peste sufletele lor sfîrtecate de eșecurile sentimentale, din care ieșiseră tot așa cum și intraseră, fără să înțeleagă mare lucru. Dacă ar fi înțeles, n-ar fi vorbit cu atîta mocnită ură despre prietenii, iubiții sau amanții, sau ce le mai erau ăia care poposiseră prin anii lor și nici n-ar fi dat atîtea detalii fără sens, ca și cum taman detaliile astea le-ar fi aureolat lor trecerea fantasmagorică prin garsoniera fără scaune.

Ei bine, și pînă la urmă, prieteniile astea nu sînt construite din aceste detalii fără sens, vorbe aruncate în vînt, la amețeala simțurilor, dar îndeajuns de puternice încît să te capseze pentru tot restul vieții, dacă nu ai altceva mai bun de făcut?

Acum cînd mă uit în urmă văd doar un puzzle perfect și nimic întîmplător în toate astea. Mă apropii de ele, mă tulbură rostirea unui nume, curiozitatea mea crește de la „de ce mînca oare bătaie Transportatoarea de la X" pînă la „de ce doi oameni care nu s-au mai văzut de ani de zile nu găsesc altceva să-și spună decît eșecurile prin care au trecut și bătăile în sînge". De ce insistă asupra lor. De ce nu le lasă în urmă. Pîndeam. Studiam. Iscodeam. Eram interesată de spoiala prieteniei lor. Dincolo de asta nu vedeam nicăieri deșteptăciunea Transportatoarei. Aș fi vrut să mă lase perplexă. Era de-ajuns să-mi lovesc privirea de companionul ei. Dincolo de amintirile lor comune era doar o rivalitate ascunsă și un dispreț reciproc. Nimic altceva.

Mă impresionau mai mult alergăturile lui Migratorius, o altă amică de-a mea, care străbătea țara în lung și-n lat să salveze animalele și era mereu lîngă cei dragi cînd aveau cea mai mare nevoie, deși aceștia nu-și zbierau nevoile. Simțea. Ca animalele simțea. Cinci minute cu Migratorius și tot ce era rău dispărea. Tot ce ți se întîmpla aiurea, fără să-i mai spui că era rău, nu mai conta. O vedeai cum își lasă viața în umbră, cum se descotorosește de ea ca să trăiască pentru alții. Ți se făcea și rușine să suferi cînd te vedeai cu Migratorius. Ba chiar voiai să salvezi lumea de rele.

Pe cînd creștinele astea două nu mai conteneau cu sporovăiala lor despre bărbați. Tot ce dorisera

să facă și nu făcuseră, tot ce simțiseră și fuseseră nevoite să blocheze după aceea, tot ce nu deveniseră era din pricina bărbaților. Jalnic.

Transportatoarea nu ținea la băutură. Acum se lăuda. Dădea pe dinafară. Ai fi zis că era descendenta celor mai pure vițe nobile, sîngele ei albastru cîntărea greu în noaptea aceea, începusem deja să văd un cîrnat de strămoși albaștri, devenise darnică, dintr-o dată toți aveam slujbe pe tarlaua ei. Salariile creșteau proporțional cu paharele de vin. Rîdeam încet, mînzește, ca pentru mine.

— Te-ai îmbătat, Hazel? mi-a aruncat întrebarea Lola mea.

— Nu mai mult decît tine, i-am zis.

Bărbatul cu dinți frumoși mi-a aruncat o privire caldă. Avea vocea tot așa. Ce i-aș mai fi făcut și ăstuia... mmm... Îmi aprinde țigara galant, eu vreau un salariu mai mare de la Transportatoare. Ia să vedem dacă se poate. Pun pariu că e ruptă în cur.

— Sînt interesată să scriu pentru revista ta, o mint. Ce trebuie să fac?

— Interviuri, nu mare lucru. Te trimit eu la cine trebuie și pe urmă faci materialul.

— Superb! Mă pricep să iau interviuri. Nu ai nevoie însă de prezența mea, nu-i așa? Ți le trimit pe mail.

— Ah, nu! Mai bine fără. Nu că nu mi-ar face plăcere, încercă ea o fentă diplomatică. Dar nici nu prea am spațiu. De fapt, sediul meu e casa mea.

— Care e închiriată, bănuiesc.

— Da, dar îmi caut ceva mai spațios. Înțelegi, dacă mi se dezvoltă afacerea, nu voi mai avea loc acolo cu angajații mei.

— Desigur..., îi spun și dau ochii peste cap. Auzisem destule.

Asta chiar ne credea retardați.

— Ce bine că ne-am întîlnit, susură ea. Simțeam eu că o să se întîmple ceva frumos în seara asta.

Ce se întîmplase oare atît de frumos? Găsise niște fraieri care s-o bage în seamă? Se bălăngăne fericită, de pe un picior pe altul. Moldoveanul îi ia limba în gură și-și azvîrle o mînă cît o lopată pe sînul ei. Carnea ei voluptuoasă se zbîrlește în sutien. Lola dă un pahar de vin peste cap. Bărbatul de lîngă mine tace, dar mă privește insistent, în felul ăla interesat, intrigat și amuzat... După trei minute de mozoleli, Transportatoarea își aranjează ochelarii deranjați de tipul ei. Balele iubirii îi alunecă pe sticlă. Ajunsese în timp record cu săruturile lui și pe pleopele femeii. E în niște călduri, mamă-mamă... Mă uit la prohabul lui ridicat și mă ia greața.

— Ai ochi de chinezoaică... îmi spune bărbatul cu dinți frumoși.

De parcă nu aș ști...

— Nu sînt chinezoaică... , ce replică răsuflată își mai găsise și ăsta.

Mă ridic de pe podea. Mă retrag pe balcon. Simt nevoia de aer. Între timp gazda își cere scuze și iese din casă pentru a conduce două perechi invitate dar cu treburi urgente a doua zi, pînă la primul taxi. Lumea începe să se care. Mi-e egal dacă stau pînă dimineața sau plec peste o oră. Dar acum vreau aer. Să mă înțepe frigul de afară. Să mă piște de piele.

— Idiotul de Scarabeu... aud în urma mea.

Cine o mai fi și ăsta...

Deschid geamul. Fulguiește în noapte.

— Ți-am adus un pahar de vin roșu, se apropie bărbatul cu dinți frumoși de mine.

— Ce drăguț! Mi-ai adus un pahar de vin.

E înalt, umple balconul cu prezența lui. Are degete lungi. Îmi place și asta. Strînge paharul într-o menghină de falange delicate. Mă ia un tremur de frig. Sînii mei se încordează. El pare calm. Cămașa lui miroase a parfum de femeie. Zîmbesc. De unde vine? Încotro se duce?

— Ce să fac cu un pahar de vin?

— Să-l bei...

Chiar așa. Ce se poate face altceva cu vinul roșu?

— Doar de la tine din gură... preiau o replică auzită de altundeva, parcă dintr-un vis. O spun din senin, ca și cum aș vrea să reînvii o poveste moartă din față. Îmi plac bărbații bronzați și înalți, îmi amintesc de adolescență, de mare, de libertate. E o legătură între pielea bronzată și fum... Mă duc cu gîndul la tăcere. La ardere. La intensitate. La distrugere. La renaștere.

Răstoarnă băutura pe gît. Se apropie de mine fără pic de șovăire. Îmi ia obrajii în palme. Sînt reci palmele lui. Mă înalță către el și mă sărută. Îmi despică buzele cu dinții ăia frumoși și-mi dă să beau. Înghit în sec. Licoarea mi se prelinge pe bărbie. Apoi își înfășoară limba de buzele mele. Violența sărutului îmi rașchetează toate gîndurile cu o forță irezistibilă.

Îi simt inima bătînd puternic. Inimă de bărbat. Întind pieptul și mă las sărutată: „Îmbată-mă!, îmi venea să-i spun. Fă-mă să simt! Fă-mă liberă!

Fă-mă femeie! Mîngîie, mușcă, atinge, mănîncă, omoară!" Așa îmi venea să-i spun.

„Fă ce vrei, numai ia-mă de-aici și du-mă la dracu!" Așa îmi venea să-i spun.

Vibram, trepidam, trebuia să mă consum în săruturile alea, era așa o furtună în mine c-aș fi murit dacă nu-l sărutam la rîndul meu pe balconul acela, dacă nu mă lipeam la pieptul lui să mă ferească de frigul iernii, dacă dinții lui nu mi-ar fi dezmierdat urechea... Și săruturile deveneau mai fierbinți și mai rapide ca niște lovituri succesive de castanietă. A fost cel mai mișto sărut furișat și furat din viața mea.

— Pari așa a nimănui... mi-a spus.

M-am retras încet. Ce-au fost astea, săruturi de milă? Tot farmecul acelei clipe a fost spulberat de această replică.

— Hai înăuntru, i-am spus. E frig aici... dar buzele mele ardeau.

Am alunecat din brațele lui. I-am simțit regretele, bubele de pe suflet și m-am îndepărtat. Nu aveam nevoie de așa ceva atunci.

M-am reîntors în cameră și m-am așezat înaintea Lolei și a Transportatoarei, mai absentă ca niciodată. Ceva se întîmplase între timp. Cele două se certau. Replicile lor mă treziră din reverie.

— Ești o proastă. Ți-ai pierdut cinci ani din viață crezînd că o să te ia de nevastă? Unde ți-a fost capul? și Lola strivi țigara în scrumieră.

— Ei bine, zise și Transportatoarea, n-o să-mi dai tu sfaturi. Mai bine așa decît să fug din căsnicia mea.

Oho.... ho! Asta duruse rău. Capul Lolei începu să tremure în stînga și-n dreapta, un tremur abia

vizibil. Tipul Transportatoarei zăcea ca o grămadă de carne inertă, nemaiștiind ce să priceapă. Lola își aprinse o nouă țigară și după ce trase primul fum o articulă zdravăn pe Transportatoare.

— Ți-o mai tragi cu frati-tu?

Celeilalte i se făcu rău și-și reveni brusc din beție. Își dezmorți picioarele și se ridică dimpreună cu „iubirea vieții ei", dispărînd în două secunde de la chef ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Atunci, în clipa în care ca un topor a căzut în încăpere întrebarea aceea, mi s-au întipărit în memorie trăsăturile Transportatoarei. Metamorfoza a fost incredibilă. Trecerea evidentă de la o stare la alta și diferența dintre ele m-a șocat. Iar eu, cum să vă spun, nu am memoria figurilor.

Cînd gazda noastră s-a întors în casă nu mai rămăsesem decît eu, Lola și bărbatul cu care mă sărutasem.

— Unde a dispărut lumea?

— Ce lume, măi... care lume? Nu vezi că sîntem încă aici? s-a rățoit Lola la el.

N-a mai durat mult. Aburii dimineții de decembrie ne-au gonit acasă.

A doua zi, spre după-amiază, m-a sunat gazda noastră:

— Hazel, vezi că tipul de aseară e însurat!

— Mersi, i-am spus și am închis telefonul recunoscătoare.

Rahat! Chiar îmi plăcea dobitocul ăla cu dinți frumoși.

De-atunci am avut mare grijă să nu intru în detalii fără sens în discuțiile mele cu Lola. De fapt, pînă și întîlnirile s-au rărit, căci m-am avîntat și mai abitir în colaborările mele.

Astfel de întîlniri te motivează și mai tare să nu-ți ratezi viața Orice-ar însemna ratarea asta pentru unii, pentru mine însemna să nu ajung la o adică pe un covor străin vorbind cu ură despre tot ce ar fi putut să mi se întîmple urît, dacă nu mi-aș fi ordonat principiile cu grijă. Alea puține, dar constante. De fapt, îmi dau seama că, la polul iremediabil opus, Lola era etalonul perfect de cum n-aș vrea să fiu, dar aș putea dacă aș lua-o pe panta alunecoasă a autodistrugerii.

Am încercat s-o înțeleg, copilul teribil al redacțiilor din care mai mereu a ieșit ciufulită. Atîția oameni au crezut în ea și i-au întins o mînă de ajutor. Și tot de atîtea ori au iertat-o cînd le-a mușcat mîna întinsă, cel puțin o dată, fiindcă așa a vrut ea, de dragul unei libertăți prost înțelese. Alții, mai generoși, i-au mai acordat o șansă. Apoi, ușile i s-au închis în nas. Unele chiar au lacăte pe care nici iarba fiarelor nu le va mai putea deschide.

Eu credeam pînă în ultima clipă în schimbare.

Dar am acceptat-o în viața mea exact așa cum e, știind din timp ce-ar putea face.

Ei, și ce-ar fi putut face? Eram prietene... eram pe aceeași undă a sufletului, a lecturilor, muzicilor. Ce mai trebuia?

Nu aveam nevoie nici măcar să fie total sinceră cu mine, nu cer nimănui asta, dar nici nu voiam să fiu mințită. Minciuna mă rănea, mă insulta. Cel puțin așa funcționam eu. Dacă mințeam lesne pe unii sau pe alții era pentru că aceia nu contau pentru mine, sau nu contaseră vreodată. Dacă ajungeam să mint însă premeditat, hm, era mai grav.

Altfel, într-o prietenie, de ce-aș fi făcut-o?

Lola s-a împăcat cu Transportatoarea cîteva luni mai tîrziu. Primăvara explodase în culori crude, dar și în astenii, plînsete, prostii și alte deprimări. Venise acum rîndul meu să mi se disece viața, la o altă beție, la care am refuzat să particip. Lucrurile se derulau cu aceeași exactitate ca a acelor ceasornicului.

Băutură, bîrfe, mici cochetării, mari amenințări. De data asta Lola voia să se sinucidă.

— Dacă nu vii, mă omor, mi-a spus la telefon.

— Lasă că nu te omori, te sun mai încolo, i-am zis sec. Eram în mijlocul unei ședințe. Citește o carte, ceva, vezi un film, o să-ți treacă pînă mîine.

Probabil vocea mea a sunat lipsită de sentimente. Avusesem în adolescență o amică de genul ăsta la ale cărei amenințări puneam botul și alergam să văd ce are. Lăsam treburile baltă să fiu alături de ea.

Nu mai eram adolescentă. Nu mă mai putea încălța nimeni cu astfel de manipulări sentimentale. Era absurd. Cine vrea să se sinucidă o face și gata, nu-și anunță prietenii.

La cheful acela ad-hoc și organizat spontan a apărut, ca o panseluță, Transportatoarea. Îi trecuse supărarea sau nu avea altceva mai bun de făcut. Îmi închipui că și atunci ochii lor erau injectați de ură, că irișii Lolei pluteau ca-n urină amintindu-și toate relele care i s-au întîmplat, că ailalaltă tot așa își potrivea ochelarii de vedere ca să audă mai bine anumite detalii, pentru a le vîrî mai tîrziu în capul altcuiva, cu înfloriturile de rigoare. Bîrfa nu mai are nici un farmec dacă nu este acoperită de ghirlande. Aloha... Să vedeți ce s-a întîmplat...

Un om fusese sacul de box al dejecțiilor personale, la cheful din garsoniera fără scaune, în iarna cu bucluc. Bărbatul la al cărui nume tresărisem. Mică mai era lumea.

„Cît un sat, Hazel, cît un sat...", ar fi zis Migratorius.

„Ce te mai miri, femeie?" m-ar fi întrebat Melanie.

„Și de-aia nu mai poți tu", ar fi exclamat Girueta și și-ar fi aprins una dintre țigaretele ei lungi.

Ori, dacă la Lola mă așteptam să mănînce rahat pe fondul unei beții din ale cărei miasme ies la iveală verdictele pe care nu e în stare să ți le verse în față, la madam Transportatoare nu mă așteptam să se ducă val vîrtej, ca o mucoasă de grădiniță și să pîrască neadevăruri despre mine, culmea ipocriziei, taman bărbatului pe care-l făcuseră amîndouă sac de box. Individa, cu toate aerele ei de afaceristă, era o simplă țață cu diplomă. Afectată peste poate din această pricină. Nu mă cunoștea, iar eu refuzasem din start să-mi beau cafelele, narghilele sau orice altceva ar mai fi vrut să bea cu mine. Cine mă credeam, nu-i așa?

Nici măcar nu era vorba despre perversitate aici, ci de o țigăneală fără sens. Consider acum că ar trebui să ridic paharul în cinstea ei că mi-a ridicat vălul de pe ochi, fără să-i cer asta.

Se spune că ceea ce investești într-un om, asta va deveni. Dă-i încrederea ta și vei avea un prieten. Dă-i dragostea ta și nu te va trăda niciodată.

N-a fost valabil nici în cazul Lolei. Dar ei i-am trecut cu vederea. O iubeam taman așa cum era.

Ok, sînt lîngă tine cînd vrei să te spovedești, cum tot atît de bine ar putea fi și o statuie, numai

că eu mă pot apropia mai mult, îți pot simți durerile și dacă vrei, pe moment, ți le pot alina, spunîndu-ți că viața e frumoasă tocmai datorită acestor chestii peste care trebuie să găsești puterea să treci. Dar lamentațiile, toată această tînguire repetată despre nenoroc mă indispune, toată această muzică falsă care rulează pe un patefon prăfuit vreau s-o opresc. Dar știi, cînd tai macaroana și spui: „ nu mă mai plictisi mult cu aceleași probleme", apar frustrările lor. Sînt insensibilă ca o placă funerară și trebuie să fiu sacrificată pe altarul intereselor proprii. De ce? Pentru că știu prea multe. Și discreția devine un blestem în anumite cazuri.

Lola nu era discretă. Dar cine dracului mai era în zilele astea?

Te lupți cu morile de vînt dacă vrei să-ți aperi imagini, să construiești măști după care să te ascunzi. Mă durea în paișpe de indiscreția tuturor, cel mai puțin de a Lolei. Nu înțelegeam însă de ce unui om simplu ca mine i se puneau în cîrcă anumite povești și, la o adică, chiar de-ar fi fost adevărate, care era problema?

Măcar de-ar fi făcut-o în vreun scop anume, dacă aș fi aterizat în miezul unei inteligențe malefice, cinice, dar seducătoare, care să te supună la probe, iar în urma lor să ieși cu niscaiva învățăminte în plus despre felul în care reacționezi la stimuli negativi. Mi-aș fi ridicat pălăria pînă la cer și aș fi făcut o reverență pînă în linul pămîntului fiindcă m-a învățat lecția onoarei unul mai bun decît mine. Dar aici motivele erau sterile, se învîrteau în jurul banilor și a sexului. Jocuri de cartier.

În după-amiaza aceea cînd acel prieten comun îmi povestea la telefon viața mea deformată de Transportatoare am simțit că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Cu lin cu tot. Nu știu să mă fi simțit vreodată mai umilită decît atunci. Prețuiam omul acela.

După așa-zisa sinucidere a Lolei, gagica venise acasă pe patru cărări și nu găsise nimic mai bun de făcut decît să-l sune și să-i vîre în ureche tot felul de inepții. Transportatoarea deținea la momentul acela niște adevăruri teribile pe care dacă nu le ejacula în cuvinte nu putea să doarmă satisfăcută. Dacă aș fi făcut același lucru acum cîteva luni, mă întreb, oare cel care mă suna ar mai fi fost argatul Transportatoarei la revista ei cu bucluc?

— Așa și? l-am întrebat eu pe amicul meu. Ce-i cu asta?

Aveam de trimis niște faxuri mai urgente decît tot ce credeau că știu alții despre mine. Tonalitatea vocii prietenului meu era conspirativă și m-a umplut de respect grija pe care mi-o arăta. Era vorba parcă și de imaginea mea. Păi, ce imagine să-ți construiești, nene, în fața unor demente pe care nu le-ai luat niciodată în serios și care mor de grija alegerilor tale? Ar fi trebuit să le acord mai multă considerație și s-o țin și eu danga-langa în deprimări și sinucideri ca să am o imagine citadină? Să-mi beau mințile pentru un pumn de prietenie? E un nonsens. Nu vreau nici o imagine. Sînt ceea ce sînt, nu vă convine, cărați-vă din fața mea.

— Vreau să mai știi că orice s-ar întîmpla eu nu o să-mi schimb părerea despre tine, îmi spunea amicul meu.

Haida deh, dar mi-o schimbasem eu despre el... Uite-l și pe manelarul ăsta, mi-a trecut prin minte atunci. De ce dracu mă mai sunase? Dacă nu le luase nici el în serios, și oricum le cunoștea mai bine decît mine din alte împrejurări, de ce trebuia să asculte așa ceva? De ce nu tăiase scurt macaroana Transportatoarei, cum ar trebui să se întîmple în astfel de cazuri? Nu, nu eram supărată pe trîntorele alea, ci pe acest bărbat care arătase spre ele un: uite ce-au făcut alea două. Era clar că astea două în clipele lor de armonie bahică de altceva nu erau în stare, de ce trebuia atunci să-mi bat capul cu așa ceva? Ca să fiu atentă pe viitor? La ce? Sau de ce? Să mă uit peste umăr și să vorbesc în șoaptă ca și cum mi-ar fi rușine de ce spun, de ce fac? Ce aiureală...

Recunosc însă că dacă Lola ar fi fost atunci în fața mea i-aș fi dat niște capete în gură și niște șuturi în fund de-ar fi mușcat asfaltul. Iar de la ailaltă care transporta cuvinte, mașini și reviste dintr-o parte în alta, ce pretenție să am?

N-am avut niciodată o viteză mai mare la faxuri ca în ziua aceea. Pînă cînd în vară am renunțat la faxuri. Și la slujbă. Era plin de blowjobiste și pe-acolo.

Mi-am băgat picioarele, chitită să-mi urmez proiectele, din dorința de a nu-mi trăda nopțile pe care le-am pierdut în construirea lor. Deveneau singurul stîlp de care mă rezemam cînd toate din jur se surpau. Iar din toată perioada aceea chiar a rămas în picioare numai ce conta.

Mi-am reamintit de Lola și de ce i se întîmplase în iarna cu pricina, în urma unei certe aprige cu o blowjobistă de-asta, și m-a lovit subit dorul de

ea. Voiam să-i povestesc. Voiam să știu dacă e bine. Dacă și-a găsit o slujbă. Ba chiar mi-era dor să aflu și ce țepe i s-au mai dat. După ce trecea peste toate astea avea un fel de a povesti care nu trăda afectarea. De aceea cînd m-a sunat într-o zi, am șters fericită totul cu buretele.

Avea o privire rezervată. Ochii ei păstrau jena. Și i-a ținut plecați timp de vreo două terase pînă cînd i-am zis:

— E o tîmpenie! Hai să trecem peste asta, doar ne plăcea să bem cafelele împreună.

Înțeleg greșeala de muiere care se face într-o rătăcire de moment. În cazul Lolei beția pe fond de deprimare. N-a dat explicații, nu și-a cerut iertare. Așa și trebuia. Nici una nici cealaltă nu avea nevoie de asta.

I-am spus:

— Poate ar fi cazul totuși să te tratezi de deprimările astea și să-ți înlocuiești circuitele arse.

— M-am tratat, uite, iau pastile, și-a deșertat ea poșeta în fața mea.

Am luat tubul de pastile, l-am sucit pe toate fețele. Erau niște simple vitamine...

— Îți pierzi din farmec cînd îți îndrepți atacurile asupra oamenilor. Ei n-au nici o vină pentru ce-ai pățit tu, știi, nu?

— Am divorțat, și-a ridicat ea privirea. Era clară. Mîndră. De un albastru pur, intens.

— Foarte bine. Ce altceva?

— Mi-am luat mașină de spălat, acum zîmbea de-a binelea. Știi cît mă chinuiam cu rufele alea?

Se bucura de fleacuri. Era bine asta.

— Să nu te mai bagi în viața mea ca o vită încălțată!, a fost singura dată când i-am reproșat serios ceva. Te-ai găsit și cu cine...

A fluturat iar genele în jos. Apoi am comandat un cappuccino.

Dintr-una într-alta i-am povestit cum zilele trecute una care se trezise așa din senin, după o scurtă scărpinare în fund, l-a implorat pe unu să mă sune.

— Cum adică? n-a înțeles Lola. Ca ce chestie trebuia să-l implore ea pe ăla să te sune? Îi cerusei tu așa ceva? se minună ea.

— Nicidecum. Mă vezi pe mine să implor?

— Mai degrabă s-ar despica marea în două. Și?

— Și când am ciufulit-o verbal că se bagă în seamă ca proasta mi-a trîntit un: credeam că-mi ești prietenă.

Lola a început să rîdă.

— Adică tot tu erai de vină...

— Și pe urmă a continuat: știi, am nevoie de jucăriile alea pe care ți le-am dat. Condiție sine-qua-non care lipește cu scuipat vaza unei false prietenii.

— Ce jucării?

— Îmi împrumutase o rochie pentru o petrecere simandicoasă. Ce-i drept s-a executat cam repede să mi-o aducă numai pentru că am zis că renunț la petrecere. Trebuia să-mi dau seama de-atunci...

— Aaa... O prietenă care apreciază petrecerile simandicoase... a rînjit Lola. Credea că locul tău este acolo. Și ce mai credea?

— Credea că o să i-o dau înapoi...

— Nu i-ai dat-o? Asta chiar e premieră...

— Am aruncat-o la ghenă. De unde știi că e premieră?

— Ai aruncat-o la ghenă? s-a minunat Lola și ochii ei s-au mărit fabulos. Nu cunoștea latura asta a mea mizerabilă. Era scumpă?

— Nu mai scumpă decît mîndria mea. Altădată să se învețe minte să mai implore bărbații altora și să-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Lola a înțeles atunci că nu degeaba i-am dat exemplul ăsta. Apoi ne-am plimbat pe bulevarde pînă s-a înserat. Am făcut cumpărături, am probat rochii și fuste pe care nu ne-am permis să le plătim și am fumat pe marginea fîntînilor arteziene din mijlocul orașului.

După tăvălugul de întîmplări din ultimele luni, niciuna n-a simțit nevoia să vorbească despre Transportatoare. A fost pauza noastră de respiro.

— De ce renunți atît de ușor la unii? m-a întrebat, bălăngănindu-și picioarele în apa unei fîntîni.

— Nu renunț ușor, i-am spus. Așa pare... Hei, am vrut să schimb subiectul. Ce facem acum? O mai lăbărim prin centru sau mergem la mine să vedem niște filme?

— Mergem la tine. Ce-i spun lu' al meu?

Al ei era un tip gelos, posesiv și nu mare scofală de capul său.

— Spune-i că sînt deprimată. Și am chicotit. Spune-i că am avut o cădere de tensiune sau ceva de genul ăsta și că te-am rugat să ai grijă de mine. Că nu mă pot mișca din pat, că trebuie să-mi dai să mănînc, vrăjeli de-astea, știi tu... Hai că eu intru la alimentară să iau ceva de rontăit.

Am cumpărat fistic, sangria și ciocolată, bomboane de mentă și pandișpan, adică numai porcării, în timp ce ea tocmai turna în urechile gelosului ei exagerările de rigoare. O zăream prin geamul alimentarei cum gesticula puternic, cu convingere, apoi cînd am ieșit vocea ei s-a înmuiat:

— Bine, iepure, îți dai seama că nu pot s-o las așa, are febră în ultimul hal...

— Iepure?! am ridicat eu sprîncenele. Și el cum îți zice?

— Tot iepure.

— Nu rățușcă? Așa-mi zicea mie unu...

— Eh, fiecare cu păsăricile lui.

Am rîs.

— Ah, bine. Mai vrei ceva? i-am arătat punga.

— Nu, ajunge, spuse ea. Hai!

Uitate erau toate.

Între două filme îmi povestea viața trepidantă din redacțiile prin care trecuse. Atunci ochii ei căpătau în semi-întunericul odăii mele luciri fosforescente, amestecate cu voluptuoase regrete. Se moleșea. Aluneca în apele trecutului. Trebuie să fi fost tare fericită atunci. Niciunul dintre oamenii care fuseseră cîndva prieteni nu mai erau prieteni. Nici între ei, nici cu ea. Iar din marile povești de amor care se consumaseră pe holuri rămăseseră doar zdrențele. Fîșii, fîșii, din care nimeni nu mai cîrpise nimic. Revenea repede la realitatea curentă.

— Hei, m-am întîlnit cu Îndrăgostitul ăla care umbla după tine. Era odată în Jack, clubul de pe strada ta, și cînd m-a văzut și-a adus aminte de chefurile de pe Dacia. Eu stăteam la masă cu Doctorița, care apropo și-a tras un iubit cu 11 ani

mai mic decît ea, îl întreține în facultate, ceva pe-acolo. Și mai eram cu niște prieteni, cu Iepure și cu tipul care și-a vîndut tobele pentru virgină. Iar ăsta, Îndrăgostitul, era cam amețit și-mi zicea: să-i spui scorpiei ăleia de Hazel că mi-a trecut de ea, că-n veci n-o să-i mai fac de mîncare.

— Să mori tu... Îți dai seama? Nu-mi face Îndrăgostitul de mîncare? și-am dus mîna la inimă lovită de durere și mimînd siderarea.

— Nu mai e nici Îndrăgostit... ronțăia Lola fistic.

— Slavă Domnului, răsuflam ușurată. Mult i-a mai trebuit. Ce film pun acum? Ai chef de unul vechi? Clasic? Ai văzut „Vă place Brahms?", o poveste de amor cu Ingrid Bergman ajunsă pe la 40 de ani și îndrăgostită de un timp cu 15 ani mai tînără, că tot ai amintit de Doctoriță, cotrobăiam eu prin cd-urile mele. Sau uite „Vacanță la Roma". „Șarada" poate? Am toate filmele cu Audrey Hepburn.

— Pune ce vrei... zicea ea indiferentă. Și, hei, știi pe cine am mai văzut acolo? Dar în altă seară, nu tot atunci...

— Pe cine? întrebam.

— Pe tipul ăla cu care te-ai sărutat pe balcon.

Mă opream din cotrobăit, mă așezam pe pat lîngă ea.

— Păi de unde știi că m-am sărutat cu el? Parcă te certai cu Transportatoarea în noaptea aia.

— Și ce dacă mă certam? Crezi că eram chioară? N-am văzut viteza mai mare de acțiune ca la bărbatul ăla.

Chicoteam iar. Nici eu.

— Bărbat care nu stă pe gînduri, într-adevăr. Băiat deștept, am spus.

— Da, m-am enervat că m-ați lăsat în cameră cu Transportatoarea și cu bidiviul ei. Doamne, ce stupid era ăla. Iar tipa prea făcea pe deșteapta și pe ajunsa.

— Păi n-ai zis tu că era deșteaptă? De-aia s-o fi ajuns...

— În fine... Și, hei, tipul tău...

— Nu e al meu, dă-l încolo. E însurat sadea. Mi-a zis gazda noastră a doua zi, am oftat eu cu o undă de regret.

— Ah, și tu ai crezut...

Am rămas cu cd-ul în aer. Mi s-a părut deodată că a trecut foarte mult timp de-atunci. Că lunile acelea din iarnă pînă-n vară fuseseră ani în care destinele oamenilor nu avuseseră altceva mai bun de făcut decît să se împletească unele într-altele și mai mult să se încurce decît să-și țină de cald.

— Nu mai are importanță. Hai să vedem filmul... Știi, e ultima oară cînd o să mai stăm așa în garsoniera asta. În curînd o să mă mut de-aici.

— Garsoniera ta? La dracu... Unde te muți?

— Mă mut cu o prietenă. Shhh, hai că vorbim după aceea.

Ne ghemuiam imediat una într-alta și începea genericul.

— Nu-mi vine să cred că i-ai aruncat ăleia rochia la gunoi... zicea Lola.

Dădeam ochii peste cap.

— Lasă că poate rămîne gravidă și-i trece...

După un minut începeam eu:

— Nu-mi vine să cred că i-ai povestit Transportatoarei că am făcut bungeejumping, că am căzut în cap și că de-aia sînt turbată.

— Am zis eu așa ceva?

— Nu, dar pe-acolo. Și multe altele pe care le-am uitat.

— Hai, se ruga, ce-am zis? Să dea dracii dacă mai țin minte...

— Nu mai țin nici eu minte, n-auzi?, îmi umflam și eu gura cu bomboane, decît c-am trimis prin fax 50 de contracte la aceeași firmă.

După o vreme:

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să renunț la o slujbă din cauza unui amărît de blowjob.

— Ah, o luăm de la început... Hai mai bine să vedem filmul.

Era unul de dragoste. Precis.

Viața cu Melanie

„Nu se găsește nimic în minte
fără să se fi aflat mai întîi în simțuri"
J. Locke

Dimpotrivă, cu Melanie era altfel. Începeam și terminam ziua cu ea printre pixuri, hîrtii poroase sau colorate, pe masă nelipsita ei ojă roșie, cărțile ca niște cărămizi, masa cu rotile plină de flori. Erau mereu ceșuri lăptoase care năvăleau în odăi imediat ce deschideam balconul. Dressurile puse la uscat se înfoiau voioase. Era o dezordine feminină, un fel de prietenie deșucheată. Degetele noastre se răsuceau ca un făcut, căutîndu-ne intimitatea pe pielea netedă și parfumată.

Ne mîngîiam pe păr, pe brațe, pe umeri, fără gînduri obscene, chicoteam apoi vesele și mirosul de santal fumega pînă-n tavan. Cu ea vorbeam mereu despre bărbați și despre bețișoarele din lemn de prins părul. Eșarfa ei verde aruncată pe fotoliu, ronțăitul de măsline negre, sâmburii pe care-i scuipam în scrumieră, fusta cu tul roșu care se întrezărea din dulapul vechi, papucii moi de casă, caseta cu mărgele colorate, revistele de pe

măsuța cu rotile, foi A4 scrise cu stiloul negru, jurnalul ei cu scris mărunt, biletele la teatru, pernele mici și moi de pe saltea, totul mă ducea cu gândul la un cuib cu puf mult, umed și cald. Amintirea unei vieți intrauterine.

Eram două femei singure care împărțeam același spațiu, dar mai mult pentru că ne plăceam una pe alta, decât de nevoie. Lăsam să coboare în stradă râsetele noastre. Uneori, lungite pe covor, cu brațele deasupra capului, zăceam în neștire ore, poate chiar zile.

Mi se părea o nebunie să mă ridic. Nu vreau. Și pentru ce? Atunci mă întîlneam cu mine. Atunci nu mai exista nimeni. Nici o poveste. Nici un deadline. Nici un articol de scris. Aruncam fumul țigării spre tavan, cu mare lene, ca și cum numai pentru clipele alea de trîndăveală mă născusem.

Apoi mă împingea de jos, ca un resort, o frază ivită din senin în carapacea mea, și din fraza aceea curgeau altele, altele, îngropate fluvii de fraze în documente care speram să nu vadă niciodată lumina zilei. Cuvinte scheletice. Știam că într-o zi le voi șterge. Delete.

— Într-o zi îmi voi jefui și textele astea de substanță, îi șopteam lui Melanie la ureche. O să distrug tot ce-am scris aici. Empty files.

— De ce să distrugi? mă întreba ea. Lasă-le, femeie, acolo unde sînt. Nu e păcat de timpul pe care-l pierzi? Cu ce-o să rămîi după aceea?

— Cu nimic. Dar ce importanță are? Cu ce-o să rămîn după moarte?

— Cu nimic, îi auzeam vocea cîntată ca prin vis.

— Păi, vezi? Într-o zi nu voi mai spune nimănui: hai vino, asta ca să răzbun toate clipele cînd am spus și nimic nu s-a întîmplat.

Melanie zîmbea.

Era frumoasă Melanie, frumoasă ca o nimfă din păduri. Cu ochii verzi, sticloși cînd erau plini de dorință, o privire translucidă, lascivă, care mă zăpăcea. Mereu îi era teamă că se va ofili, „și asta foarte repede", spunea ea. O luam în brațe și o linișteam. Avea ceva sălbatic în ea.

— Hei, Melanie, tu nu vei îmbătrîni niciodată, și-i sărutam cast clavicula. Ea-mi întorcea sărutul pe gură. O inocență perversă sclipea în ochii ei de porțelan. Mă deruta...

Dar adormeam deseori așa, cu trupurile lipite, brațele încolăcite în jurul mijlocului, după îndelungile masaje de seară din uleiuri de trandafiri, interminabilele discuții despre iubiri pierdute. Ne răsfățam cu muzicile portugheze, ne despărțeam în pragul ușii cînd trebuia să mergem pe la slujbele noastre, ne cotrobăiam prin genți atunci cînd ne revedeam, ne pregăteam pentru întîlniri fierbinți, împrumutam una de la cealaltă mărgele și brățări, fumam pe întuneric, sau plîngeam pe furiș la vreun film siropos.

Dorul de ducă din privirile amîndurora și sfîrșeala cărnurilor în după amiezile de sîmbătă și duminică. Răsfățul absolut al cremelor pe corp, micile certuri prietenești, o inestimabilă colecție de clipe intime, de suflete fără liniște, colecție de triști fără motiv, dansurile cu eșarfe roșii în jurul lumînărilor, pictatul unghiilor, povești de noapte, niciodată terminate, furii care trec, turbări care trec, clipe suspendate printre cărți, arome și

sunete, printre mărgele și brățări colorate, mese frugale, pahare de vin roșu, mult vin roșu, hoinăreala prin amintiri, complicitatea privirilor, mușcăturile de măr, mușcăturile din viață... Cam așa arăta viața cu Melanie... Ca o așteptare între două ploi...

Vorbeam într-o noapte cu ea despre una, despre alta și ne-am dat seama ca amîndouă sîntem plictisite fix de aceleași lucruri, că ne-am găsit una în compania celeilalte cea mai perfectă stare de lîncezeală, în care nu mai pătrundea nimic, nici sexul nu ne mai interesa, nici bărbații, nici noile cunoștințe, cîteodată ne plictiseau și cărțile și filmele, și căldura, ni se părea că am trăit prea mult, că am văzut prea multe, am părăsit și am fost părăsite, am mușcat și am fost mușcate, ne-am machiat și ne-am demachiat în fiecare noapte, aceleași gesturi, aceleași cuvinte, aceleași povești, aceleași străzi, aceleași tramvaie, o stare cronică de spleen, eu, una mă săturasem și de muncă, și de unele proiecte, mă bucuram de frumusetea pierderii timpului de doar dragul de a-l pierde.

Să stai cu ochii tiviți pe pereți, să nu mai dorești nimic, să n-ai nici un obiectiv, să dai din cap în ritmul muzicii sau dintr-un picior care atîrnă de-a lungul brațului unui fotoliu atunci cînd te prinde o după-amiază de vară leșinată ea însăși de arșiță, sau pur și simplu să te întinzi ca o rîmă pe podea, să nu-ți mai zică ființa nimănui nimic, să bei apa doar așa că e rece, să lingi o înghețată doar așa că e dulce, să mă certe cineva și eu să n-aud, să mi se bage ceva pe gît și eu să nu mai înghit, să-mi dea cineva sfaturi și să-mi treacă otova pe la ureche, porți închise, uși închise, telefoane închise, me-

sagerii închise, just music, just music, just music... ai ai ai ai... să mă bucur de mine că exist în ciuda tuturor celor care voiau la vremea aceea să mă explice, descifreze, descheie, decapseze, sau a celor care voiau să-mi pieptene cuvintele, întîmplările, iubirile sau aventurile de o noapte.

Era prietenoasă și caldă viața cu Melanie. Ne răsfățam una pe cealaltă, știam una de cealaltă, ne săream în ajutor cu mici servicii. Cînd una nu avea timp, făcea celeilalte programările la cosmetică, iar cînd alta își uita banii acasă cînd pleca dilaila în piață după căpșuni, era de-ajuns să sune și imediat cealaltă se înființa printre țarabe.

Apoi nopțile era atît de plăcut să știi că cineva poate dormi în siguranță afectivă lîngă tine...

Era caldă și moale Melanie, ca un pui de vrabie. Îmi puneam capul pe pieptul ei și o învăluiam cu brațele, apoi începeam să ne legănăm în ritmul muzicii pe care ea o asculta. Mai schimbam cîteva șoapte, o sărutam pe frunte și pe urmă mă retrăgeam în camera mea.

Într-o noapte am deschis ușor ușa și am alunecat pe salteaua ei. Îi plăcea să se întindă acolo, pe bucata aia moale și să se învelească în pătura albă, pufoasă, de cașmir... S-a întors către mine, avea somnul ușor...

— Ce faci, ai terminat cu treburile tale? mi-a spus cu voce de pisică adormită, o voce tărăgănată de dulceața viselor...

— Shhhh, i-am spus eu, la ureche, mîngîindu-i părul, dormi... N-am vrut să te trezesc, dar am visat urît și am venit să dorm cu tine.

— Iar te-a vizitat Elend?

— Da, de data asta a fost mai rău ca niciodată.

Tremuram de frică. Îi povestisem lui Melanie despre vizitele nocturne ale lui Elend. Odată, cînd nu putuse adormi din pricina căldurii pătrunsese ușurel la mine în cameră să verifice dacă am nevoie de ceva. Mă auzise bolborosind, trăncănind cu cineva și azvîrlind picioarele. Alteori țipam, sau cădeam din pat. Melanie alerga repede să vadă ce se întîmplă. A trebuit să-i spun despre Elend.

— Ce-a vrut de data asta? m-a întrebat cu toată seriozitatea.

Melanie era convinsă că nu este un simplu coșmar. *Prea se repetă*, zicea.

Mi-a mîngîiat părul. Mi-a șoptit numele: Hazel, Hazel... ce chinuită mai ești și tu... Mi-a sărutat ochii umezi. S-a încolăcit în jurul trupului meu ca o liană, s-a zvîrcolit puțin în brațele mele, și apoi, foarte aproape de mine, cu răsuflarea fierbinte mi-a ars unele regrete... Am simțit oxitocina pulsînd în tîmplele mele. I-am prins buza de sus, era lipicioasă și dulce, ca o piersică, nu m-am mai putut desprinde...

— N-o să-l las să mi te ia... îmi suflă cuvintele în gură.

Tot prin somn m-a sărutat lung, dulce... M-a luat amețeala. A venit spre mine, în mine, de undeva de nicăieri, tulburătoare, pasională, desprinsă parcă din puterile molcome ale întunericului, cumva amorțită de morfina somnului, lentă, ca ultimele picături care se scurgeau din noapte... I-am simțit sfîrcurile tari, băiețești, zgîriindu-mi cu sălbăticiunea lor unele senzații amorțite. Alunecă pe buzele mele ca un apus de soare în apele mării.

Undeva departe lătrau aprig niște cîini, aici, pe salteaua ei am început să ne alintăm, ca două mogîldețe minione, cu o delicatețe fără scopuri și regrete, în ciuda tuturor zbieretelor omenirii despre și împotriva dragostei... în ciuda tuturor geloziilor fără temei și a tuturor posesiunilor diabolice pe care unii sau alții le-au aruncat asupra noastră, cîndva, într-un trecut fără ambiții sexuale, ci doar porniri emoționale către bărbații care, între timp, ne-au uitat... în ciuda amorezilor sinucigași ce ne-a fost dat să-i întîlnim și n-au fost în stare să ne îmblînzească.

I-am prins mîinile deasupra capului și-am ținut-o sub mine.

— Știi, Hazel, îmi spuse cu voce joasă, cu o femeie nu pot să fac dragoste urînd. Femeie sînt și eu și cumva ar însemna să mă urăsc pe mine, nu-i așa?...

O sărutam în timp ce vorbea.

— Cu o femeie mă iubesc fără dureri, într-o complicitate desăvîrșită de carne și suflet. Altfel stau lucrurile cu bărbații.

— Mereu stau altfel lucrurile cu bărbații.

Și iar o sărutam.

Melanie avea chef de povești în seara aceea. Eu prinsesem gustul buzelor ei și nu mă mai săturam. Avea dreptate era mai erotic să săruți o femeie. Buzele ei erau altfel decît ale bărbaților. Nu năvăleau spre mine, încercînd să-mi gîtuie inspirația, erau ca niște aripi de fluturi care doar dansau o coregrafie nouă, mult mai senzuală, erau săruturi ca o ploaie de petale de trandafiri, abia apăsate, mai mult tachinate, mici descărcări electrice.

Îi mîngîiam oasele firave ale șoldurilor și mă minunam. Așa erau oare și ale mele? Tot atît de delicate? O auzeam ca prin vis.

— Știi, cu Elend între noi, chiar dacă uneori nu se simte și ajungi să crezi că nu există, de fapt este o permanentă luptă pînă și în cea mai tandră contopire.

De unde știa?

Am mîngîiat-o din nou. Ceva mă durea. Ceva mă atrăgea. Să fi fost voluptatea somnului, faptul că dormeam uneori împreună, una în brațele alteia, atunci cînd coșmarurile ne furau liniștea viselor, că ne cunoșteam trupurile, fiindcă, deseori, peste noapte, una dintre noi, conștientă de prezența celeilalte, se lipea mai bine de carnea ei caldă, nerușinat despuiată, dezinvolt amorțită în propria-i sexualitate?

— Ce știi tu de Elend? Nu-l simți ca mine...

— Nu, nu-l simt. Dar nu-mi place ce-ți face. N-am văzut somn mai chinuit ca al tău. Plîngi de multe ori, scîncești ca un copil, mi se face teamă pentru tine, îmi vine să te smulg din așternuturi... dar nu pot... mi-e frică... ți-e fruntea asudată... globul ochilor tăi se mișcă spasmodic în somn... știu... te-am urmărit într-o noapte spre dimineață. Mă fascina chinul tău și mă uitam speriată în jur să văd dacă e cineva cu tine, în cameră... știi, nu era nimeni, dar tu vorbeai ca și cum ar fi fost... Apoi ai deschis ochii, erau mai negri ca niciodată, priveai prin mine și nu mă vedeai, ochii tăi luceau ca două bucăți de jăratec. Îți șopteam numele și nu mă auzeai... O, Hazel...

Și Melanie se ghemui în mine. Am luat-o iar în brațe. I-am mîngîiat părul negru, i-am răsucit buclele rebele.

— E doar un coșmar... Shhh...

Căutam s-o liniștesc de parcă ar fi fost coșmarul ei, nu al meu.

Îi simțeam răsuflarea ușoară ca o părere pe pieptul meu.

A continuat înnăbușit.

— Nu vreau să mă mai gîndesc la asta. Vreau să-ți spun că mi-am imaginat noaptea asta de-acum. Îmi închipuiam cum o să te strecori lîngă mine, pe saltea, cum o să se umfle pătura cu forma trupului tău, cum o să fii atît de aproape de mine încît o să-ți simt respirația ta ca un parfum... o să mă întrebi „mă vrei?".

Am întrebat-o:

— Mă vrei?

I-am luat luat palmele și i le-am dus pe sînii mei, îmi bătea inima...

— Ce caldă și blîndă ești...

De-abia mai respira, dar mi-a mîngîiat sînii rotunzi, cu sfîrcuri tari, știam că le simte cum îi înțeapă podurile palmelor... A fost atît de surprinsă cît de tare-i place că a țipat. I-am pus mîna la gură...

— Iubita mea... i-am spus.

N-am spus niciodată niciunui bărbat: *iubitule*... nu am simțit nevoia să-l alint astfel, nu mi-a plăcut cum sună cuvîntul în gura mea.

Dar lui Melanie i-am spus așa:

— Iubita mea...

M-am apropiat, am cuprins-o, mîini calde pe sînii mei, mi-am scos tricoul, i l-am dat jos și pe

al ei și ne-am lipit una de alta, piele pe piele, sîni pe sîni... sînii noștri, aproape la fel, doar că ai mei au sfîrcuri cafenii, un pic mai mari, iar ai ei roz, timizi, mai mici, ca niște bulbi de trandafiri la prima lor înflorire...

Eram uimite. Ne miram că se poate o astfel de lipsă de teamă, absența luptei, pielea la fel de moale, sînii la fel de obraznici, buzele la fel de fierbinți, de moi... O sărutam și parcă mă sărutam tot pe mine, cu o altă parte din mine... Geamătul ei era ca al meu, încolăcirea în așternuturi a unui singur corp... și ea, cu gura pe sfîrcurile mele, parcă-mi sugea viața, mă sufocam, mă zvîrcoleam, gemeam de plăcerea asta nouă și surprinzătoare...

— Melanie, murmuram, numele tău e ca un cîntec...

— Hazel, numele tău e o șoaptă...

I-am spus că într-o noapte o să fac dragoste cu ea pe nisip, lîngă mare, că o s-o dezbrac ușor ca pe o fetiță înainte de a o trimite la somn, că o să-i despletesc părul, o să-i îndrept buclele, că o să-i arăt stelele și o să ne iubim sub cerul liber și marea o să danseze tangoul valurilor pe pielea noastră, pînă cînd o să devenim sare amestecată cu brizã...

— O să-ți cînt în noaptea aceea, îi spuneam. O sărutam flămîndă și îi vorbeam de marea de care mi-era atît de dor, atît de dor... o să-ți cînt cu note înalte, prelungi ca niște suspine, transformate în zîmbete, în hohote de rîs, în soare, în pumnale de dorință înfipte în prăsălele cărnii... o să-ți cînt muzica de stele care te întoarce spre suflet, muzică de nebuni. Și o să dansăm, Melanie, o să dansăm

cu mîinile, o să facem în aer rotocoale cu brațele în fumul de țigară, o să ne desenăm sufletele în aer, tălpile noastre se vor îmbiba în lac de băuturi aromate, rochiile noastre vor flutura ca niște aripi de îngeri în noapte, vom dansa cu părul pe spate, Melanie, și ne vom undui mijlocul, și sînii, și vom arunca picioarele în mijlocul lumii...

— Ce bine ar fi, hai să plecăm mîine dimineață acolo, pe marginea țărmului să-mi arăți toate astea. Să nu ne știe nici naiba, să fugim de Elend, să lăsăm în urmă toate astea, iubiți, amanți, dureri, slujbe, necazuri...

Făceam astfel de planuri pe întuneric. Ne înțepam pe tot trupul cu săruturi pe care nicicînd niciunui bărbat nu le dăruisem în halul ăsta. Era o libertate și o degajare între noi două care ne scoteau din minți, ca un dans în care este permis totul, ca o sfîșiere, iar libertatea nu era doar a gîndului, ci și a trupurilor.

Nu știu... s-a aruncat spre mine sfîșiată de dorință, ne-am sărutat fără gînduri rele, ne-am iubit limbile moi, incerte, ca o descoperire minunată, pentru mine, fruct oprit, interzis de religii, aveam nevoie de un om care să vină în întîmpinarea mea cu melancolia propriului suflet... Acela căruia îi aflasem toate dedesubturile și sensibilitățile...

Vîntul verii săruta și el copacii. Era freamăt peste tot. Sîngele fierbea cu dorințele violente ale tinereții.

— Spune-mi o poveste frumoasă, Hazel... m-a rugat.

I-am spus povestea mării.

Am adormit așa, în pline dezmierdări, arzînd ca ecuatorul, încolăcite ca șerpii și dezmembrate

într-o liniște afectivă, una dintre acelea pe care de puține ori, doar anumiți bărbați, la tot anumite ore, ți-o pot da...

Povestea mării...

Dar eu, fiind sărac... tot ce am sînt visele mele...
toate visele mele ți le-am adus ofrandă la picioare...
vezi cum calci... căci ai să calci pe ele.
William Butler Yeats

Încă n-am aflat cum arată iadul, dar noaptea aceea atît de depărtată în timp și spațiu ar putea avea ceva din lucirile lui. Poate a fost din pricina bețișoarelor de mosc de care eram dependentă. Mă simt ostenită numai cînd o recreez din nou frîntură cu frîntură. Ceva ce ține de legendele toamnei. De șoptitul în gînd. Pe el îl aud și acum. Chiar dacă nu a avut timp să-mi spună atîtea cîte și-ar fi dorit... cîte mi-aș fi dorit... cîte ne-am fi dorit... ce ne-am dorit oare?

Îl așteptam mereu cu buzele întredeschise, la apropierea lui trupul mi se destrăma fîșie cu fîșie. Așchiile unei patime ținute atent sub control. Venele vibrau. Degetele mi se încurcau mereu nerăbdătoare în nasturii cămășii lui. El mă împingea cu trupul lui către pat, așternuturile aveau culoarea chihlimbarului, pas cu pas îmi pierdeam echilibrul, își punea palmele pe mijlocul meu și pîntecele se înălța curbîndu-se sub mîngîieri. Aș

putea să te frîng ca pe o surcică dacă strîng mai tare. „Frînge-mă", îl imploram. Îmi ridica fusta și-și strecura calm o mînă pe coapsele mele. O plimba ca un cunoscător, fără încordare, fără grabă, carnea se înfiora, dulce tortură. Era crud ca o panteră înainte de a-și înfige colții în rîvnita pradă.

Tînjeam. Și cred că se vedea asta în ochii mei. Bruma de posesivitate din ai lui mă incita. Un ghem de plăcere se deșira în stomac. Mă domina prin calculul mișcărilor. Știa toate punctele nevralgice. Dar le amîna. Ca un profesionist al desfrîului. Vocea lui mă tulbura și mai tare. Gemeam în surdină, ca și cum m-ar fi rănit. Îmi dezmierda buricul, apoi limba lui se muta mai sus, pe colinele sînilor, sfîrcurile tresăltau umede, lucioase, în pîntecul întunericului. Îmi cucerea cu blîndețe fiecare cm de piele.

Eu îmi mușcam buzele și plonjam în moleșeala unei amărăciuni numai de mine știute. Apoi mă prăbușeam ca-ntr-un leșin și lumea întreagă se învîrtea cu mine. Ca un carusel cu suișuri și coborîșuri, pe care le așteptam, le doream și încercam să le țin sub control, scurte lucidități ce se evaporau în miezul lipicios al sucurilor hormonale. Sarea brizelor mării îmi oblojea simțurile. Endorfina se prelingea pe grumazul meu. Amară și dulce. Îmi ștergea lacrimile în sens invers cu limba lui aspră, înecată în bourbon. Și tutun. Îmi șoptea mereu: „nu mă părăsi, stai cu mine, ce frică mi-e să nu dispari, mai bine te culeg așa, strop cu strop, mîngîiere cu mîngîiere, ți-aș spune că te iubesc dacă aș ști ce-i iubirea".

Tăceam. Pe chipul meu înflorise amintirea morții. Putea să vină. Chiar nu mai avea sens. Mă simțeam nemuritoare, zeiță calmă, posesoare a

nectarului și ambroziei. Buzele meu se rezemau astfel mereu și mereu de pieptul lui, căutam puncte de sprijin între coapsele sale. Cînd era în picioare era măreț, așa gol, și viril, ce bărbat frumos. Mă zăpăcea atîta masculinitate. Mi-am lipit sexul lui de obraz, vrînd parcă să amîn deliciul posedării.

Mă privea atît de pervers că mi s-a făcut spaimă. O spaimă delicioasă, răscolitoare. Mă prăbușeam și mă ridicam, mă înălțam și mă dizolvam sub privirile lui, în timp ce pescărușii își țipau strident singurătățile deasupra mării, străpungînd aerul umed, o înnorare perfectă, și vremea stătea să plîngă, talazurile fierbeau în afara balconului, perdeaua flutura bezmetic peste toate astea, ventilatorul din tavan făcea un zgomot frenetic, ritmat, sacadat, întocmai ca răsuflările noastre, în stradă, acordeonistul ăla orb alerga cu degetele pe clape, iar felinarele pîlpîiau sub palele de vînt. Doar dorințele coborîseră în camera aceea mustind a plăcere.

M-a ridicat dintre coapsele lui și mi-a făcut vînt în pat. Pernele moi au luat forma trupului meu și ultima rămășiță de luciditate a căzut o dată cu fusta mea. Am mai apucat să vad un fulg cum zboară prin aer și se lasă purtat dincolo de balcon, izgonit de briza sărată. M-a pătruns la timp, chiar în mijlocul unei descărcări electrice care a spart pîcla mării. Un culoar al plăcerii în care am dispărut amîndoi.

*****

Diminețile mă trezeam cu părul ciufulit și cu ochii în tavan. Nu mă gîndeam la nimic. Urmă-

ream crăpăturile din perete. Un păianjen își țesea pînza în liniștea trandafirie a zorilor. Mirosul de scoici umede urca pînă sus, la etajul 10. Trupul de lîngă mine era cald. Eu mă răceam în răcoarea unei noi zile. Îmi regăseam luciditatea. Pleopele mele se îngreunau din motive numai de mine știute. Clipeam calm. Simțeam zbaterea propriilor gene pe obraz.

Mă căuta printre perne. Își îngropa nasul în părul meu.

— Miroși a mosc, îmi zicea cu voce adormită.

Era de la bețișoarele alea. Fire de scrum pe podeaua lucioasă. O pală de vînt mai puternică și totul dispărea. Să culegi praful... și din cenușă să recreezi o noapte întreagă.

Acordeonistul amuțise de mult. Ploua în surdină, mocănește, pe prelata mării. Felinarele se stinseseră și ele. Doar țipetele pescărușilor erau fidele, prelungind disperarea plecărilor.

Mi-am pus degetele pe piciorul său care se îngreunase pe mijlocul meu. I-am mîngîiat tendoanele lungi, țin minte că le asemuisem atunci cu niște corzi puternice de contrabas. Părul scurt a vibrat la atingerea mea. S-a mișcat alene în așternutul răvășit.

— Dormi, mi-a poruncit. Și și-a lipit răsuflarea de gîtul meu.

Nu puteam dormi. Am început să mă gîndesc la cealaltă. Chiar dacă nu-l iubea. Nici eu nu-l iubeam. Dar ca orice telenovelă macabră, tipa era prietena mea. Genul de prietenă căreia îi povestești pe scurt chestii pe care i-ar plăcea să le audă. Un nou ruj. Fusta preferată. Cea pe care iubitul ei tocmai ți-o dăduse jos ție cu o seară

înainte. Genul de prietenă căreia îi cunoști angoasele. Genul de prietenă care crede că te poate minți, dar de care rîzi amar dîndu-i senzația că te-a păcălit. Genul de prietenă care te freacă la cap doar cînd are ea probleme, cînd nu-i convine că n-a primit atenția cuvenită din partea iubitului ei, pentru că el tocmai ți-o acordase ție. Iar tu-i zîmbești în continuare, plictisită, ce-i drept, dar cine stă să mai facă diferența? Genul de prietenă care-ți caută compania ca să se apropie de tipul căreia i-ai căzut cu tronc și pe care ea crede că-l poate avea, înfingîndu-și ghearele ascuțite în sufletul tău. Genul de prietenă căreia îi pui întrebări neinteresante și neinteresate tocmai pentru a o lăsa să vorbească de-ale ei, ca tu, la rîndul tău, să te poți gîndi la ale tale. Dai din cap, cum că o auzi aberînd despre oameni pe care nu-i vei cunoaște niciodată. Și unde zici că lucra M.? Și cîți copii zici că vrei să ai? Băieți sau fete? Genul de prietenă care, atunci cînd se prinde că nu prea dai doi bani pe ea, se folosește de minciunile pe care i le-ai spus mai demult ca să te sape. Și tu rîzi în continuare. Genul de prietenă de care vrei să scapi și nu poți. Se îmbulzește în viața ta ca și cum i-ai aparține. Și tu ce faci ca s-o înveți minte? Îi furi iubitul. Ăla de care s-a tot plîns. Da, iubitul acela cu degete de pianist și cu suflet de artist și care săruta bine. Și pe care apoi îl trimiți în brațele ei, consolidîndu-le relația putrezită din față.

Aș fi rămas dacă într-una dintre diminețile acelea n-ar fi mirosit atît de puternic a scoici umede. Sau dacă nu s-ar fi întrezărit o călătorie prea lungă pentru mine. Și prea grea. Sau dacă aș fi avut încredere în el. Aș fi rămas dacă pe

balustrada balconului nu s-ar fi odihnit în ziua aceea un pescăruș mut, cu fața întoarsă către depărtări, ca și cum mi-ar fi arătat ce anume mă cheamă. Dorul de ducă mai puternic decît o istorioară falsă de dragoste. Aș fi rămas dacă n-aș fi știut că numai fragmentele rămîn. Cîteva nopți. Cîteva destrămări. Umbre pe un tavan alb. Firul plăpînd al luminărilor. Cîntecul mării. Uimirea lui. Dansul fierbinte al cărnii. Nu mă părăsi, ca o rugăminte.

Cum să fi rămas cînd altcineva aștepta după colț, gata să-i facă viața un calvar? M-am ridicat ușor, să nu-l trezesc. Am simțit sub tălpile goale luciul podelei. Răceala ca o trezire. Mi-am adunat hainele. Bluza cu decolteul larg și fusta preferată. Am stricat pînza păianjenului pe care îl urmărisem cu ochii mari timp de cîteva minute. Apoi tiptil, ca o nălucă, mi-am luat repede sandalele și m-am strecurat pe ușă. M-am uitat un pic peste umăr. Nu am văzut-o, dar am simțit cum pasărea aia mută își lua zborul. Fîlfîitul puternic al aripilor. Am mai apucat să văd cum el se răsucește leneș printre perne și mi-am închipuit joaca zveltă a mușchilor pe sub piele. Am închis apoi ușa.

În taxi mi-am legat șireturile de la sandale. M-am lăsat pe spate și-am privit pe fereastră. Esplanada era pustie la ora aia. Pustie și plaja. Edith Piaf cînta în taxi despre milordul ei. Ca o ironie. Am zîmbit și mi-am aprins prima țigară pe ziua aceea.

*****

Cristina. Îi spuneam Criss.

Locuiam singură ca dintotdeauna. Deseori trecea pe la mine, încurcîndu-mi lecturile. „Tot timpul

ești cu nasul între hîrțoage, îmi zicea. Nu te înțeleg." Nu era singura. Eu zîmbeam alene, vorbeam gutural fiindcă erau zile cînd nu interacționam cu nimeni, nu vorbeam cu nimeni. Părea că glasul meu se trezește din amorțeală. Știam că vizita ei se prelungește. Uneori rămînea peste noapte. Nu aveam putere să-i spun: pleacă! Ea pălăvrăgea. Prea mult. Prea repede. Pe urmă mă antrenam și eu în asta. În afara balconului își întindea ramurile un castan stufos. Vara era răcoare, frunzele foșneau la fiecare pală de vînt, liniștea mea zbura pe apa sîmbetei în prezența ei.

Fără Criss singurătatea mea avea un anumit farmec boem. Diminețile, soarele sclipea vesel printre frunze. Acolo, pe balconul acela îmi beam ceaiul și vorbeam cu rîndunicile, știți că o să plec într-o zi de-aici, nu? Și-atunci cine o să vă mă dea firimituri? Cirip... Urmăream strada care se anima. Tramvaiele luau o curbă în intersecție. Turiștii îmbrăcați sumar trăgeau după ei umbrele și găletușe de plastic. Se întorceau spre seară roșii ca racii. Nu știau să se bronzeze. La MTV cînta Macarena. Doar ce apăruse melodia. Nopțile ascultam jazz și castanul ăla foșnea, foșnea, foșnea... Puteam să stau ore în șir așa, la balcon, cu ochii pe jumătate închiși, învăluindu-mă în noapte, în murmurele străzii, în picurii de jazz. Și umbre. Mai știu eu la ce mă gîndeam?

Preferam să merg eu la Criss. Cel puțin așa, controlam timpul cît puteam sta împreună. Era o învălmășeală de nedescris în camera ei, patul tot timpul un cîmp de război. Se arunca pe el, pe burtă și îndoia picioarele în aer.

— Uite, aici sînt eu cu Le Musiu. Nu că-i un scump? și-mi băga sub nas o poză în care Le Musiu o ținea protector de umeri, iar ea zîmbea larg, larg, cu dantura aia perfectă.

— Foarte scump, confirmam.

Dar cum să spui despre un bărbat că e scump?

— I-am cerut să-mi cumpere un parfum, sau cel puțin o bluziță frumoasă. Ce naiba, au trecut vreo două luni de cînd sîntem împreună, își țuguia ea buzele subțiri.

Totuși, cînd ieșeam în cluburi, ochii ei mari, frumoși, alergau de la un bărbat la altul. Se apleca asupra urechii mele, abera ceva neinteresant despre un anumit tip și rîdea în hohote, nedezlipindu-și privirea de la noua ei pradă. Clubul preferat era Cleopatra. De-acolo puteam să alergăm în tălpile goale, pline de nisip și cu sandalele în mîini, direct pe malul mării și să ne stropim cu apă. Ne întorceam apoi pe ringul de dans și ne unduiam părul ud, bezmetice, și cu sarea mării șiroind pe fuste. Ne zvîntam sîngele. Rîdeam și dansam, ne îmbrățișam pe ringul de dans, ea se legăna lasciv, pentru ochii bărbaților, eu nepăsătoare, întoarsă în mine. Muzica avea efecte diferite asupra noastră. Ei îi deschidea poftele sexuale, pe mine mă elibera de tensiuni. Părul îmi sălta pe umeri, cerceii lungi îmi loveau obrazul, brățările zăngăneau. Numai în dans eram cu adevărat liberă. Mă învîrteam, mă răsuceam, mă atingeam, scuturam capul pe spate și nici că-mi păsa de cei din jur. Se făcea un mare gol în jurul nostru. Criss rîdea tot timpul prostește, din orice. Un rîs de cocotă.

Nu avea niciodată bani. Nu-i trebuiau. Se distra de minune și fără. Străbătea ringul de dans cu două pahare de coniac, îi făceau cinste unii și alții, hai la prietena mea s-o cunoști, le spunea. Și mă trezeam astfel că apărea cu o coadă de doi străini, de obicei turiști. Tot de obicei îi ieșeau din atenție imediat ce dădea coniacul peste cap și se îmbujora mai tare. Îi trata cu indiferență. Nu mai avea nevoie de ei.

— Ce facem acum? îmi spunea tîrziu, cu ochii tulburi.

— Mergem acasă. Hai, Le Musiu o să se supere pe mine că te-am lăsat să-ți faci de cap.

— Fuck Le Musiu. Vreau să fac sex cu altcineva. Cînd o să fiu nevastă, o să regret că am fost fidelă în tinerețe. Se zbătea puțin și fugea din mîinile mele.

Mă simțeam îngrozitor de singură în Cleopatra în timp ce ea-și făcea de cap pe nisip cu fitecine. Mă întristam pe loc. Doar ce-mi ceruse un prezervativ, în caz de orice. Mă retrăgeam la bar și așteptam. Rememoram tot ce avea să urmeze. Plînsul din taxi al lui Criss în brațele mele. Aveam s-o mîngîi pe părul rar și lung. O să miroasă a sex. A amărăciune. O să aibă privirea rătăcită. Eu o să-i culeg din păr cîteva scoici umede. Ea o să se întrebe:

— Ce-am făcut? Ce-am făcut?

O să mă plictisească întrebarea ei, dar o voi liniști că nu s-a întîmplat nimic, că totul e bine. Rugămintea din urmă cu ochii umezi și obrajii măzgăliți de rimel:

— Să nu mă spui lui Musiu.

— Nu e treaba mea asta, Cristino, îi voi reproșa eu.

— Știu, îmi va spune ea, în timp ce umerii i se vor zgudui de plîns, dar totuși să nu mă spui.

O să-i întind o batistă de nas. O să-i șterg cu alta dîrele negre de pe obraji.

— Nu te spun, liniștește-te! Și voi continua să-i mîngîi cu ochii în gol, părul rar, lipicios și umed, pînă cînd va adormi. Sau voi urmări cum se schimbă cifrele pe aparatul de taxat al mașinii. Desigur, o voi preda în regula lui Musiu, el mă va privi lung, eu voi căuta să plec cît mai repede. Voi ieși pe balconul meu și voi asculta castanul cum foșnește, în timp ce coniacul băut acum, la bar, își va face în sfîrșit efectul. Prea multă luciditate. Aș avea acum și eu nevoie de un surogat ca să scap odată de ea.

M-am uitat peste umăr încercînd să alung închipuirile astea. Tocmai atunci pe ringul de dans am văzut două pupeze care se hlizeau la globul din tavan. Parcă m-am văzut pe mine și pe Criss. Spectrul unor clipe trecute deja. Da, am fi putut arăta așa. Am plătit și-am plecat singură în noaptea aceea. Pe Criss am lăsat-o pradă nisipului umed și unor brațe străine. Nu mi-a mai păsat atunci. Mi-era somn. Și lehamite. Și cald. Și nu-mi place să aștept. Și urăsc rutina. Și cîteodată e cît se poate de bine să fii egoist. Chiar dacă unii spun că nu pot trăi fără tine. Nu e niciodată adevărat asta.

*****

Știu cum decurgeau toate. Observam cu adîncă tristețe felul în care se chinuiau să mă cucerească

amîndoi și le făceam jocul. Nu înțelegeau că dacă m-ar fi lăsat în pace atunci, dacă nu și-ar fi prins urechile în propriile cuvinte, aveau cele mai mari șanse ca să-i vizitez, poate, și-acum. Sau să le fiu nașă la vreun botez al vreunui plod. N-aș mai fi evitat nici eu străduța aceea întunecată, pe care miroase așa de frumos a tei și poate aș fi căutat cu privirea fereastra ei de la etajul 1. Știu că locuiește tot acolo.

Aveam obiceiul ăsta. Cînd voiam să-i fac o surpriză, mă postam în fața ferestrei. Era o grădiniță cu flori și mai întîi mă așezam pe o bancă și, mai ales cînd se lăsa înserarea, iar luminile se aprindeau în casa ei, îi urmăream cam un sfert de oră mișcările. Parcă valsa prin apartament. Trecea dintr-o cameră în alta, cu halatul desfăcut, cu părul buimac, făcea risipă de lumini, o vedeam cum se trîntește în pat, ca imediat să se ridice, pentru că uitase să-și ia ceva din bucătărie. De obicei ceașca de ceai. De portocale. Eram părtașă la mișcările ei, aproape că simțeam aroma cojilor de portocală urmărind aburul subțire al ceaiului. Îmi plăcea asta, să privesc oamenii atunci cînd credeau că sînt singuri. Instantaneele clipei. Stări ale sufletului dezgolit de măști. Un zuluf care enervează. O grimasă în oglindă. Un zîmbet cu gîndul la cine știe cine, la cine știe ce. Îmi place și acum.

Criss se privea des în oglindă. Își zîmbea des. Își exersa anumite atitudini. Ca și cum Criss cea reală trebuia să dispară. Anumite atitudini pe care le cunoașteam în interacțiunea cu alții. Ochii mari pe care și-i mărea și mai mult, ridicînd sprîncenele, ca să dea figurii ei o expresie mirată, inocentă.

Vorbea cu cineva mereu. Niște prieteni imaginari. Sau doar unul singur. Punea întrebări și-și răspundea singură. Țipa la propria reflecție din oglindă, apoi și-o împăca sărutîndu-și imaginea. Proba șaluri, pălării, eșarfe. Făcea pe furioasa. Și arunca o pălărie în aer. Pe distrusa. Și-și îngropa fața într-o eșarfă. Pe îndrăgostita. Și ochii îi sclipeau în oglindă. Pe isterica. Și cu o mînă mătura tot ce era pe budoarul ei. Parfumuri, creme, creioane de ochi, lipstickuri, mascara. Mă fascina s-o studiez așa, din umbră. Mă distra. Era teatrală, cu mari șanse să cadă în desuet și superfluu. Ceea ce s-a și întîmplat.

O dată m-a imitat pe mine, cred că-i plăcea gestul ăla al meu, neîncrezător în oameni, oarecum disprețuitor, urmat de o ridicare de sprînceană, de obicei cea dreaptă și de un „zău??!" Era atît de inconștient la mine gestul acela, încît văzînd-o pe Criss cum se chinuie să-și arcuiască o singură sprînceană și să găsească tonul potrivit al lui „zău", mi-am dat seama că și ea, la rîndul ei, poate rar, și nu așa hotește ca mine, mă studiază, fără să-mi dau nici eu seama. Mai am și acum acel gest. Aș fi vrut ca o dată cu trecerea anilor să dispară și să reușesc să am încredere în oameni. Și să-mi ridic amîndouă sprîncenele doar a mirare. Incredibil! Și emoția că unii oameni rămîn așa cum ai crezut în ei să fie...

Pe-atunci, Criss era impresionantă. Acum e doar patetică. Nu știu dacă era stînjenită în prezența mea. Mi-a spus într-o zi:

— Parcă trece un vînt negru prin tine, îmi dai fiori.

Cu vreo trei seri în urmă, în brațele iubitului ei, acesta îmi șoptise:

— Ești din alte lumi. Îmi dai fiori.

Posibil. Nu știu. Am mai auzit asta de cîteva ori de-atunci. Cuvintele lui Criss nu le băgam în seamă. După atîtea roluri pe care le juca în fața oglinzii, ce preț mai aveau? Nici unul.

Apoi într-o altă seară, într-un alt club, din întîmplare, o găsisem înghesuită într-un colț de garderobă, mozolindu-se cu iubitul meu de atunci. Prima mea mare iubire. Se ascunseseră împreună, complici și înfierbîntați, în timp ce eu vorbeam la telefon cu cineva, cu un văr parcă, da, cu un văr, îl întrebam ceva de chirii, de locuințele din capitală, un adevărat calvar imobiliar pentru urechile mele, iar Le Musiu se dusese la bar să facă rost de băuturi. Era gălăgie și întuneric. Și mult fum. Am vrut să ies din viermuiala aceea și să caut un loc liniștit ca să nu mai răcnesc în telefon.

Am recunoscut-o după rîs și după șușoteli, iar pe el după cămașa stacojie. Era aplecat deasupra ei și-și strecurase mîinile pe sub fustă. Ciorapii ei o luaseră frumos în jos, dezgolindu-i rotula genunchiului. O rotulă foarte delicată, mi-am zis și am trecut mai departe, fără să schițez nici un gest. M-am strecurat în toaletă și-am început să răsuflu greu. Ferăstruica din baie era deschisă. Am văzut cerul. Puzderie de stele.

— Mă mai iubești? vocea nevinovată, cîntată a primei mele iubiri.

— Dar tu? Mă mai iubești?

Ne răspundeam cu un sărut. Nu era nevoie de alte confirmări.

Mai puteam oare de-aici înainte să ne întrebăm asta și să ne răspundem doar cu săruturi?

Sigur că mi-a luat ceva timp să mă liniștesc, dar nimeni n-a știut asta. Aud și acum apa curgînd în chiuvetă. Am ținut minte că rozeta era un pic ruginită. Că oglinda avea stropi de pastă de dinți. Că m-am întrebat oare cine s-ar spăla pe dinți într-un club. Că o tipă a intrat val vîrtej pentru că făcea pe ea. Că faianța era umedă și cu urme de încălțări. Că pe afișul de pe o ușă scria: „ no money, no sex, no AIDS!" Că vărul meu a sunat din nou, neînțelegînd de ce i-am închis brusc telefonul. Că nu am fost în stare să-i răspund. Că n-am plîns. Că mi-am scos rujul și mi-am refăcut culoarea buzelor, de teamă să nu se vadă că păliseră brusc. Că mi-am colorat mecanic gura încercînd să construiesc dintr-o grimasă un zîmbet. Că mi-am dat capul pe spate, scuturîndu-mi părul, l-am desprins din coadă și mi-am spus: OK. Apoi mi-am șters din minte scena, am inspirat adînc, l-am sunat pe văr-miu și m-am dus către masa rezervată.

*****

Sigur, e foarte greu să te întorci în timp și să vezi că, de fapt, anumite întîmplări nu mai contează. Știind însă că durerile trec, oricît ar fi ele de mari, îmi permit acum să nu mai sufăr atît de intens, ci să-mi văd de prioritățile mele. Nu-mi place cum sună cuvîntul prioritate. Îmi place cum sună cuvîntul mama. Cuvîntul prieten. Cuvîntul iubit. Îmi place cum sună cuvîntul adevăr. Cuvinte pe care le folosesc atît de rar. Sau niciodată. Conceptele există însă adînc înfipte în mintea mea.

Nu-mi place cum sună cuvîntul ascunziș. Sau minciună. Sau hoție. Sau manipulare. Sau sărăcie. Sau trădare. Îmi place cum sună cuvîntul împreună. Implică aici și cuvîntul încredere.

Am cunoscut oameni atît de frumoși. Și știu că foarte curînd voi avea timp să-i cunosc mai bine și să le spun: *hai să facem împreună asta.*

Întotdeauna mi-au plăcut anumite cuvinte și am disprețuit alte cuvinte. Și oricît timp a trecut peste mine, acest lucru nu s-a schimbat.

Hai să facem împreună asta. O horă. Un chef. O ieșire. O mămăligă. Un joc de cuvinte. O nebunie frumoasă. O iubire. O familie? Un proiect. Un copil? Ceva de care să ne bucurăm și despre care să povestim nepoților.

Criss mi-a spus atunci: hai să ne împrietenim! Era toamnă. Eu fugeam de la liceu să mă întîlnesc cu ea la orele de actorie. După ce terminam cu maimuțărelile, mergeam pe jos de la Sala Sporturilor pînă în Tomis Nord. Pînă ajungeam în Tomis Nord se înserа de-a binelea. Ne opream să bem un nectar de caise, chiar vizavi de Cinema Dacia. Criss voia să se sinucidă. Eu rîdeam. O rugam să nu mă priveze de la spectacolul sinuciderii ei. Mi se părea romantic să am o prietenă care și-a tăiat venele fără motiv. Mai întîi însă aș fi vrut s-o cunosc. Era poate prea crudă și teribilistă și voia puțină atenție din partea tuturor. Au trecut vreo șapte ani și Criss nu s-a sinucis. Cu timpul nimeni n-a mai crezut-o. Iar cînd a avut într-adevăr motiv, ei bine, și-a cumpărat o pereche de pantofi și i-a trecut. Erau verzi, ca și ochii ei.

Pe orice fel de vreme, ieșirile erau un fel de sărbătoare. Huzuream fără nici o grijă pe coclauri.

O să scriu cărți, îi spuneam. O să fiu iubită, îmi spunea. Să scrii și despre mine cîndva. Ploua în noaptea în care i-am promis asta. Eram pe balconul ei, nu avea streașină, și dressurile ne fluturau în cap, și lenjeria ei se înmuia mai rău deasupra noastră. Ne lipisem una de alta, umăr lîngă umăr și priveam peste frunze. În fața noastră se întindea cazarma militarilor. Culcat! Sculat! Culcat! Sculat! Se auzea răcnetul unui ofițer. Sau poate era doar un fruntaș.

— Ce-o fi acum în sufletul lor? întrebam eu atunci.

— M-aș culca de milă cu un soldat, zicea Criss.

Eu aveam fratele în armată și nu venise în permisie de vreo cinci săptămîni. Nu mi se părea corect. Dacă să devii bărbat începe cu o astfel de pierdere de vreme, denumită instrucție, și aia într-o ploaie mocănească, nu e de mirare că acum pierderea de vreme a devenit strict apanajul bărbaților.

— Hai să le punem muzică, a venit Criss cu ideea. Și le-am pus: (*Sin with Sebastian* — shut up and sleep with me — cine mai ține minte oare tîmpenia asta de melodie? you are young you're free/ why don't you sleep with me??)

Ei erau într-adevăr tineri, dar nicidecum liberi și nici o posibilitate de a se culca cu noi, dar a fost o noapte neobișnuită. Cu nori murați pe cer și chiloții lui Criss pe sîrmă. Eram la balcon, întindeam mîinile către pifani și le cîntam peste sunetele lui Sebastian ăla și peste răcnetele ofițerului. Sau fruntașului. Culcat. Sculat. Culcat. Sculat. Shut up, and sleep with me/ com'on why don't you sleep with me??? Culcat. Scul...

Am intrat în casă cu pletele umede și ne-am trîntit așa, pe patul moale, ca două curci plouate rîzînd în hohote.

— Știi ce mi-aș mai dori? mi-a șoptit complice Criss răsfirîndu-mi părul pe puiul ei de pernă. Ce păr negru ai! Și ochii-i sclipeau. Eu mă jucam cu ciucurii de la halatul ei.

— Ce? am întrebat-o. Mi-aș dori să rămîi mereu în viața mea.

Ei bine, și eu mi-am dorit să rămîn în cîteva locuri pe unde-am fost sau în viața cîtorva oameni pe care i-am iubit. Inclusiv a ei. Și mai ales în orașul acela. Mi-am dorit să rămîn în viața primului meu iubit, și-aș fi rămas dacă mi-ar fi plăcut cuvîntul trădare. Aș fi rămas în viața lui Criss, dacă ei i-ar fi plăcut cuvîntul prietenie. Și dacă „împreună" pentru ea n-ar fi însemnat încălcarea unor anumite granițe, doar pentru fun sau din plictiseală.

Există legi nescrise pe care doar inima le știe. Cînd te apropii prea mult de un om, riști multe. Niciodată nu mi-a fost teamă să mă apropii de un om, bărbat sau femeie, mai mult decît atît mi s-a părut jignitor să n-o fac cînd mințile și trupurile noastre le plăcea compania. Dar, la fel, asta nu însemna că trebuie să le unim pînă la ultima suflare.

*****

Mă uitam insistent în seara aceea la jarul țigării. Doar ce-o aprinsesem. Am auzit sfîrîitul și mi-am spus că atunci cînd voi ajunge la filtru o să pun capăt șaradei. Ciudat cum am putut lua o hotărîre în modul acela brutal. Să ieși din desti-

nele a trei oameni imediat ce termini de fumat o țigară. Și deodată, otrava aia să capete un sens.

I-am privit pe rînd. Trăsăturile lor erau relaxate, vesele, dar știam, în urma clipelor petrecute în intimitate cu ei, că fiecare ascundea o altă poveste, dar, în fapt, aceeași. Detalii nesemnificative. Lungul drum al demnității către depravare. Sau defilarea cu pași mărunți spre zodia minciunii. Poți trăda însă dacă nu ți se oferă un motiv? Sau cel puțin prilejul?

O sfîrșeală a revoltelor surde. Nu le mai dădusem demult glas, oricum amorțiseră în pustiul întrebărilor, ca pașii unui beduin în deșert. Scîrțîitul dunelor sub tălpi. Dar numai tălpile lui arse ar fi putut povesti amara singurătate a spiritului. Firele nevăzute ale unor urzeli care duc spre un ocean al deșertăciunii... mai mereu ajungem cu buzele uscate și gîtul frînt. Doar niște dune care fumegă în arșiță, orizontul tremură și el în valuri, chemîndu-te hipnotic în aventura morții. Ultima frontieră. Și-apoi urmele sînt acoperite de vîntul nopții și șuierul întunericului. Așa mor iluziile. Și bine fac.

Eu nu mai aveam, deci, întrebări. În fața mea doar coji de suflet. Zîmbetele lor, ca niște grimase, doamne, ce greu îmi era să-i mai privesc în ochi și cît de greu altădată să-mi dezlipesc privirea de la ei. Cîndva frumoase, gurile lor se despicau alene, în timp ce eu deveneam gravă. Mi-era egal. Niște oameni. Asta deveniseră. Niște oameni.

În mîinile ei îmi pusesem cîndva acea jumătate de adolescență exuberantă. Cealaltă jumătate, din fericire, o păstrasem pentru mine. Undeva într-o sală de lectură, în orașul vechi. Jumătatea seri-

oasă devenise singurul crez. Cealaltă... eh, copilării! Vîrsta ingrată, zenithul... dar Criss era în continuare frumoasă. Foarte frumoasă. Ca o păpușă de porțelan cu ochii mari și gura mică. Și nu mă puteam supăra taman din pricina asta. Era omul pe care-l scosesem cel mai des din stările de deprimare, ființă nevrotică, oareșcum închipuită, dar, din obișnuință, dragă.

— Ești tristă, Criss? și mă maimuțăream pînă cînd izbucnea în rîs.

În mîinile lui îmi pusesem cîteva file din viață. Avea degete nobile, știa cum să mă răsfoiască zi după zi. Sau, cel puțin, așa mi-ar fi plăcut să fie. Cu riscul de a fi mînjită, uitată, renegată, blestemată mai apoi, șapte zile am făcut amor, destrăbălîndu-mă nopțile și uneori în orele lăptoase ale amiezii: Țin minte fiecare cafenea și fiecare terasă, el n-avea cum să înțeleagă cît de bine îmi făcea să-i vorbesc. Curajul cuvintelor nerostite. Undeva în intimitatea unui sanctuar invizibil. Unul dintre noi a vrut neapărat să-l distrugă, dar nu mai știu care anume.

A fost delicios derapajul acela, nu?! Să știi că cineva vorbește doar pentru tine. Pentru cîteva clipe să-ți pierzi mințile și să te desfaci de coji, ca în fața unui Isus răstignit. Și să ai certitudinea că vorbele ajung unde trebuie, fix în găleata de gunoi a unui alt Eu.

Vindecă-mă. Sau doar ține-mă o clipă în brațe să nu alunec. În interior un miez crestat de cuțitele altor întîmplări, pe care le-ai primit tot din senin, tot cînd credeai că lumea e doar a ta. Și-apoi ai pus frînă. Ai căzut în iarbă, genunchii au simțit umezeala pămîntului, ți-ai făcut loc, cum ai știut

mai bine, prin desișul verde, te-ai întins frînt și-ai așteptat să treacă plumbul norilor. Asta nu înseamnă nimic. După cîteva ceasuri, nehotărîrile trec.

— De ce-ai plecat atunci așa? îmi aminteam mustrarea lui.

— Cum așa?

— Așa, ca o hoață.

L-am privit, cît îmi era de drag, cît de răvășitor l-am iubit.

I-am zîmbit amar.

— Ai fi putut să mă oprești, știi?

Eram amîndoi niște hoți de clipe și el aruncase verdictul ăsta doar pe umerii mei. Da, eu, singura trădătoare fără căpătîi. Degeaba făcusem amor cu el în nopțile alea șapte, degeaba ne împletisem răsuflările pînă aproape de moarte, cine zicea că sexul e cunoaștere? Unde se termină luciditățile, începe viața. Instinctuală, brută, nefabricată. Ești? Sînt! Unde?

Undeva unde n-o să mai fie nimic.

— Ai drumul tău, mi-a zis.

— Zău? am ridicat sprinceana.

Eram obosită și ei nici nu-și dădeau seama. Eram obosită de toate iubirile astea false. De toți acești Filimoni și toate aceste Baucis care-și jurau credință pentru toată viața ca s-o încalce imediat a doua zi. De toate palmele date peste ureche ca să mă trezesc la realitate cu doar jumătate de timpan. Pînă cînd am devenit într-adevăr surdă la dureri. Toate trec cînd sînt construite pe nisip. Mai mare rîsul.

În mîinile celuilalt îmi pusesem și dorurile, și speranțele, și încrederea, și pofta de viață, și jocu-

rile, și mîngîierile, și dragostea, și toată demența mea de a fi. Așa, netrunchiată de nimic. Tot ce eram. Tot ce doream să fiu. Prima mea iubire. Primul meu bărbat. Și totul se dusese dracului într-o garderobă plină de zdrențele cu care alți străini își acopereau trupurile de frigul iernii. O clipă de rătăcire. Unde se termină luciditățile, începe viața.

Mi-a fost și milă. De dragul orgasmului lor știrb, nevinovat ca un flirt, am tăcut. Penibil. M-am comportat frumos, diplomat. A fost și mai penibil că i-am înțeles și cîteva săptămîni după aceea i-am iubit în continuare. Poate că nu i-am iubit destul. Poate că n-am crezut niciodată în iubirea necondiționată.

Dincolo de toate astea însă n-am cum să trăiesc cu jumătăți de măsură. Am știut asta încă din clipa cînd m-am întors la masa aceea rezervată și grație unui mimetism înnăscut și a orelor de actorie am știut să fiu veselă. Să mă ametesc de fericire. O fericire subită, fertilă, de neatacat, de nedizolvat. Fericirea spartă într-un hohot de rîs care se prăvălește peste minciuni.

Am știut să-mi sărut iubitul peste urmele de ruj ale lui Criss. Să ating pe sub masă mîna lui Musiu și să-mi închipui ce bine i-ar sta fără tricou, învelit doar cu trupul meu. I-am mîngîiat degetele. Degete puternice, degete calde. Urmele lor pe obrazul meu, prin păr, pe sîni. Să o asigur apoi pe prietena mea că viața e al dracu de frumoasă, atunci cînd ești printre prieteni de nădejde. Și-am urmărit apoi cinică schimbul de priviri dintre ea și simpaticul meu iubit. Mi-am aruncat brațele de gîtul lor și i-am sărutat pe rînd. Cu foc i-am

sărutat. Cu dragoste. Îi iubeam pe toți. Necondiționat.

E simplu cînd știi. E și mai simplu cînd vezi. Te poți juca apoi fără probleme, forțînd limitele. Un păienjeniș de rețele și fire de rahat din care am știut că numai să vreau și mă pot desprinde. O călătorie senzațională în care mi-am testat singură răbdarea.

Păi da, iubiți-mă și după ce vă fac rău, ce morții mă-sii, asta da dovadă implacabilă de loialitate. Loialitate, pe dracu'! Un simplu cuvînt... dacă nu ești pregătit să plătești pentru că ți-ai încălcat promisiunile, că ai mînjit încrederea, că ai ejaculat ușor pe niște confesiuni, ca și cum ți s-ar fi cuvenit, dacă nu ești pregătit să plătești pentru ignoranță, pentru futaiurile efemere, pentru rînjetul stătut al înșelăciunii, ce-mi pasă mie de nefericirea ta?! Sau a ta? Sau a ta?

Mă amuz acum de felul în care ei se mișcau prin jurul meu, de rîsul meu stupid la glumele lor, pe care le credeau subtile, dar tare mi-aș fi dorit să văd chipul crispat al lui Criss atunci cînd i-am trimis prin poștă cele trei scrisori de amor pe care Musiu mi le scrisese într-un moment de exaltare. Mare păcat că pe-atunci nu era chiar așa de la modă mailul. Dacă m-ar fi cunoscut mai bine, Le Musiu ar fi putut să-mi spargă parolele și să-și șteargă urmele. Dar nu-mi fac probleme. După cum o știu pe Criss, probabil unul dintre cei doi a consolat-o cum se cuvine.

A meritat oare? A mai zburdat în ziua aia veselă prin apartamentul ei cu luminile mereu aprinse? Sau a jucat în oglindă rolul femeii înșe-

late? Și de data asta a aruncat pe bune cu lucrurile ei prin casă?

... unii spun că sînt răzbunătoare. Alții că-s plină de venin. Firește, cei care se pricep foarte bine la psihologia femeii. Unii că sînt egoistă. Sau că n-am spirit de echipă. Ei, cum nu? A fost o echipă pe cinste chiar. Sigur s-ar putea să fiu și trădătoare. Ha! Mă întreb cine ar putea să-mi bage mințile în cap? Cei care mă mint? Cei care se depărtează fără motiv, și pe urmă cînd se întorc înapoi, au pretenția ca lucrurile să fie tot așa cum le-au lăsat? Cei care privesc? Cei care uită? Cei care răcnesc? Cei care-mi arată pumnul? Cei care-și deschid pieptul primitor pentru o clipă și pe urmă îți trag prețul de sub picioare în secunda imediat următoare? Cei care te testează? Cei care trișează? Cei care mint? Cei care mint?

Ador jocurile astea. Sînt rămășițele unor vise ale unor nopți de vară pierdute sub cerul plin de stele. Aceleași sub care ne-am pus cu toții atîtea dorințe. Cu brațul sub cap ne-am pus atîtea dorințe și a doua zi am uitat că trebuie să plătim pentru fiecare pas făcut aiurea, pentru fiecare gînd strîmb, pentru fiecare discurs în plus sau în minus, pentru fiecare promisiune nerespectată, pentru fiecare mîngîiere nelalocul ei. Și brațele au amorțit apoi și n-au mai putut să strîngă la piept anumiți oameni. Și stelele pier. Și ruinele pier. De ce nu și anumite iubiri? De ce nu și anumite prietenii?

Am stins calmă țigara atunci. Scrumiera era ciobită și urmele mele de ruj luceau pe mucul ăla scofîlcit.

— Trecem diseară să te luăm? m-a întrebat nici nu mai știu care dintre ei. Nu mai făceam diferența.

— Treceți! Se pusese la cale o ieșire în oraș.

Nu i-am mai văzut de-atunci. Poate au trecut, dar ușa aia o trăsesem după mine. Cheile le lăsasem mamei, singura care a știut să le spună că am plecat. Unde? Undeva unde ei n-or să mai reprezinte nimic. I-am șters pentru mult timp din memoria mea ca și cum n-ar fi existat niciodată.

*****

Presupun că și tu visezi. Să fii liber. Să fii părinte. Să ai încredere în prietenul tău. Să iubești. Să împarți. Să zbori. Să rîzi. Să rămîi undeva. Sau în cineva. Acolo unde trebuie.

Ai grijă însă, cînd ajungi unde trebuie, s-ar putea ca anumite întîmplări să te tăvălească în așa hal, încît să nu-l mai recunoști pe... *acolo.*

Brainstorming sexual

*Mă duc să caut un mare **poate**;*
lăsați cortina, farsa e jucată
Rabelais

Cafeneaua cu idei a fost pusă pe picioare într-un timp record. Cea care a avut inițiativa să-și creeze propriul spațiu unde să se poată întîlni cu prietenii ei artiști din toate domeniile artei, dar mai ales a celei cinematografice, este o foarte bună prietenă de-a mea. Camille, regizor de profesie. Eu îi spun Pistruiata.

Ne-am cunoscut în urma unui anunț, ea racola oameni cu care să-și pună anumite proiecte în aplicare. Scenariști, mai exact. Și cu toate că nici unul dintre scenariile făcute pînă acum împreună n-a văzut concret lumina zilei, am rămas prietene. Sînt îmbulzite în computerele noastre un scurt metraj, trei proiecte de televiziune și un serial. Toate deocamdată inutile.

Camille avea și un fler al afacerilor foarte dezvoltat, fler care-mi lipsește cu desăvîrșire. Iată de ce nu m-am mirat absolut deloc atunci cînd o prietenă comună mi-a spus într-o zi la o lansare de

carte: „Știi, Camille și-a deschis cafenea, foarte aproape de zona în care stai tu."

După cîteva luni de huzurie cu Melanie, m-am mutat în zona centrală, într-o cutie cu chibrituri, nici măcar cochetă. Dar era zonă centrală. Ne-am despărțit de traiul în comun ca să ne salvăm prietenia și aveam nevoie să ni se facă dor una de cealaltă mai mult decît să ne ținem în brațe. Așa că... atunci cînd cineva mi-a vîndut un pont convenabil despre o garsonieră m-am mutat.

Ăștia mai snobi care se credeau îndreptățiți să mă întrebe: „unde stai?", una dintre întrebările esențiale la primele întîlniri, deveneau subit interesați de situația mea financiară și convinși mai apoi că mă descurc mai bine decît las să se vadă. O zonă în care chiriile erau înfiorător de mari, iar cafenelele destul de scumpe. Apoi urma cealaltă întrebare, inevitabilă: „singură?"

În funcție de întîlnire, spuneam da sau nu. Foarte des: nu!

Cînd eram nesimțită spuneam: cu iubitul. Ceea ce uneori era adevărat.

Și de cele mai multe ori interesant de urmărit reacțiile fiecăruia.

Majoritatea bărbaților se gîndea la futut. Nu c-aș fi avut ceva împotrivă, dar nu mă gîndeam la nimic atunci cînd doream să cunosc pe cineva.

Tu la ce te gîndești cînd te întîlnești cu cineva?

— Nu am așteptări de nici un fel, zicea Melanie.

— De ce să mă întîlnesc aiurea cu cineva? se minuna Baraka. N-am prieteni?

— Mă gîndesc la sex, recunoștea Girueta.

— Să uit de unele griji, spunea Lola.

— Eu aștept o revelație, mințeam.

Nu mă gîndeam nici măcar la culoarea rujului atunci cînd îmi coloram buzele înainte să ies din casă. Voiam să treacă timpul doar. Ieșeam din inerție.

În ziua de azi însă nu se mai beau cafele pur și simplu. După o anumită vîrstă nu se mai leagă nici prietenii. Iar cele pe care le ai sînt greu de întreținut din pricina slujbelor de opt-zece ore. Ba chiar foarte des întîlnirile cu prietenii se contramandează pe ultima sută de m din cauza traficului, a vremii sau a ședințelor prelungite.

Într-un oraș mare timpul e prețios. La fel și zona în care locuiești, chiar dacă nu ai nici metrourile aproape, nici o piață cinstită, nici teatrele, nici cinematografele, nici parcurile, nici o priveliște superbă de la balcon. De fapt, n-ai nici balcon. E vorba totuși de reputație. Ai băncile cele mai șmechere din capitală foarte aproape de casa ta. Transilvania, BCR, Reiffeisen, toate prostiile astea.

Ca să n-o mai lungesc, treaba e foarte simplă: dacă locuiești în apropierea rondului din Alba Iulia înseamnă că ai bani în bancă și ai reușit în viață. Eu n-aveam nici măcar un amărît de card și mă durea în paișpe de reușita în viață. Îmi plăceau în schimb cafenelele. Iar de cea a lui Camille m-am îndrăgostit de cînd am deschis prima dată ușa. Semn bun. Îmi plăcea sau nu din prima clipă un lucru, o clădire, un om sau o pereche de pantofi.

După alte cîteva luni, Melanie a renunțat și ea în sfîrșit la cartierul ei anost și s-a mutat la patru stații mai încolo de mine, iar Migratorius locuia de ani de zile pe o stradă paralelă de blocul meu de garsoniere. Practic, eram vecine. Girueta avea slujba într-una dintre clădirile cu funcționari, șefă

peste un birou de corporatiști în care imaginile sociale erau un atu la care munceau de zor cu toții, ca nu cumva să-l piardă. N-am priceput niciodată la ce le folosea. Eram deci într-un cartier unde ne strînsesem, ca un făcut, toate, pentru cîteva luni pînă cînd s-a spart din nou haita, odată cu o nouă mutare a mea și cu promovarea Giruetei la un nou departament.

Pe Migratorius o prindeam mai greu la o șuetă, prefera, după cum am mai spus, compania animalelor, cîini, pisici, porumbei, pești și broaște țestoase. Cînd nu le hrănea, sigur era prin trafic claxonînd în intersecții. De pe la vreun semafor ne și suna pe toate să ne întrebe de sănătate. Era mai pisăloagă decît toate mamele la un loc. Pe Melanie o întreba dacă și-a făcut meditațiile, pe mine dacă mi-am adus aminte să mănînc, iar pe Girueta la sfîrșitul zilei ca s-o trimită acasă și să nu mai stea peste program.

Eram singura care mă puteam acorda la programul dement al tuturor. La pauzele din timpul mesei ale Giruetei, la w-endurile liniștite ale lui Melanie, la scurtele și rapidele întîlniri cu Migratorius. Pe Pistruiată o găseam oricum în cafeneaua ei. Iar Lola apărea ca o floricică suavă cînd nici nu te așteptai.

Nu aveam o slujbă cu program fix, trebuia doar să țin minte deadline-urile unor reviste la care colaboram și să le respect. Scriam materialele noaptea, le trimiteam pe mail și cînd nu dormeam toată ziua, îmi umpleam timpul citind sau uitîndu-mă la filme, iar dacă voiam într-adevăr s-o lălăi mă vedeam cu Baraka și stăteam ore în șir de vorbă despre logica sentimentelor, a sistemelor sau a slujbelor.

Nu era nici o logică în toate astea.

Cum nu era nici o logică nici în felul în care îmi cîștigam existența. Asta îl distra cel mai tare pe Baraka.

— Azi-noapte pentru cine ai scris? mă întreba.

— Pentru femei...

— Aaa, articolele alea ale tale cu tentă erotică. Barem le citește cineva?

— Mă tem că toate femeile care se cred unice. Dar cum n-am decît feedback-ul redactorelor care-și dau ok-ul pe articolele astea, nu pot să-mi dau seama.

— Și care e feedbackul? mă întreba el absent.

— Uneori îmi zic să renunț la psihologie și să rămîn concentrată pe piele, mirosuri, limbi care fac minuni pe piele și intră în urechi, pe șoapte care umezesc preludiul și pe atingeri fierbinți care te fac să zbori din pat direct în al nouălea cer. Dar ele sînt nevoite să zică asta ca să mă încurajeze sau naiba știe.

— Ce aberație, rîdea el în hohote. Să-mi trimiți și mie să citesc așa ceva.

— Mai adu-mi, te rog, un cappuccino italian, agățam eu o fată din cafenea care schimba scrumierele pline. Apoi mă întorceam către Baraka. Îți trimit ultima bijuterie de genul ăsta, dar să-mi spui dacă ți s-a sculat. Chiar mă interesează, n-am încredere în femei. Poate în Girueta care-mi zice scurt să n-o plictisesc cu porcării.

— Ah, Girueta nu apreciază șoaptele care-i umezesc preludiul? Nici atingerile fierbinți care o fac să zboare din pat? hăhăia Baraka, înnecîndu-se de rîs.

— Girueta ar vrea să se mărite. Zice că i-a venit timpul. Probabil începe să se resemneze de pe-acum în legătură cu sexul, îi explicam eu.

— Incredibil, ai prejudecăți tocmai tu care aberezi proză erotică.

— Ce prejudecăți? Ai fost însurat vreodată ca să știi?

— De parcă tu ai fost vreodată măritată...

— S-au dat destui însurați la mine ca să-mi fac o idee că sexul pute la ei în ogradă. După articolele astea, am și devenit consiliera matrimonială a unora.

— Și ăsta nu e feedback?

— Mai degrabă documentație de la surse sigure.

De data asta începeam eu să mă hlizesc de tîmpeniile pe care le scoteam pe gură. Într-un fel sau altul însă mă inspirau discuțiile cu oamenii. Întrebările pe care le puneam unora apăreau din simplă curiozitate, dar nu mă bazam pe răspunsuri fiindcă dincolo de ele era și dorința macabră a unora de a epata prin victimizare, de a-și plînge trista soartă de prin paturile conjugale, atunci cînd soarta asta se rezuma doar la atît. N-o spuneau pe șleau, dar eram convinsă că problemele apăreau pentru că patul scîrțîia rău sau nu mai scîrțîia deloc. Își masacrau viețile pentru că nu recunoșteau cinstit asta.

Să intri în viața cuiva, cu buzunarele pline de judecăți de valoare, chiar dacă invitat pe ușa din față, iată cea mai scurtă cale ca s-o dai în bară. Mai devreme sau mai tîrziu, judecățile astea de valoare se transformau în certitudini, că tot le cautai cu atîta sîrguință. Dar n-aveai cum să te pui în cap să demonstrezi contrariul, era pierdere

de vreme, ce dracu. Te bazai pe o anumită detașare a propriului fler.

Unii erau profund lezați că îndrăzneam să le folosesc un fragment din viață și să-l modelez după imaginația mea. Nimeni nu voia să-și vadă negru pe alb radiografia propriilor temeri. Nu, ferească sfîntul, asocierea poveștilor lor cu sexul liber făcea spume prin jur, dar de fapt asta voiau cu toții, să se distreze și să nu fie prinși în plin și delicios delict. Ipocrizia se manifesta docil la cei mai frustrați de aceste subiecte tabu, dacă erau doar discuții, nu exista nici o problemă, se puteau ascunde printre replici, puteau să renege ceea ce afirmaseră cu o clipă mai devreme, dacă următoarea mea întrebare era prea directă. Dar să recunoască ceea ce era deja evident? Ntz, ntz, ntz... Fofilarea fusese ridicată la rang de crez. Se minteau pe ei înșiși și-și vărsau deșeurile casnice în timpul meu liber.

Mă plictisea întreaga tărășenie. De cele mai multe ori scriam articolele alea cu televizorul aprins la știri, ba o dată chiar și la un meci de fotbal, și în mijlocul zbieretelor, crimelor, violurilor sau a gropilor lui Vanghelie, cu țigara în colțul gurii, reconstruiam o noapte de amor, a mea sau a altcuiva, și înscriam orgasm după orgasm în poarta imaginației. Mă gîndeam la orice altceva decît la sex atunci cînd frazele curgeau.

Nu te gîndești la sex cînd scrii despre sex.

Te gîndești la facturi. Cea mai plăcută metodă de a-ți plăti facturile, credeți-mă pe cuvînt...

De foarte multe ori, nu te gîndești la sex nici cînd faci sex. Asta o știu cel mai bine cei care fac doar sex.

Mă săturasem de întrebările celor care citeau rubrica aceea pentru că mă interesau alte chestii într-o discuție, voiam să inventez alte lumi cu ei, sau să sparg avioane între dinți, nu știu, ceva imposibil să facem să devină posibil, și nu înțelegeam de ce ar trebui să-mi pierd o oră sau două explicînd că nu mi s-au întîmplat aventurile acelea, că n-am nimic împotrivă dacă mi s-ar întîmpla, dar nu aveam curajul să le spun că numai inocenții caută o legătură reală între scris și autor și că n-am mai întîlnit nicăieri o asemenea insistență a îmbinării imaginarului cu viața personală decît la cei care și în realitate puneau botul la tot soiul de vrăjeli. Apărea imediat paranoia, acea frumoasă pasăre de pradă care-și lățește umbra suspiciunii cu aripile ei tenebroase și pune stăpînire pe imaginația bolnavă a unora...

— Imaginația bolnavă e sănătoasă, mă zăpăcea Baraka.

Și jumătate de oră începeam să ne contrazicem pe această frază tîmpită.

— Uită-te la tine, femeie! Ești perversă pînă în vîrful unghiilor, nu ți-ar fi așa puțin rușine... Dar cine poate să vadă asta? Dacă n-ai descrie scenele alea cu mădulare vîrtoase și mai știu eu ce, la prima vedere, pari sănătoasă la cap.

Îmi lua bărbia între degete, mi-o răsucea de la stînga la dreapta și spunea întocmai ca un cunoscător:

— Ai putea fi și nevastă... mă tachina el.

— Ai, ai, ai... și să renunț la ce-i mai bun?

O femeie care alegea liber să umble prin lume și n-avea capsa pusă pe celula societății, căsnicia, devenea un pericol public, iar cu asta erau de acord

și bărbații și femeile, mai ales măritatele care atunci cînd întîlneau o surată ce părea că umblă dezlegată pe străzi sau pe coridoare își ascuțeau ghearele bîrfei și ale paranoii și-o taxau cum se cuvine. Scurt și la obiect.

Trebuie să le fi trăit, altfel n-ai cum să scrii despre așa ceva, asta era judecata de valoare. Cu timpul am învățat să ridic din umeri și să scurtez astfel de întîlniri. Să le recunosc de la prima intersectare a privirilor. Pînă cînd am renunțat de tot la ele.

Sex. Sex murdar. Sex bolnav. Sex roșu. Sex cu miros de iad. Sex metalic. Sex osificat. Scrîșnetul oaselor bazinului. Ochii lor fazi. Gura lor plină de carnea altuia. Gura lor mereu murdară, felul în care mușcă din noroi, zîmbetul lasciv, curvalin, dezmembrat, fidel doar suferințelor pe care le provoacă și din care se hrănesc. Venele lor tăiate pe sub piele. Laserul dorințelor crăpate de cinism. Fundul mic. Sau mare. Excrementele care zbiară să iasă și care explodeaza pe gură. Bale, bale, bale... un ocean de bale.

Sex putred. Sex-tavernă. Sex bălăcărit. Sex pătat. Bărbați peste bărbați. Femei la alegere. Vrăjeală pe messenger. Viermuiala tuturor prin cearșafurile domestice. Minciuni peste minciuni. O viață capsată de gunoaiele vieții, de lăturile iubirii. De vreau să fiu iubit. Mușcătura voluptății din grădinile cîndva înmiresmate. Nerușinarea dusă la paroxism. Nesimțirea, singurul confort spiritual. Prezervativul, singura rugăciune. Sarcasmul, unica apărare.

Sex plastifiat. Sex încins. Sex cu miros de banane. De cireșe. De căpșuni. Sex din grădina raiului.

Mă săturasem de toate astea. Ochii femeilor zburătăcind pe șlițuri, încinse și alea de frustrări. Stereotipuri de genul: toate femeile sînt proaste, sau curve, sau toți bărbații sînt porci. Lupta dintre misoginism și feminism. Dintre femei și bărbați.

Nimeni nu se mai distra pe cinste. Frumusețea flirtului căzuse în desuet.

Nimeni nu mai iubea.

Nici naiba nu-și mai asuma suferința din dragoste, dar toți se văicăreau. Asta căutam în toate poveștile pe care le auzeam. Asta încercam să găsesc și în viața prietenilor mei.

Nada, nexam, ioc.

N i m e n i nu mai iubea.

— Mă, scuză-mă, zicea Migratorius, pentru mine, dragostea asta e așa... o mare lălăială...

— Dar ai fost vreodată îndrăgostită? insistam eu.

— De un om???? se minuna ea sincer.

Dimpotrivă, pentru Melanie era singura rațiune de a trăi.

— Ce tot aberezi? mă punea la punct Baraka. Totul se reducea la sex?

— Clar, răspundea Lola. Mă lași cu celelalte tîmpenii? E destul de greu să găsești un bun fucker, ce mai vrei după asta?

— Ah, m-am resemnat demult în legătura cu jumătatea. Vreau un tată bun pentru copiii mei. Pentru restul există amanți, prompt și la obiect Girueta.

Mă întristau răspunsurile astea.

Dar scriam mai departe despre inocentele aventuri de-o noapte. Tuturor le sclipeau ochii.

Prietenii mei deveneau etalonul șubred al iubirii. Nu mai înțelegeam nimic.

Care era motivul? Unde era nodul?

Zdrobite senzații, ce dracu spun??! Perdele de pleoape în spatele cărora cenzurăm cu toții dorințe, impulsuri, binele și răul, inexistente toate astea, iar cînd apărea timidă iubirea, toți din jurul meu aveau grijă s-o înnăbușe cît mai repede, să-i vîre un pumn în gît, s-o anihilize disperați ca nu cumva să sufere. Regretele, micile necazuri ale voluptății, înfrîngerile propriului Eu, alungarea inconștientului, toate culorile astea de catifea care ar fi trebuit să ne îmbrățișeze cu căldură erau strivite în niște temeri avortate.

La ce bun speranțele, mișcarea era tot ce contează, sîngele care urcă spre tîmple, inima care pompează grăbită secundele, sunetele care vibrează, care vibrează, vibrează... pe toate le opreau încă înainte să înflorească și să le explodeze în față curcubeul fericirii. Dar suferința... ah, da, suferința... în ea se bălăceau cu toții, dacă însă ar fi fost altcineva de vină pentru alegerile lor, ce mulțumiți ar fi fost...

După ce asculți prea multe confesiuni înveți să mimezi compasiunea cînd de fapt ai vrea să speli putina cît mai repede, dar nu o faci... ai vrea s-o faci, dar nu știu de ce naiba rămîi pironit locului ca să demonstrezi celui din fața ta că-i ești alături...

— Îmi pare rău că treci prin asta. Mai aduceți-mi vă rog un cappuccino...

Nu-mi părea rău. Mai mult decît atît nu mă interesa.

Se adunau deci una cîte una poveștile astea cu ditai bățu-nfipt în fund. Hehehe, ei stăteau cu ochii

în pămînt, îi scrutam intens să găsesc piatra filozofală și nu vedeam altceva decît jena... jena de a trăi, jena de a iubi intens, tremurînd de frică să nu fie penibili. Dar nu le era jenă să-mi arate suferințele lor. Aproape că puteam să le desenez gîndurile și dorințele, și nici nu mă prefăceam atunci cînd le zîmbeam.

— Ar trebui să se desființeze omulețul la femei ca să facă sex oral cum trebuie, aberau pînă și prezentatoarele TV în emisiunile lor penibile. Înregistrată pe banda atotștiutoare a sexului de data asta o fostă miss, fostă model, fostă altele... un adevărat sex euforic.

— Despre ce omuleț vorbește asta? o întrebam pe Girueta, cînd într-o noapte într-un club ne nimeriserăm chiar în fața unui ecran.

Deja îmi închipuiam cozi de muieri pe la chirurgie strangulîndu-se pentru un oral. Se mutilau fizic pentru plăcerea bărbatului. Cît de departe poți ajunge cu oligofrenismele astea?

— Incredibil! Astea n-au cunoștințe minime de anatomie și li se dau pe mînă emisiuni despre sex? întreba retoric Girueta.

— E vorba de televiziune. Nu e ca și cum ar trebui să ai pretenții...

Cu ochii cînd pe pereții de un ocru plăcut din cafenea, cînd pe mocheta bleu, nici măcar nu mă revoltam. Devenisem imună. Mai bine jucam mii de partide de șah și le pierdeam decît să mai ascult despre suferințele închipuite ale cuiva sau ziceam scurt:

— Du-te la femeia ta!

Sau:

— Mergi acasă, fă o cină romantică, lăsați naiba certurile...

Păream lipsită de sentimente. Vezi tu, nu mai participam cum trebuie la durerea lor. Preferam să dau soluții, chiar dacă păreau cretine. Le dădeam din bască, din poignée, erau gratuite, trebuia să zic și eu ceva. Oricum bărbații ăia nu se duceau la femeile lor, iar ele nu-i așteptau cu lumînări aromate pe masă. Găseau doar o voluptate macabră în a-și scoate arțagul din mînecă ca să se lovească peste ochi cu firimiturile unui timp în care exista amintirea iubirii.

Cu femeile era mai rău decît cu bărbații. Mirosurile lor înțepătoare mă orbeau. În privirea lor dezordonată zăream de cîte ori fuseseră aruncate ca niște zdrențe patetice în tomberonul vieții, dar mimau demnitatea fără să-i înțeleagă sensul, fără să-i îmbrățișeze profunzimea. De la înălțimea căsniciilor ratate își fluturau steagurile prin lume și mă priveau ca pe un gîndac cînd le spuneam franc: de ce nu renunți?

Mai degrabă s-ar fi dus să-și scoată omulețul cu forcepsul.

— Femeile astea devin din ce în ce mai idioate, anunța Girueta.

— Tu nici pînă la ora asta nu ți-ai dat seama că bărbații nu vor femei deștepte? Ce dracu... Să fii deșteaptă e un handicap în ziua de azi.

Nu puteam s-o contrazic.

— Tu ce-ai face?

— Ce să fac? zicea ea. Dau din gene cum am văzut prin filme sau la secretara mea și totul se rezolvă. Nu-ți trebuie minte ca să execuți un oral.

— Dă din gene degeaba secretara ta, rîdeam eu. Pricep acum de ce femeile-șefe n-au priză la secretare.

— Mă folosește, măi. Cînd o văd atît de tîmpă nu pot să mă supăr pe ea. Are gene frumoase...

— Hehehe... te manipulează cu doar o simplă fluturare din gene...

Între prietene discuțiile aveau lejeritate.

— Cu cît vorbești mai puțin cu atît ești mai apreciată, continua Girueta. Îți trebuie doar doi dinți lipsă în față și ești femeia ideală. Dacă n-ai nici omuleț în fundul gîtului poți să faci și o emisiune tv.

Celelalte, amicele mele binevoitoare voiau să-mi bage mințile în cap. De cum mă vedeau, începeau să-mi dea sfaturi despre jertfe, despre compromisuri, despre prizonierate, despre resemnare, nu și despre echilibru, nu și despre fericire. Îmi arătau pozele lor de la nuntă, ridicam sprînceana mereu nedumerită, încercau să se convingă de alegerile lor, ok, dar de ce să mă convingă și pe mine? Aveam impresia că tot Universul conspira împotriva mea să mă leg la cap fără să mă doară. Ah, lecțiile astea de viață mă încîntau de fiecare dată, îmi zgîriau urechile, îmi zăpăceau timpanele, îmi întăreau convingerile. Nu-mi spuneau niciodată de cîte ori fuseseră trimise de propriul soț în brațele altui bărbat și se duseseră înciudate, nu-mi spuneau niciodată de cîte ori îl înșelaseră pe acest soț din fotografii, că nu avuseseră curaj să-l lase baltă nici pe amant, nici pe soț, că doriseră să fie și cu sufletul în rai și cu traista plină și cu orgasmul în două luntre.

Mai bine mi-ar fi vorbit despre faianța din bucătărie. Aș fi putut să ascult ore în șir asta, decît

aiurelile despre viața de cuplu. Pe bune... Și fără mișto.

Celelalte, nemăritatele, nu-mi spuneau de cîte ori se futuseră anapoda pentru un suc sau pentru o cafea pe care cineva se învrednicise să le cumpere la prima întîlnire, nu-mi spuneau cît de ușor, cît de simplu puteau fi cumpărate și de cîte ori își scoseseră sufletul la mezat, nici cît de repede uitaseră numărul compromisurilor făcute. Toate erau niște doamne! Plin mai era Bucureștiul de doamne!

Aceste lucruri însă nu se pot spune. Și nu se spun. Dar dacă ești atent le poți depista. Mă feream de doamne, dar dădeam peste ele ca un făcut. Una și una...

Eu căutam doar oameni. Nu bărbați și femei. Simpli oameni.

Dar fiecare îmi sforăia în continuare despre compromisuri, că-n iubire trebuie să faci chestii care-ți anulează demnitatea de om. Nu să scrii despre aventuri de-o noapte, ca mine, par exemple.

— Ce chestii? întrebam.

— Păi, din cînd în cînd mai închizi ochii la aventurile soțului, mi se spunea.

— Cu condiția să închidă și el la ale tale, nu?

— Ei, nu e chiar așa...

— Dar cum? voiam să aflu. Sincer mă interesa unde începea compromisul și unde sau de ce se încheia parteneriatul, camaraderia. De ce unul era mai egal, mai liber, mai penetrant decît altul. Și dacă era așa de ce mai era nevoie de un act oficial.

— Pentru numele copiilor... mi se răspundea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e un nonsens! mă revoltam.

— Ei, lasă, o să înțelegi tu într-o zi.

Pariam pe viața mea că nu. Nu voiam o astfel de resemnare.

Lucrurile acestea se întîmplau însă. Aproape în fiecare așternut din orașul ăsta împuțit. La fiecare ochi de geam luminat de un bec chior, se întîmplau drame mărunte care nu contau pentru nimeni. De aceea dădeam din umeri și rămîneam imună la astfel de sfaturi.

— Sărmanii oameni...

Uneori nopțile mă cățăram pe ochiul meu de geam și așteptam să se stingă celelalte ferestre și să se așternă liniștea peste lume. Îmi spuneam atunci că oamenii se întîlneau în vise cu propriul sine și poate că nu-i mai apăsau atît nesiguranțele, nici vulnerabilitățile, nici nemulțumirile, poate uitau rătăcirile de moment, poate se rugau să fie iertați, poate conștientizau inutilitatea anumitor gesturi, reacții, întîmplări, poate-și doreau iubire, și liniște, și fericire, și certitudini, poate doar dormeau în cuibul dorințelor și al rugăciunilor... Noaptea iubeam oamenii... Îmi beam cu ei ultimul strop de cafea.

Doar noaptea, numai noaptea mă înduioșam.

Dar vezi, în zori, nu mai era nimeni singur, și nici eu, ne întîlneam unii cu alții, și cu alții, și cu alții, și tot așa... nu mai puteam rosti unui semen de-al nostru ceea ce ne șopteam noaptea cu mîna sub obraz, cînd ultimele fluturări de gene alungau realitățile cu care ne compostau alții.

Toate păreau prostii la lumina zilei.

La lumina zilei nu ne mai rămînea nimic de făcut decît să mergem la slujbe, să așteptăm să

treacă orele ca să plecăm acasă, să mîncăm, să ne îmbătăm, să ne certăm, să ne futem...

Căutările mele se încheiaseră. Ce căutasem oare pînă atunci?

Oameni? Dădeam peste spirite amputate.

Lumea era împărțită în bărbați și femei. Două tabere care se ciuruiau zilnic cu gloanțele sexului sperînd că unii sau alții vor muri din iubire.

Orice-aș fi căutat însă într-o zi am zis stop! și-am întîlnit relaxarea. Venise timpul să mă mai și distrez.

Vizitam cafeneaua lui Camille destul de des. Era aproape de casa mea. Ea era unul dintre puținii oameni care îndrăznea să iubească, să viseze și să facă ce-i place. Îi simțeam sufletul în fiecare încăpere de-acolo, în fiecare canapea, în tablourile de pe pereți, în culoarea pe care o alesese pentru candalabre, în perseverența cu care crezuse în unii sau alții. Era tonică și inepuizabilă. În sfîrșit o femeie fără probleme sexuale. Fără pitici pe creier. Fără găuri în inimă. Ori dacă erau, avea bunul simț să nu le arate.

Buuun...

Într-o zi ploioasă, spre seară. Parcă vineri.

— Aștepți demult? mă trezea din visare o voce suavă, cîntată, atît de dragă inimii mele.

— Neah, mă uitam eu la ceas, am vreme de pierdut. Stai jos, o invitam pe Melanie lîngă mine.

Slăbise. Se topea văzînd cu ochii. Era din ce în ce mai diafană, mai aeriană. Ochii ei albaștri se înfundaseră în orbite. Alergase ca să ajungă la timp. Era mereu punctuală. Își prinsese o floare roșie în păr.

— Îți place? Am furat-o dintr-o grădină... Ți-am adus și ție una, să fim amîndouă moțate.

Mi-o prindeam și eu imediat, apoi ne sărutam cast.

— Grădină, în București? Auzi, o să vină mai încolo și Baraka.

— Să vină și Baraka! își netezea ea rochia și se lăsa ușor în brațele mele. Ți-a fost dor de mine, nu-i așa? își căuta ea locul printre sînii mei. O mîngîiam pe păr.

— Tu ce zici? Mi-a fost? îi întindeam eu buclele.

— Eu zic că ți-a fost... E frumos aici... Îmi place. Camille are gusturi bune.

Comandam ciocolată. Neagră, fierbinte, cu multă frișcă.

— Hai să mergem la mare, i-am spus din senin. Vreau să-ți arăt stîncile copilăriei mele. Și scoicile. Și locul secret.

— Ce loc secret? a făcut ea ochii mari, mari.

— Ei, o să vezi.

Apoi apărea Girueta.

— V-ați strîns? Cine mai vine?

— Ce contează? Să vină cine vrea...

— Sînt plină de draci, începea Girueta, trîntindu-se pe canapea. Secretara și-a tras-o în biroul meu cu unul dintre corporatiști. Am găsit urme de fund pe scaun și prezervative folosite în coșul de gunoi.

Începea bine. Pufneam în rîs.

— Nu mai rîdeți ca proastele. De ce dracu n-a făcut aia curățenie la locul de futut? Am o singură secretara, asta se împarte ca nesimțita la toți, dar nu înțeleg de ce trebuie să sufăr eu de pe urma lor.

— Bună secretara! Lucrează peste program și visează la scaunul tău, își aranjă mai bine Melanie floarea din păr.

— Ce-s cu buruienile alea în capul vostru? ne privea critic Girueta. După aceea schimba repede subiectul. M-am săturat să mă întîlnesc așa aiurea cu unu și cu altu. Sînt toți niște tembeli. Zilele trecute am fost pe la ai mei, mi-au pus placa celebră cu...

— cînd te măriți... am zis eu și Melanie în cor, dînd ochii peste cap.

— I-am dat papucii lu' Grăsunel.

Ăsta era unul din pretendenții Giruetei la mîna ei. Venea în toiul nopții să-i aducă shaorma și-o mînca tot el.

— Cum? eram curioasă.

Mi-era atît de greu să-i spun unuia că nu mai vreau să fiu cu el, în condițiile în care nici măcar nu fusesem, încît preferam să mă dau la fund după două întîlniri și să nu mai răspund la telefoane. Mai bine să constate rapid că sînt ticăloasă decît să-i frîng sufletul unuia cu explicații de genul: nu ne potrivim.

— I-am zis că nu ne potrivim. Girueta n-avea astfel de probleme.

— Femeile se potrivesc cu oricine dacă vor.

— Draga mea, mă săturasem de atîta shaorma, îi răspunse lui Melanie. M-am îngrășat cu 2 kilograme de cînd mă tot vedeam cu Grăsunel. Închipuie-ți că după trei luni aș fi fost o scroafă, numai bună de luat de nevastă. Nu, mulțumesc, prefer să schimb meniul. Deja mă întîlnesc cu altcineva... Hei, adu-mi te rog și mie un suc natural, racolă ea o fetișcană.

— De căpșuni? De caise? De portocale?

— De portocale...

— Și ăsta noul cine e? Slăbănel?

Girueta punea porecle iubiților ei, în funcție de aspectul fizic sau de slujba respectivului. Cei mai celebri erau Morghistul, care era medic legist la o morgă, se despărțise de el pentru că nu știa să sărute, îi mai spunea și Bălosul, urma Trimisul, care era pescar și i-a oferit Giruetei o pungă de șalău pentru părinții ei, ca să se bucure de prada lui. Nu mai țin minte de ce-i spunea Trimisul.

— Mă vezi pe mine umblînd cu șalăul în poșetă? ne-a întrebat ea oripilată.

— Nu, nu văd pe niciuna dintre noi, a răspuns cineva.

A apărut Baraka.

— Cine e Slăbănel? a întrebat el. Mi-ați pus o nouă poreclă?

— Nu, măi, e noul iubit al Giruetei, l-am liniștit.

— Girueta, eu zic să renunți, ia-mă pe mine de bărbat. Sînt înalt, n-am slujbă și știu să fac tocane excelente. Plus că sînt fidel...

— Și pentru asta trebuie să te întreții eu?

— Firește, nu vreți voi bărbați fideli? Nu de-aici apar toate problemele și divorțurile?

— Măi, Baraka, taci din gură, îl luă prietenește Girueta de gît după ce acesta se așeză, că habar n-ai pe ce lume trăiești.

— Femeile nu vor neapărat bărbați fideli, omule, au doar pretenția să nu afle de escapadele lor. Ori asta e foarte greu, i-am spus și eu.

— Foarte, foarte greu, a punctat și Melanie. Ne dăm seama prea repede...

— Oricum nu înțeleg nimic din ce vreți, așa că mai bine beau o bere, a cedat Baraka.

Înțeleaptă alegere!

După vreo jumătate de oră a apărut și Lola. Era îmbrăcată într-o rochie verde cu imprimeuri mari, înflorate și avea o eșarfă galbenă cu ciucuri lungi pe post de batic. Parcă plutea.

— Mi-am tras-o cu un tătar, a început abrupt.

De fapt toți făceam așa când ne vedeam. Nu existau saluturi între noi. Nu se spunea mulțumesc sau mersi pentru serviciile pe care ni le făceam. Nu ne luam rămas bun. Ne puteam deranja, în schimb fără nici o problemă în orice oră din zi sau din noapte.

— Povestește, femeie! i-am făcut loc imediat pe canapea. De unde l-ai găsit?

Lola era transportată.

— Dați-i să bea ceva ca să-și revină, îi zise Girueta chelneriței care adusese berea lui Baraka. Ceai de tei aveți?

— Nu, lasă-mă în pace cu ceaiul tău de tei, protesta Lola. Sînt deja legumă, vreau un shot de tequila. Lămîie, sare, tot ce trebuie...

— Vă aduc imediat.

Așteptam. Baraka se făcea mic printre noi, nu știu cum de reușea, că avea 1,90 m, dar n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că-i plăceau micile noastre răutăți. Nu se putea dezlipi de noi și, la sfîrșit, conducea pe toată lumea acasă ca un gentleman ce era.

— Îl cheamă Demirel. L-am cunoscut la televiziunea aia turcească. Zi ce înseamnă numele lui? m-a întrebat. Că știu că numele voastre înseamnă mereu ceva.

— Mînă-de-fier! i-am răspuns. Demir — fier și el — mînă.

— Perfect! îi luceau ochii în cap și se roteau de la una la alta. I se potrivește perfect. Mă întîlnesc cu el de cîteva săptămîni, e dulcic foc.

— Dulcic! am pufnit eu.

— Un mînă-de-fier dulcic, a zis și Girueta.

— Ia mai lăsați-mă în pace, voi găsiți cusururi peste tot. Oricum, și s-a întors spre Melanie care era fermecată de perspectiva uneia dintre noi de a-și petrece nopțile cu un tătar, îți spun că merită tot zbuciumul.

Melanie avea o viziune romantică despre bărbații altor popoare. Pentru ea grecii erau focoși și bronzați, spaniolii și-i închipuia ca fiind foarte pasionali și virili, iar italienii niște seducători notorii. Despre tătari nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi. Îi considera păgîni, sălbatici și de nestăpînit.

— Parcă vorbești despre niște cai, îi spuneam eu. Așteaptă tu să pună mîna pe ei o tătăroaică aprigă și să vezi ce balegă devin.

Văzusem destule cazuri în familie.

— Turcii sînt altfel.

— Cum altfel?

— Fustangii și gentlemani în același timp.

— Perfect, să-mi faci și mie cunoștință cu unul de-ai tăi, mă ruga de ceva vreme Girueta. Mînă-de-fier ce e? Turc sau tătar?

— De unde să știu eu? Nu e același lucru? Are ochii oblici, negri ca păcura și pielea ciocolatie, foarte catifelată. N-are pic de păr pe piept.

Lola s-a avîntat să ni-l descrie oftînd extaziată.

— E tătar. Zi mai departe...

— Partea ciudată e următoarea: vine o tipă la mine și-mi zice: Lola, vrei să te cuplezi cu cineva? Eu: cum e? Aia îmi zice: e curat!

— Cum adică? am sărit noi, fetele, cu gura pe ea. L-am surprins pe Baraka mirosindu-și axilele.

— Chiar așa. Cum adică? am întrebat și eu. Ce fel de calitate e asta?

— Eu întrebam cum e ca individ, așa de chestie, adică e simpatic? E mototol? E șmecheraș? E înalt? Slab? Chestii de-astea. Și aia îmi zice: e curat. Păi nu se înțelegea de la sine că trebuie să fie curat? Aia continuă: e foarte curat. Bine, i-am zis, dacă e atît de curat atunci nu se poate să ratez așa ceva.

Și Lola a dat din umeri.

— Și era curat? a întrebat Girueta.

— Foarte curat.

— Cît de curat? am vrut să știu. Mă blocasem. Cît de curat? Vreau să știu. Ce-i aberația asta? De parcă pînă acum tu te întîlneai cu toți jerpălăii și s-a găsit aia să-ți facă un pustiu de bine și să-ți bage pe gît un bărbat în sfîrșit curat. Sună ca dracu...

Lola a dat peste cap tequila și a zis simplu:

— Nu știu cît de curat dar era foarte curat. Lasă-mă în pace, dacă aia e idioată eu ce să-i fac? s-a burzuluit apoi. Pe mine m-a distrat abordarea și iată că m-am ales cu un Mînă-de-fier și curat și dulcic.

— Fabulos, i-am zis eu lui Melanie, s-a dus fantezia ta cu tătari sălbatici.

— S-a dus, femeie, asta e. Nu putem să le avem pe toate. Ne-a mai distrus Lola un mit păgîn.

— Hei, Hazelo, ar trebui să scrii în articolele alea ale tale despre o aventură cu un tătar de-al tău.

— M-a ferit Allah de o Mînă-de-fier, dar pot să scriu despre aventura ta.

Ne-a povestit apoi cu voce joasă despre noua ei jucărie masculină. Era tandru, delicat și vorbea urît în pat. Pur și simplu nu se mai săturau unul de altul.

— Păi cum era delicat dacă vorbea porcării în pat? am spus.

— Ce fel de porcării? a vrut să știe Girueta.

— În ce limbă? s-a trezit din letargie Baraka.

— Voi sînteți tembeli cu toții? Hazel în ce limbă vorbește cu noi?

— Poa' să zică fuck, sau shit. Sau schnell, a insistat bărbatul nostru.

— Astea-s porcării? Mă, tu de cînd n-ai mai făcut sex? Sau te pomenești că ești virgin... l-a taxat ea imediat pe Baraka.

— Irelevant! N-are legătură cu ce vorbim noi aici.

Dar Lola nu l-a mai băgat în seamă:

— Porcării adică de genul: zi-mi c-o am mare! Zi-mi că ți-o trag bine...

— Și? O are mare? Ți-o trage bine? a vrut să știe Girueta.

— Nici nici.

— Ai de capul tău, atunci de ce îi spui? s-a mirat Melanie.

— Mînă-de-fier cu scula mică. Am trăit s-o aud și pe asta, am rîs cu poftă. Dar bine că era curat.

— Partea aiurea este că atunci cînd îi zic trăsnăi în pat mă umflă rîsul. Dacă nu-i spun, Mînă-de-fier se înmoaie.

— Și de ce ești așa de încîntată de el?

— E de la trupele speciale. Și în plus e tătar.

Poftim de mai zi ceva. Am tradus că e bodyguard prin televiziune. După alte două shoturi de tequilla am aflat că pe cît de murdar voia să-i vorbească Lolei în pat pe atît de timid era în societate și că nu-i permitea noii sale iubite să folosească nici cuvîntul „dracu". Zicea că aduce ghinion și i se înroșeau urechile cînd Lolei îi mai scăpa cîte-un „futu-i!". De-aici provenea apelativul de „dulcic"?

— Dă-l dracu atunci, i-a zis Girueta. Ăsta e un alt ipocrit.

— Tu, Girueto, ești prea dură iar eu vreau doar să mă distrez.

Am lăsat-o pe Girueta să-i explice Lolei de ce nu e bine să-și piardă prea mult vremea cu potențiali bărbați care doar trec prin viața noastră ca fulgerul și nu ne lasă în amintire decît simple urme estompate de timp. Lola în schimb ieșită dintr-o căsnicie prea pătimașă avea nevoie de cîteva tranziții de-astea gen Demirel pînă să-și revină și să-și dorească din nou fiorii iubirii.

Cum ajunseseră aici?

Cum ajunseserăm cu toții aici?

Ce i-ai spune primei tale iubiri adolescentine dacă ai întîlni-o peste ani?

Nu știu, dar atunci i-am anunțat hotărîtă.

— Mă duc să-mi caut prima iubire!

— Dar ce te-a apucat așa deodată? a rămas Lola cu paharul în mînă.

— Nu cred că e o idee bună, mi-a zis Girueta.

— Mai adu-mi te rog o bere, a cerut Baraka.

Melanie mi-a zîmbit.

— Mă gîndesc de ceva vreme la asta. Acum 7 ani am plecat din viața lui fără nici o explicație. Știu că nu s-a mirat de felul în care am dispărut. De fapt, așa ne înțelesesem încă de la început. Dacă unul e nefericit, e liber să plece, iar celălalt va înțelege.

— Frumos început de relație sentimentală. O să-i spun și eu lui Demirel același lucru. Nu vreau nici eu să am procese de conștiință că-l voi părăsi.

— Nu, nu e chiar așa. Noi am spus-o atunci în joacă, fiindcă eram convinși că nu ne vom despărți. Ne iubeam foarte tare.

— Toți ne-am iubit unii cu alții foarte tare pînă cînd nu ne-am mai iubit deloc, a filosofat Baraka din fundul paharului său de bere.

Toate ne-am întors către el încruntate. A tăcut mîlc.

Mai puțin Girueta.

— Și-atunci de ce o faci?

— Undeva pe parcurs am pierdut ceva. Nu mai simt. Nu mă mai pot îndrăgosti. Și nu cred că voi găsi răspunsul aici, printre întîmplările astea fade. Voi mai puteți?

— Ce sens are? s-a ridicat de la masă Lola. O dată iubești cum trebuie. Pe urmă doar cochetezi cu ideea de dragoste. Trebuie să plec. Am întîlnire cu Mînă-de-fier.

A dispărut val-vîrtej, așa cum apăruse. Dar nu era tulburată la gîndul întîlnirii cu el. Oricît de curat ar fi fost bărbatul acela.

— Pariu că-i dă papucii? a zis Girueta.

— Pariu pe banii mei pe un articol cu sex.

— Despre ce-o să scrii luna asta? m-a întrebat Melanie.

— Despre o noapte cu un tătar, probabil. Îl fac sălbatic și de nepotolit, un adevărat diavol în așternuturi, cum ne-ar plăcea tuturor, am spus.

— Mie să nu-mi trimiți așa ceva că o să mi-o închipui pe Lola spunînd porcării în pat și tot degeaba, m-a avertizat Girueta.

— Și ce dacă? a prins glas Baraka. Nu e mare șmecherie.

Ne-am uitat ciudat la el.

— Imaginația bolnavă e sănătoasă, de cîte ori să mai zic asta?

Astfel s-a încheiat una dintre multe noastre seri atît de asemănătoare. Eu și Melanie ne-am uitat florile furate pe masă.

Azi sînt, mîine nu...

Goodbye, my Lover, no sorrows, no tears...
My Dying Bride

Există niște străduțe vechi și pietruite în partea de sud a Constanței, orașul copilăriei și al adolescenței mele. Oricît te-ai plimba hai-hui pe ele, nu are cum să nu te pocnească briza sărată a mării, în orice anotimp te-ai afla.

Iarna însă, crivățul mușcă obrajii al naibii de puternic. Ore în șir, fără dorințe, atît și mult mai mult te-ai putea plimba pe străzile alea. Oamenii acolo au alte chipuri, chiar și alte tonalități ale vocii, miros a dor de ducă, e o senzație domoală, urci și cobori sau te lași purtat de amintiri. Nu se îmbulzește nimeni peste ele.

Din cînd în cînd te poți opri să aspiri cu plămînii tot ce credeai că ai pierdut. Pe o anumită bancă, în anumite ore ale zilei găseai același profesor de franceză, care a înnebunit frumos în singura limbă pe care a iubit-o. S-a născut cu împrumut. A murit între timp. Am aflat asta întîmplător de la o fostă colegă de liceu.

Cînd am ajuns cu Melanie la apartamentul lăsat de izbeliște în care locuisem ani de zile,

ne-am lăsat genţile la uşă şi am alergat pe balcon să vedem marea. Ne-am împiedicat de corespondenţa adunată pe sub uşă, deşi la intrarea în bloc mai racolasem vreo 15 scrisori. Facturi. Adeziuni. Felicitări. Pensii obligatorii. De obicei mi le strîngea mama, dar nu mai trecuse nici ea pe-aici de cîteva luni.

Casa îşi păstrase mirosul. Soarele se filtra în acelaşi loc printre jaluzele. Parcă nu plecasem de 7 ani de-aici, ci doar de o săptămînă.

— Vrei să spui că ai ales viaţa în chirii cînd aveai palatul ăsta? se minună Melanie.

— Cam aşa ceva. Da, părea o nebunie.

— De ce? Nu înţeleg... Din cauza celor trei?

Aş fi vrut să fie atît de simplu. Să pun distanţă în întîmplări numai ca să-mi fie mai simplu să uit. Sau măcar să nu-mi mai aduc aminte.

— Eşti atît de tu aici... vorbea în şoaptă, ca şi cum n-ar fi vrut să trezească umbrele.

— Trebuie să ştergem praful, i-am spus. Mama n-a mai trecut pe-aici de două luni. Hai să lustruim palatul ăsta.

Am început să ţopăim ca două căpriţe printre puţinele mobile. Melanie a înşfăcat aspiratorul, eu am pus un cd cu jazz. Am început să strănut puternic. Eram alergică la praf, dar eram fericită.

— Parcă e muzică de desene animate, mi-a spus.

Am invitat-o la dans. Am luat-o în braţe şi am început să dansăm ridicîndu-ne fustele. A mea era lungă, mătura podeaua, a ei era largă şi-i dezgolea rotulele osoase. Tălpile noastre lăsau urme pe praful podelei, un dans căpiat de bucurie.

— Parcă sînt pe altă lume, spunea Melanie și pieptul i se umfla în bătăile repezi ale inimii.

Ne întorseserăm în timp, printr-o scamatorie a alegerilor verii. Ni se terminaseră amîndurora aromele, sunetele, literele și iluziile, culorile, luminile și umbrele, vînătăile, bubele inimii și secundele. Ce mai rămînea de făcut altceva decît s-o luăm de la capăt în alt dans al vieții?

Și drept recompensă ne fumam una alteia țigările, ne furnicam pielea cu dorințe, țipam de aceste noi, incredibile, deșănțate, zălude fleacuri ce ni se descopereau de pe rafturi, din sertare, de pe cele două balcoane. Unul mare în care îmi amenajasem cîndva biroul, altul mic acoperit de frunzele castanului de unde diminețile îmi beam cafeaua. Sau ceaiul.

Apoi cu cîrpele în vînt ștergeam praful de pe obiecte și cărți.

— Ești atît de tu în toate astea...

— Eram... am corectat-o. Și vezi c-ai mai spus-o o dată!

Am despachetat după două ore. O ploaie de eșarfe, pălării, sandale, mărgele a curs ca o furtună de culori în apartamentul acela. Melanie a tăbărît prin dulapuri să caute minuni și să-și atîrne hainele de umerașe. Găsea chestii pe care eu însămi cu adevărat le uitasem. Într-unul din dulapuri a găsit cutia mea în care-mi păstram agendele. Mi le-a arătat.

— Vrei să spui că nu le-a mai deschis nimeni de 7 ani?

— Cine să le deschidă?

— Ah, scriai în franceză, dădu ea paginile unei agende.

Am lăsat-o să citească și m-am dus să pregătesc baia. A trebuit să aștept vreo zece minute ca apa să se limpezească. Țevile nefolosite au duruit în surdină, apoi s-au liniștit. Am umplut-o pînă sus. Am deschis fereastra băii. Se însera. Am simțit cum vine din adîncurile uitării acea senzație de saționetate, de plinătate și fericire pe care o găseam din senin, fără să se întîmple ceva deosebit, care nu se datora nimănui altcuiva decît unei simple clipe trandafirii. Stelele urcau pe cer, parcă chemate de mine. Orice-aș fi cerut atunci, în clipa aceea, aveam certitudinea că mi se va îndeplini. Orice.

Am turnat apoi toată sticluța cu spumă. Voiam să pătrundă peste tot mirosul de crini. În piele, pe faianță, pe gresie. să zburde aroma lor pe aripile vîntului în tot cartierul, în tot orașul. Să știe toată lumea că m-am întors.

M-am întors.

M-am întors și în pragul ușii am zărit-o pe Melanie. Ținea una dintre agendele mele în mînă. Era palidă. Mi-a citit:

„Je suis heureuse pour l'incredible moyen que tu m'apporter, dans tes bras, sur cette rue... et parce que tu as ete à cote de moi a seule carrefour de ma vie"

— Ce înseamnă? m-a întrebat. Și despre cine scriai?

I-am luat agenda din mînă, am pus-o deoparte, am început s-o dezbrac ușor. Tremura. I-am dat bluza înflorată jos, i-am sărutat buza de sus, am trecut la fustă. Am tras de șnurul din talie și fusta a alunecat dezgolind-o complet. Melanie nu purta

vara lenjerie intimă. Am tras-o ușor spre mine și i-am arătat baia.

— Îi scriam lui Le Musiu. Îi spuneam că sînt fericită pentru felul incredibil în care m-a purtat în brațe pe o anumită stradă, dar nu cred că era vorba despre o stradă din oraș. Și-i mai spuneam că sînt fericită că a stat alături de mine la singura răspîntie din viața mea. Cam așa ceva... Prostii...

Am început să ne săpunim. Melanie voia să știe mai multe.

— Mîine seară o să facem un foc de tabără pe cinste pe plajă. Din agendele astea. O să-ți cînt la chitară...

— Nuuuu-uuu...

— Nu vrei să-ți cînt la chitară? M-ai bătut la cap toată vara, întrebam miratã.

— Nu, nu vreau să-ți arzi agendele. Sînt amintirile tale acolo.

— Ba pe naiba. O să le ard. E răcoare noaptea pe plajă și măcar la ceva să folosească și ele.

Suferea. Mă voia intactă în amintiri, în gînduri, în sentimente. Mă voia cu trecutul meu cu tot.

— Hei, n-are sens să te zbați aiurea. Ți-am povestit cum a fost. S-a întîmplat demult, am crezut ceva, acum nu mă mai interesează nimic din ce credeam. Vreau să îngrop ultimele urme, să le ard, să dispară în cele patru zări și să fie uitate. Să nu le mai știe nimeni.

— Ca și cum nici nu s-a întîmplat?

— Ca și cum nici nu s-a întîmplat.

Se întrista. O luam în brațe prin apă, îi umezeam cu buretele ceafa delicată, ea se minuna de degetele mele de la picioare.

— Ce mică ești... rîdea.

— Mai bine zi-mi de Contele tău, încercam să schimb subiectul.

— Nu e nimic de zis, i se înnegurau ei ochii.

— Ei vezi? Nici aici nu mai e nimic de zis.

Ne-am ridicat, ne-am șters una pe cealată cu prosoapele, apoi am intrat în dormitorul mare. Am vrut să deschid televizorul, dar mi-am amintit că fusese reziliat contractul de la cablu.

— Dormi cu mine sau îți pregătesc patul în camera ta?

— Dorm cu tine, mi-a spus.

Ne-am luat în brațe și n-am mai spus nimic. Nici nu ne-am mișcat. I-am ascultat respirația cum se domolește pînă am adormit și eu. Doar castanul a foșnit în noaptea aceea fără odihnă.

*****

Programul era în felul următor: mic dejun, plimbare pe faleză și prin vechile anticariate, o întîlnire cu o fostă colegă de liceu, prînzul la On Plonge, somnul de după-amiază și-apoi serată pe plajă cu prieteni vechi.

Melanie era nerăbdătoare.

— Nu facem plajă?

— Nu azi, i-am zis. N-are nici un farmec să faci plajă acum. Marea e pentru insomniaci, noi nu sîntem turiste, sîntem fugite în lume.

— Cum zici tu, femeie...

I-am explicat că majoritatea celor care venea la mare, avea o psihologie superficială. Mai ales, tinerii se gîndeau la aventură, la sex, la dezmăț. Erau ieșiți de sub tutela părinților, erau în concediu, aveau niște camere de hotel închiriate și

marea se rezuma la o simplă vrăjeală de litoral, piei pe șezlong și sfîrcuri întinse la soare.

— Păi și noi sîntem dezmățate, zicea ea.

— N-ai nici cea mai vagă idee de dezmăț. Ar trebui să te arunc într-un club într-o noapte și-o să vezi diferența. Tu ești doar o tipă senzuală căreia îi plac mîngîierile și vorbele frumoase. Aici dezmățul se traduce prin sex la grămadă, nu contează cine cu cine și de ce, ăștia sînt ca niște pioni dezmembrați de pe o tablă de șah peste care a dat o mînă nervoasă și i-a aruncat cît colo. Plăcerea înseamnă pentru ei doar frecarea vaginului. Pe urmă a doua zi nu se mai cunosc.

— Atunci, clar, nu sîntem dezmățate...

De pe faleză Melanie a adunat scoici pentru colecția ei și apoi am stat vreo oră cu fundul lipit de stabilopozi. Am fumat vreo două țigări. Era liniște în creierii noștri, nimic nu i-a zbuciumat la ora aceea.

— Iarna, pe stabilopozi, crivățul e atît de puternic încît nu mai poți vorbi. Ți se încleștează fălcile și oricît ai vrea să scoți o frază inteligibilă cuvintele încremenesc, știi, ca-n coșmarele alea cînd vrei să strigi după ajutor și nu te aude nimeni. Mintea ta știe că ai strigat după ajutor, dar gura e încleștată, și știi că visezi, ai vrea să te trezești, dar nici asta nu-ți iese.

— Da. Știu cum este, și licoarea ochilor ei a început să tremure ca și cum aș fi aruncat cu o pietrică pe suprafața unui lac. Odată Contele meu m-a lovit, a zis.

— Cum te-a lovit?

— Peste obraz m-a lovit.

Am tăcut. Ea a continuat. O pală de vînt venită dinspre mare i-a zburat bretonul de pe frunte. În spatele nostru și în apă se auzea zumzetul turiștilor, strigăte și clipoceli în apă.

— A venit într-o noapte mai tîrziu decît obicei. Eu aținisem. L-am simțit cum intră în baie. Și-a dat cămașa jos și-a aruncat-o la coș, iar el, de obicei este ordonat, își împăturește cămășile chiar dacă urmează să fie spălate. Mi s-a părut ciudat. M-am dus în urma lui la baie, am luat cămașa și-am mirosit-o. El între timp era în bucătărie, cotrobăia prin frigider. N-am zis nimic, dar am rupt-o. Am lăsat-o fîșii-fîșii pe marginea coșului, uite-așa, ca s-o vadă. A văzut-o, a venit spre mine, eu îl priveam încruntată. Mi-a luat paharul din mînă, l-a pus pe scaun, era furios, era una dintre cămășile lui preferate. Ce ai? m-a întrebat. Ai luat-o razna? Tăceam. N-am scos nici măcar un sunet. Asta l-a scos din sărite. Din doi pași a fost lîngă fotoliul în care mă aciuasem. M-a lovit de sus în jos. Am căzut secerată pe podea, dar m-am ridicat imediat, ca împinsă de un arc invizibil. I-am zis să stea cît mai departe, să nu îndrăznească să mă mai atingă nici măcar cu un deget că sînt în stare să-l omor, dar îmi și plăcea arsura de pe obraz.

Melanie a oftat.

— Cred că sînt nebună, mi-a plăcut înfruntarea dintre noi, că l-am înfuriat, că și-a pierdut controlul, că am provocat animalicul din el să iasă la lumină și să-l înfrunt. Voiam să văd cît autocontrol are și cum pot să-l inving. Cred că, de fapt, voiam să mor atunci, de-asta-l tot înfruntam, de-asta nu mă pliam după ceea ce voia și îl provocam să-mi facă odată răul cel mare, să nu mi-l fac cu propria

mînă. Sînt uneori perversă. Atunci am stat cîteva ore cu ochii pe pereți, am fumat și-am băut. Am stat cu mîna pe obraz, mîngîindu-mă, încercînd să păstrez căldura loviturii care, măcar ea, era pornită dintr-un sentiment uman: ura. Mă întrebam de ce nu mă lasă să plec, de ce se agață cu atîta disperare de o femeie care, știa foarte bine, preferă să moară decît să fie anihilată. Poate îi plăcea și lui înfruntarea. Poate doar asta îi mai rămăsese, și amestecul meu de inocență, de blîndețe și de nesupunere mută, îndîrjită. M-am dus lîngă el, după ce a adormit, unde era să mă duc? M-am uitat la palma lui dreaptă, cea cu care m-a lovit. Am luat o gura de tărie, m-am aplecat deasupra lui, i-am deschis buzele cu gura și i-am dat de la mine din gură. S-a trezit speriat, a înghițit, s-a înecat, a tușit, m-a prins de păr, s-a uitat în ochii mei de aproape... Ce ochi frumoși are, negri și mari, ca două nopți... A vrut să mă bruscheze, dar deodată m-a luat în brațe și m-a lipit de el, aproape să mă înnăbușe. Voiam să-i spun că nu mai am aer și mi-era teamă să nu dea din nou în mine.

— Ce Conte ai mai avut și tu, și un pescăruș a țipat sarcastic deasupra noastră. Am ajutat-o să coboare de pe stabilopozi.

— Hai să mîncăm, i-am zis apoi.

Am comandat două salate crocante cu brînză feta și multe măsline verzi și două ciocolate cu gheață.

— Continuă, am rugat-o. Zi mai departe cu Contele.

— Ce să mai continuu? În scurt timp n-a mai rămas nimic. Îi făcea plăcere să mă pleznească din senin. Apoi sincer suferea și îmi cuprindea cu

brațele genunchii, în timp ce eu suspinam. Dar nu de durere suspinam, ci pentru că mi se părea umilitor asta. Să lovești în cineva pe care se presupune că ar trebui să-l iubești. Am început să beau ca să aibă motive să mă lovească. Crezi că mai rămînea ceva din sufletul meu după ce-l sufocam în alcool? Mai nimic... se stafidise, se uscase după atîtea lovituri și despărțiri. Ce-a mai rămas ar trebui să îngrop în nisipul ăsta mereu fierbinte, pînă și noaptea.

Umerii ei se micșorară... O farîmă de femeie din care rămăseseră doar ochii mari, albaștri, păstrînd lucirile unui spirit încăpățînat, admirabil, care nu se supunea decît la blîndețe, la mîngîiere, la iubire, la căldură.

— O gură de tărie, încă una, alta după ea, țigări pe jumătate fumate... Știi cum era?

Așteptam să-mi spună.

— Auzeam bătăi în ușa casei și tresăream de spaimă. Venea. Dădea cu piciorul în ușă și ușa zbura cît colo. Atunci îi răsăream în față și-l întrebam: ce vrei? Se uita la mine cu ură și mă trîntea pe patul rece și mare ca un mormînt, mă dezbrăca sfîșiindu-mi hainele, îi simțeam dorința din mușcături. Nu mă săruta, știa că am buzele lipite, reci, descărnate. Îmi desfăcea picioarele și icnea înfiorat de suferința cărnii mele, îmi spunea să țin ochii deschiși, larg deschiși, țipam că-l urăsc chiar în timpul unui orgasm prelungit... îl uram din toate puterile, îi uram gura de animal crud, mîinile tot timpul în spasme, fesele bronzate, în timp ce se mișca ritmat, respirația duhnind a țigări de foi, părul negru și des, îi uram vitalitatea cu care-mi lua tot corpul, cu care voia să mă su-

pună, să mă reducă la un simplu obiect de plăcere, uram felul în care se mișca în mine, noapte după noapte mai frenetic și mai nesătul, buzele pe sînii mei, pe sfîrcuri, mîinile posesive care cotrobăiau, cotrobăiau... uram felul în care nu știa să iubească, doar să smulgă, să răpească, uram lipsa lui de intuiție și de înțelegere... mă lega de el însăși ura asta scîrboasă, uram ușa pe care-o smulgea din țîțîni, felul în care mă trăda propriul corp, felul în care țipam, de parcă m-ar fi durut, cînd ajung la orgasm... Îl uram, Hazel, Doamne, cît îl mai uram...

Am luat-o imediat în brațe să tacă. I-am sărutat tîmplele, pleopele umezi, chiar acolo în restaurant... S-a ghemuit în mine cu sufletul făcut arici.

— Plîngi, i-am spus. Acum nu mai ești nevoită să urăști pe nimeni.

*****

Noaptea pe plajă am ars agendele. Ne-am încălzit mîinile. Marea a dus cenușa lor departe. Lui Melanie i s-a frînt inima, dar n-a spus nimic.

— Simt că mă ia amețeala, atît a spus și apoi în tăcere s-a răspîndit cenușa în mare. Mă simțeam eliberată, de parcă ani în șir stătusem în spatele unor gratii de aramă și le privisem cum ruginesc. Am simțit tristețe? Parcă... Durere? Eram obișnuită cu starea... Dezamăgire? Asta fusese și trecuse de mult... Mi-am aprins țigara de la flăcările șui ale cuvintelor mele, arzîndu-mi buricele degetelor. Marea mugea la picioarele noastre.

Luasem două pături cu noi și ne-am acoperit de vîntul răcoros al sfîrșitului de august. Aerul era umed, parcă stătea să plouă. Rupeam calmă pagini

după pagini și nopțile mele dispăreau în fum. Nopțile cu Le Musiu. La ele mi-au tremurat un pic mîinile, dar eram hotărîtă să merg mai departe. Nopțile cu Criss. Nopțile cu Mihai. Mi-am recăpătat calmul. Ce mai rămăsese de rupt? De aruncat în vidul memoriei? Nopțile cu Elend.

— Hai, mai scrie un rînd pentru mine, e ca și cum ai învăța să iubești din nou, dar dacă nu ai știut niciodată?! îmi aminteam cuvintele lui Musiu.

Ei bine, nici el nu știuse.

— Nu putem să fim împreună fără mustrări de conștiință, nu? Nu putem să fugim în lume fără să ne pese de alții, nu?

— Nu, îmi spusese pe vocea aia a lui caldă, tristă.

— Ei bine, atunci să nu mai fie nimic...

La foc.

Trebuie să fii aproape de locul în care inima ta a bătut cel mai bine ca să devii fidel anumitor crîmpeie. Am evitat atît locurile pe care le iubeam de teamă să nu-mi explodeze în față anumite trăiri.

Ei și? Iată... cîtă liniște peste tot acum. În ceruri, în aer, pe nisip și în cenușă. Ba dimpotrivă, un calm ancestral se așternea peste gînduri, peste melancolii, nostalgii. E ca și cum aș mîngîia forma gîndului cuiva, aceeași senzație, de stranie atingere, mîine dimineață va fi rece cenușa asta, dar acum... acum căldura ei îmi suie în creștet. E amețeală mare în depărtări, e dansul sinuos al iubirilor consumate, arse, hipnotizante, pe strigătele înțepătoare ale pescărușilor. Stropii mării săreau pe rochia mea, simțeam cum mă biciuie

tivul ei înmuiat în sare. Să nu coborîm niciodată de vrei, să nu ne întîlnim niciodată de poți. Dacă nu ești tu, nu sînt nici eu...

— Ți s-a promis vreodată oceanul, Melanie?

— Niciodată, Hazel...

— Mie mi s-a promis. Dar ce poți să faci cu un ocean?

Nisipul se răcise sub tălpile noastre. Agendele fumegau printre scoici. Îndrăgostiți de o vară treceau pe lîngă noi. Se uitau ciudat la micul nostru foc de tabără, în jurul căruia două mogîldețe își fumau țigările.

Am luat chitara în brațe.

— O să-ți cînt, iubito, așa cum ți-am promis.

— Cîntă-mi despre bărbații pe care i-am iubit.

— Ba nu, o să-ți cînt despre sirene...

Venise timpul în sfîrșit pentru altceva.

Am început să cînt. Nu mai mîngîiasem strunele astea de ani de zile, acordurile îmi tăiară buricele degetelor și cîntecul singurătății sparse tăcerea. Pe pereții mării se proiectau reflectoarele cluburilor, la lumina lor se alungeau aceleași forme care-și schimbau traiectoria și posibila proiecție în funcție de cicatricele noastre sau ale altora pe care-i întîlnisem pe drum. Umbrele erau mute ca și anumite deznădejdi. Iluziile încă la locul lor, dar nu pentru noi. Alții la rînd.

Melanie dansa pe muzica mea, iar eu eram uimită de fericirea pe care o găseam dintr-o dată în mine. Incredibil. Fusese dintotdeauna acolo, dar mă lăsasem purtată de unele talazuri sentimentale. Adunasem sub niște reflectoare sumbre întîmplări și doruri. Și unde, mă rog, erau astea acum?

Melanie dansa pe muzica mea. Era în siguranță acum.

— Să nu mă părăsești, mi-a zis deodată, trîntindu-se cu un spasm al trupului chiar lîngă mine, pe nisip.

De ce s-o părăsesc? O iubeam. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să plec de lîngă oamenii pe care-i iubeam, dar o făcusem de atîtea ori.

I-am zîmbit și i-am cîntat mai departe.

Nici nu era nevoie de cuvinte între noi. Ne puteam retrage pur și simplu în vise ștrengărești, sau și mai aproape lîngă acele cuvinte de teracotă care aveau cuvenita căldură. Dar nu era cazul acum.

*****

Ce i-ai spune primei tale iubiri adolescentine dacă ai întîlni-o peste ani? am întrebat eu în ultima seară cînd ne strînseserăm cu toții.

— I-aș spune boule!, tîmpitule!, idiotule!, mi-a spus Melanie fără să ezite. Apoi după o vreme. L-aș lua în brațe, l-aș respira, l-aș sufoca în sărutari... să văd dacă mai face parte din ființa mea.

— I-aș da vreo două palme că a fost un idiot și nu mi-a tras-o atunci sub pod. Asta e, spunea resemnată Girueta. O vacanță irosită, ne-am plimbat cinci ore și abia de m-a sărutat cast, după ce ne curseseră ochii unul după altul timp de doi ani. S-au dus sensibilitățile de altădată. Am făcut atît pe mironosița cu el și-acum e de-ajuns doar să-mi placă un bărbat ca să-l aduc în patul meu.

— Aș avea grijă să nu existe o astfel de întîlnire, punct! spuse și Lola un pic enervată.

— Habar n-am! comandă Baraka a patra bere.

— Eu o să merg să-l caut.

— De ce-ai face una ca asta? săriră toți cu gura la mine.

— Nu-mi mai aduc aminte de ce l-am iubit și nici de ce-am suferit doi ani de zile. Vreau să mă împac cu asta. Nu se poate să am o memorie atît de slabă...

Ce i-aș spune primei mele iubiri după ce-am dispărut fără nici o explicație?

Ultimele informații pe care le aveam despre el erau că lucra la un cazino. Fusese mereu un pasionat de jocuri de noroc, așa că nu m-am mirat. Mai știam că avusese un accident de mașină în urma căruia un om își pierduse viața și cu greu trecuse peste asta. Adică da, chiar înțelegeam... Înțelegeam? Era mai grav să ucizi fără să vrei sau să participi voit la degradarea morală și spirituală a cuiva?

Nu există ticăloși veritabili în dragoste, ci doar percepții eronate ale unora sau altora despre felul în care un om s-a schimbat sub ochii tăi. Nu se poate însă schimba din senin, cumva ai participat și tu aici. Și încă destul.

Așa că l-am sunat. Nu mi-era dor de el. Nici nu mă interesa ce-a mai făcut între timp, dacă a dus-o bine, dacă a reușit în viață, dacă are copii, foste neveste, actuale amante. Eram curioasă să văd cum arată, cum îi sună vocea, și bineînțeles ce-a reprezentat povestea asta pentru el. Puteam bine mersi să trăiesc și fără să aflu nimic.

— Sînt Hazel, i-am spus simplu. Vrei să bem împreună o cafea?

— Unde? m-a întrebat.

Cred că-l trezisem din somn. Mi-am amintit vocea lui. Să fi fost duioșie ce-am simțit?

— Mai ții minte locul nostru?

— Ajung într-o oră.

Adică atît de simplu a fost? Țac-pac? Și prima iubire vine spre tine, la ani distanță, ca și cum s-ar fi despărțit de tine în ajun?

O oră... M-am întors către Melanie. Era mai nerăbdătoare decît mine.

— Nu se poate să fie atît de simplu, i-am spus.

— Uneori tocmai pentru că e prea simplu nu faci următorul pas. Mă duc să mă întind la soare, femeie, ca șopîrla o să stau pînă-ți închei tu socotelile...

— Bine, dacă întîrzii prea mult și te plictisești știi cum să ajungi la palat. Te descurci tu...

— Mă descurc, și mi-a zîmbit în al o mielea fel.

Și-a zăngănit apoi brățările și s-a depărtat de mine în mers legănat, ascunsă toată sub pălăria de pai cu boruri largi. Am privit-o pînă cînd fustele ei s-au pierdut printre nisipuri. Am simțit acut absența trupului ei pietros, ca și cum aș fi fost părăsită.

Am rămas dezorientată. De ce vreau să fac asta?

Mă jucam cu scoicile rămase după vară, era o vreme tot așa, incertă, cerul se răsturna departe. Parcă mă nimerisem într-un film vechi, dar nu-mi cunoșteam replicile, nu învățasem scenariul. Sperasem pînă în ultimul moment că numărul lui de telefon să se fi schimbat între timp, sau să fie plecat din țară, sau pur și simplu să aibă treburi mai importante. Poate să mă dea la dracu?

Mi-am îndreptat pașii către pizzeria La Fattoria, locul în care atunci cînd nu aveam bani, comandam amîndoi o porție și-o împărțeam frățește. O mîncam cu mîinile și ne certam pe ciuperci și măsline.

Scaunele, mesele, florile, toate la locul lor. Am ocupat ultima masă, ce nebunie! Mi-am scos oglinda din geanta de plajă și m-am privit critic. Aveam ochii buimaci, se micșoraseră de la atîta lumină. Claviculele aproape că-mi spărgeau pielea, părul dezmembrat de vînt și nimic în ditamai geanta cu care să-l prind.

O.după-amiază oarecare. De miercuri aș putea spune. Din cînd în cînd e bine să devenim romantici

În lipsă de ocupație și în așteptarea lui am reconstituit unele plimbări pe aleile parcului. Le retrăiam în valuri, cu hopuri, rupte de viața mea din capitală. Îmi aminteam rîsetele prin ceașafuri în timp ce tramvaiele treceau pe bulevarde, după-amiezile cînd ne priveam tăcuți minute în șir și nu deschideam ușa nimănui, nici măcar prietenilor noștri care ne căutau. Reveneau peste mine toate aceste talazuri fierbinți, mă spălau din cap pînă-n picioare, dar parcă nu mie mi se întîmplaseră, ci unei fete demult uitată de toți, mai ales de ea însăși.

Am zîmbit. Ce fată fericită trebuie să fi fost...

Mi-am comandat ceva. Parcă ceai.

El a apărut odată cu chelnerul.

— Ce faci, îndepărtato? s-a aplecat și i-am simțit buzele pe obraz.

Regretul suspinelor șoptite la ureche, atît de aproape de zvîcnetul inimii. Palpitația cărnii sub

degetele mele, atîtea moduri de a iubi, ca tot atîtea feluri de atinge...

Nici o emoție. Nici o emoție? Cum așa?

Dacă aș putea le-aș spune acum unora care și-au plîns iubirile că și cele mai mari dureri se vindecă, se uită și se ling de la sine. Degeaba ochii tăi se întorc hulpav în trecut.

Mă durea că nu mă durea nimic. Abia asta m-a lovit în pîntece.

Știi ce înseamnă să fii flămînd doar de o anumită atingere? Să simți că dacă nu o ai pe aceea cerul ăsta nu mai contează pentru tine, vîntul ăsta bate de pomană, marea urlă în zadar? Privirea ta să se tulbure numai la gîndul unui anumit om, care gînd, care om să le anuleze pe toate celelalte?

Dacă ai simțit de mai multe ori asta, se poate să nu fi iubit niciodată, ci doar pe tine să te fi căutat în atingerile celuilalt, iar cînd nu s-a mai întîmplat minunea ai găsit de cuviință să dispari precum puful păpădiilor în aer. Și iubirea a dispărut la prima suflare...

Nici o emoție.

Un frumos străin s-a așezat la masa mea. Știam cum îl cheamă doar.

— David...

— Hazel...

Și ne-am zîmbit. Am început să ne studiem. Ochii noștri alergau, se adînceau, căutam cute, riduri, cicatrice.

Mă privea cu ochii ăia albaștri, cei mai frumoși ochi albaștri întîlniți vreodată la un bărbat. Era o mizerabilă tristețe în ei, o melancolică pierdere de sine, o sfîșietoare și continuă victimizare a condiției lui de muritor. Cunoșteam privirea asta.

Dacă se apuca să-mi vorbească despre vreun amor pierdut, aveam de gînd s-o șterg numaidecît.

— Lume nouă... Pe unde-ai umblat atîta timp?

— Pe ici, pe colo... Hei, sînt cu o prietenă în trecere și mi-am zis că ar fi mișto să împart o pizza cu tine...

— E frumoasă prietena ta? a cochetat el.

— Foarte frumoasă.

— Mereu ai avut gusturi bune la femei.

— Ca și tine.

Umbra lui Criss a trecut pe chipul amîndurora, dar nici unul n-a rostit numele ei.

— E mai încolo, se prăjește la soare... am spus arătînd spre nisipurile fierbinți.

A luat o gură din ceaiul meu. Degetele lui le-au atins din greșeală pe ale mele. Furnici răzvrătite și-au făcut mușuroiul în pîntecele mele și mi-au zăpăcit toate replicile pe care le pregătisem cîndva, parcă în nopțile cînd mă gîndeam la el.

— Ți-am citit cîteva articole...

— Auci, mi-am retras eu degetele. Tu ce-ai mai făcut?

— Adică în toți ăștia șapte ani? Sau așa în general? Vorbești de parcă au trecut doar trei zile de cînd nu ne-am văzut...

— Așa mi se pare...

— Știi, m-am întrebat de multe ori cum arăți... adică așa... ca femeie... erai o puștoaică simpatică... dacă te-ai transformat și cum...

— Hei, erai doar cu un an mai mare decît mine... Și tu erai tot un puști... am rîs eu. Și... m-am transformat?

— Puștoaica pe care o știam eu mi-ar fi sărit în brațe de cum m-ar fi văzut...

— Puștiul pe care îl știam eu m-ar fi sărutat pînă m-ar fi lăsat fără puteri... i-am răspuns.

— Puștoaica mea nu și-ar fi retras degetele din atingerile mele, mi-a prins el din nou mîna și mi-a sărutat vîrful degetelor.

— Puștiul meu, mi-a scăzut mie treptat vocea aproape de mutenie, și-ar fi pus palma pe inima mea să fie sigur că bate numai pentru el.

— Și a așa a fost? a scos el dintr-un buzunar al memoriei cuiul neîncrederii.

— Pentru multă vreme...

— Hei, a schimbat el tonul discuției. Știi telefonul ăla public de la gară de unde te sunam și tu spuneai: David, dacă o faci din obligație, mai bine nu mai veni la mine că n-am nevoie de milă?

— Așa ziceam? De unde și pînă unde scoteam eu perlele astea? (Dar da, mi-am amintit că așa îi ziceam. Voiam să vină pur și simplu fără să mai sune.)

— Le aveai tu bine puse la păstrare... hehehe... și eu îmi spuneam în gînd: ce tot are femeia asta cu obligațiile? Ce erau obligațiile alea?

Îmi aminteam acum și rîsul lui. Vocea cîntată. Blîndețea privirii. Căldura atingerilor. Greutatea coapselor lui care mă țintuiau în somn. Mă hrănea acum fiecare cuvînt pe care-l rostea. Absorbeam flămîndă, terminată toată de fericire, fiecare gest, fiecare silabă. Da, eram fericită. Fericită? Fericită e puțin spus. Pluteam. N-avea sens să mă țin tare atîrnîndu-mă de întîmplările din ultimii ani. Acelea dispăruseră complet din mintea mea, o simplă privire făcuse curățenie în toate. Nimic, dar absolut nimic din ultimii ani nu mai avea nici un

fel de importanță. Parcă toate se topiseră ca zahărul cub în ceaiul clocotit al vieții.

— Acum cînd ai sunat ți-am recunoscut vocea și dintr-o clipă în alta credeam că vei spune iar: numai dacă nu te simți obligat... hehehe...

— Nu mai sînt puștoaica de-atunci...

— Mult timp după ce-ai dispărut în ceață, a continuat el de parcă nu m-ar fi auzit, am trecut pe lîngă telefonul de lîngă gară și chiar dacă știam că n-ai cum să răspunzi, mi-a fost dor să intru în cabina aceea și să-ți formez numărul...

— Am desființat telefonul de-acasă...

— Știu, a spus simplu și ochii lui au tăcut. Apele dulci ale revederii s-au retras. Te-am urît ani de zile pentru asta.

— Te-am iubit tot timpul...

Flirtam? Credeam ce spun? Foloseam cuvinte fără sens? Mînuiam replicile numai pentru că decurgeau unele din altele? Curgeau doar clipele frumos între noi?

Nu știu. Dar el m-a întrebat:

— Mă mai iubești?

Și-atunci am cedat. Am cedat ultimei rămășițe a zilei fiindcă mi-am amintit totul și pe deasupra ce-mi lipsise între timp. Genele mi s-au umezit, am clipit des, am înghițit în sec. Mă privea intens, răscolitor, resemnat, cu regrete mari, ca orizonturile dinaintea mea ce se prăbușeau în mare. Mă durea totul. Anii petrecuți printre străini, casa mea lăsată de izbeliște, patul în care am dormit amîndoi, patul în care ne-am trădat amîndoi. Mă dureau depărtările deopotrivă cu dorurile de ducă. Mă dureau mugetul mării și zbieretele pescărușilor, mă durea pizza care era în fața noastră

și aștepta s-o atacăm cu mîinile, mă dureau măslinele și ciupercile, scaunele, mesele, florile...

— Dar tu? Mă mai iubești? am șoptit sfîșiată.

Mă durea și eram fericită în același timp că știam de ce totul mă doare.

Am zîmbit amîndoi deodată.

Nu ne-am sărutat.

*****

— Cum a fost? a sărit Melanie în fața mea de cum am deschis ușa casei.

— Iubita mea, am luat-o în brațe, am tot ce mi-am dorit.

— Ce?

— Un rămas bun. O despărțire frumoasă. E ceea ce mi-a lipsit întotdeauna.

Soarele apunea lent și în sfîrșit fără dureri peste toate iubirile mele.

*****

I-am ascultat cînd îmi vorbeau despre soții sau despre amante, despre rutina unei căsnicii, sau despre copiii lor, despre realizările lor, despre eșecuri, despre speranțe, dorințe, dureri, doruri. Am rîs cu ei, am plîns pentru ei. De cele mai multe ori din pricina lor. Am fost acolo. Am tăcut lîngă. Poate am tăcut prea mult. Mai mult decît ar fi meritat. Dar ce poți face pe ruinele unor suflete decît să le admiri și să înțelegi cauza prăbușirii lor? Peste tot era una și aceeași regretabilă bubă: trădarea. Trădarea propriilor vise, speranțe, dorințe, doruri și dureri. Încercaseră să treacă peste toate astea, trădînd în continuare pe ceilalți. De

obicei pe cei dragi. Pe urmă se minunau de ce lumea devenea ticăloasă și plină de venin.

Nu, n-am timp să fiu tristă din cauza asta, e un lux prea mare pentru cît de repede trecem noi pe sub streașina acestui cer mereu schimbător. Nu vreau să știu cît am rămas în unii sau în alții, dacă nu sînt lîngă mine, sînt lîngă alții care-i merită mai mult sau mai puțin. Ce legătură are asta cu Danemarca?

Ce va fi mîine? Eh, sînt și eu nerăbdătoare să aflu...

Umbre... uite, îmi place cum sună asta în engleză... Shadow... E ca o mîngîiere... de-acolo vin poveștile nopții...

— Sfîrșitul primei părți —

Această carte este parțial invenție a imaginației. I-am împrumutat lui Hazel slujba mea și cîteva replici pe care le-am aruncat în diverse împrejurări. Personajele, întîmplările și situațiile descrise în acest roman nu au legătură cu realitatea decît pe alocuri.

Zully Mustafa

Nopți Orientale

Zully Mustafa, autoarea unei rubrici de sex în revista *FHM*, vă propune acum nouă povestiri erotice, fierbinți ca lava unui vulcan, materializate în nouă nopți orientale din care nu lipsesc cele mai ascunse fantezii, de la sexul în trei la lesbianism. Linia între iubire şi sex este atît de fină, încît personajul principal, Hazel, se transformă dintr-o femeie care credea în dragoste într-una care încetează să mai caute marea iubire.

Ce mai rămîne dintr-o relație cînd aceasta se consumă? Prin cîte dezamăgiri, trădări, minciuni şi compromisuri trebuie să treci ca să întîlneşti partenerul dorit?

„Presupun că şi tu visezi. Să fii parinte. Să fii liber. Să ai încredere în prietenul tău. Să iubeşti. Să împarți. Să zbori. Să rîzi. Să rămîi undeva. Sau în cineva. Acolo unde trebuie." spune autoarea, prin vocea personajului ei. Aventuri erotice care încep la malul mării şi se sfîrşesc, ca o întoarcere la matcă, tot la marginea ei.

O construcție în ramă, tablouri de o noapte, vibrante prin întrebările care se ivesc.

Nu pune mîna că frige!

ISBN 978-973-733-203-5

FHM

LOVE LIT TRITONIC

t... TRITONIC